శ్రీలలిత

నవమ భాగము

(801 నుండి 900 వరకు నామములకు వివరణము)

9

మాస్టర్ పార్వతీకుమార్

ధనిష్ఠ

ప్రథమ ముద్రణ : 2011

ప్రతులు : 1,000

వెల : రూ॥ **40-00**

ప్రాప్తిస్థానము :

జగద్గురు మందిరము

(ది వరల్డ్ టీచర్ టెంపుల్)

'రాధామాధవమ్'

14-38-2, ముప్పిడి కోలనీ,

విశాఖపట్నం - 530 002.

ఫోన్ : 0891-2701531

e-mail : dhanishta@rediffmail.com

ముద్రణ :

ఎక్సేలియన్ ప్రింటింగ్ స్కూల్

విశాఖపట్నం – 530 016.

☏ 0891-2747320, 9848075132.

ధనిష్ఠ

స్వచ్ఛంద సేవా సంస్థ

"ధనిష్ఠ" అనగా ధనపూరిత దివ్యవాయువు. ధనమనగ దివ్య సంపద. అది కేవలము డబ్బుకాదు. డబ్బుతో సంపదను కొలువ లేము, కొనలేము. సంపద జీవన వైభవమునకు సంబంధించినది. మన శ్రుతులలో అగ్ని, వాయువు, ఇంద్రుడు, బృహస్పతి యిత్యాది దివ్య ప్రజ్ఞలను ధనమనిరి. ఆర్ష విజ్ఞానమే నిజమైన ధనము. అట్టి ధనమును కూర్పుచేసి వ్యాప్తి చేయుటకు "ధనిష్ఠ" 1992లో జన్మించినది.

"ధనిష్ఠ" మాస్టర్ పార్వతీకుమార్‌గారి వాక్కును సి.డి., ఆడియో, వీడియో క్యాసెట్ల రూపములోను, పుస్తకముల రూపము లోను భద్రపరచి సత్సాధకుల కందించునట్టి యజ్ఞార్థకర్మను చేపట్టినది.

"ధనిష్ఠ" ఒక చక్కని గ్రంథాలయమును, ధ్యాన మందిరమును సద్గోష్ఠికై వలసిన వాతావరణమును – "జగద్గురు మందిరము"గ ఏర్పరచి, ఆసక్తి కలవారికి ధ్యానము, స్వాధ్యాయము నేర్పుచున్నది.

సంకలనకర్త : మాస్టర్ పార్వతీకుమార్

మాతృదేశము మొదలుగా ఉత్తర అమెరికా, లాటిన్ అమెరికా మరియు ఐరోపా ఖండములలోగల ఆధ్యాత్మిక జిజ్ఞాసువులకు ప్రచోదనము కలిగించుచూ, భక్తి, జ్ఞానము, వైరాగ్యము, యోగాభ్యాసము యిత్యాది విషయములలో బోధనలు గావించుచూ, పరమగురువుల మార్గానుయాయి లకు వెలుగుదారి చూపించు చున్న సత్సాధనా సంపత్తిగల నవయుగ యోగ మార్గదర్శి **మాస్టర్ పార్వతీకుమార్**గారు. వారి బోధనలు లెక్కకుమించి యున్ననూ, పలురకములైన విషయ, విజ్ఞాన బోధనలుగా తెలియవచ్చును. అవి బోధనలుగానే కాకుండా నిత్యజీవితమున అనుసరణీయమై, ఆచరణ యోగ్యమై, ఆచరించువారికి సత్యదర్శనమున సత్వర ఫలితముల నందించు చున్నవని తెలుపుట అతిశయోక్తి కానేరదు.

సాంఘిక, ఆర్థిక, ఆధ్యాత్మిక, సాంస్కృతిక, కళారంగములలో వారి నిరంతర సేవలను గుర్తించి, గౌరవించి, ఆంధ్ర విశ్వకళా పరిషత్ **"డాక్టర్ ఆఫ్ లెటర్స్"** పట్టానందించి, ఆదర్శవంతమైన వారి సేవలను కొనియాడినది.

ఆర్థిక, సాంఘిక, సేవారంగములలో – మానవాళి మనుగడలో సుఖము, శాంతి పరిమళింపజేయు సూత్రముగా ఆధ్యాత్మికత అలరారినప్పుడే దానికి సాఫల్యత, సార్థకత ఉండునని, *"మానవ సేవయే మాధవ సేవ"* అను మాటకు

సరియైన అర్థము యిదేనని మాస్టరుగారు తమ ప్రవర్తన ద్వారా తెలియ పరచుచున్నారు. మాస్టర్ పార్వతీకుమార్‌గారు బాధ్యతగల గృహస్థులు, పేరున్న ఆర్థిక సలహాదారు, విజ్ఞానమును వికసింపజేయు గురువు, శారీరక – మానసిక రుగ్మతలను తొలగింపజేయు వైద్యులు, శతాధిక గ్రంథముల సంకలన కర్త, నిగర్వి, నిర్మల హృదయులు.

జ్ఞానము ఏ ఒక్కరికి చెందినది కాదనియు, జ్ఞానులు సైతము అందరునూ జ్ఞానమునకే చెందిన వారనియూ, జ్ఞానమే సరియగు వాహికల నెన్నుకొని తనను తాను ప్రకటించుకొనుచుండు ననియూ, అందుచే నిజముగా ఎవ్వరూ గ్రంథకర్తలు కాజాల రనియూ, సంకలన కర్తలే ననియు మాస్టరుగారి దృఢ విశ్వాసము. విశేష పరిజ్ఞానముగల ప్రతిభావంతు లైనప్పటికి సౌశీల్యముతో సామాన్యుల మిత్రత్వము నభిలషించు సమవర్తి.

మాస్టర్ పార్వతీకుమార్‌గారి ఆధ్వర్యమున ఎన్నియో ధార్మిక సంస్థలు దేశ విదేశములలో పరహితసేవ గావించుచున్నవి. "పరహితము పరమధర్మ" మను ఆర్యోక్తి వారి జీవితమును నడిపించుచున్నది. భగవద్ధ్యానము, స్వాధ్యాయము, పరహితములకు త్రిధాబద్ధులుగా ఎందరో ఆస్తికులకు వారు ప్రపంచమున ప్రచోదనము గావించుచున్నారు. పరమగురు పరంపర వారి కాదర్శము.

- ధనిష్ఠా ఫౌండేషన్

తొలిపలుకు

"శ్రీలలిత" అను శీర్షికగా మాస్టర్ పార్వతీకుమార్‌గారు లలితా సహస్రనామములకు వ్యాఖ్యానము వ్రాయుచున్నారు. అవి ప్రతిమాసము 'నావాణి' దర్శన మాస పత్రికయందు ప్రచురింపబడుచున్నవి. పాఠకుల కోరికపై అమ్మవారి "సహస్ర" నామములను "శత" నామములు ఒక భాగముగ ప్రచురించుటకు సంకల్పించితిమి. ఇప్పటికి 800ల నామము లను 8 భాగములుగ ధనిష్ఠ ప్రచురించినది. ప్రస్తుతము 801 నుండి 900 వరకు 9వ భాగముగ అందించుచున్నాము.

మాస్టర్ పార్వతీకుమార్‌గారి వివరణము ఎల్లవేళల సత్సాధకుల నుద్దేశించియే యుండును. వారి భాష కూడ చాల సరళము. గంభీర మగు విషయములను పామరులకు సహితము అందించగల స్పష్టత ఆయన భాషణమందు, రచనలయందు గోచరించును. వారినుండి వెలువడిన విజ్ఞానాంశ మేదైననూ ఆచరణకు స్ఫూర్తి కలిగించునట్లుగ నుండును.

ఆవేశములేని ఆచరణ వారియందు, వారి భాషణయందు నిత్యము గోచరించు చుండును. ఆచరణయే ఇహపరములకు పరిష్కార మని వారి బోధనలు ప్రస్ఫుటము చేయుచుండును.

అందులకే ఈ ముద్రణము.

– ధనిష్ఠ

పరిచయము

లలితాదేవి, శ్రీదేవి, దుర్గ, మహాలక్ష్మి, మహాసరస్వతి, మహాకాళి, రాజరాజేశ్వరి, త్రిపురసుందరి, ఇవియన్నియు జగదంబ నామములే. విశ్వ చైతన్యమే జగదంబ. ఆమె నుండియే త్రిగుణములు, పంచభూతముల సృష్టి ఏర్పడుచున్నది. ఇవియే ఆమె అష్ట ప్రకృతులు. అందలి చైతన్యమామెయే. అష్ట ప్రకృతులకు మూలము కనుక ఆమెయే మూల ప్రకృతి. సృష్టికి మూలాధారము ఆమెయే. అవ్యక్త స్థితియందు సత్యముగను, వ్యక్త స్థితియందు మహాచైతన్యముగను విరాజిల్లునదియే శ్రీమాత.

సమస్త దేవతామూర్తులు, గ్రహగోళములు, సర్వజీవకోటి శ్రీలలిత నుండి ఏర్పడినవే. ఆమె లీలావిలాసము, సృష్టివైభవము సహస్ర నామములతో కొనియాడబడినది. వర్ణన కతీతమైనను ఆమెను వర్ణించు ప్రయత్నము, ఆ మహా చైతన్యమున స్థితి గొనుటకు వినియోగ పడును. అందులకే పారాయణము.

అవగాహనతో కూడిన పారాయణము చేయుట వలన రుచి తెలియును. రుచియనగ వెలుగు. రుచియనగ అనుభూతి కూడ. అట్టి దర్శనము అందరికి దక్కవలెనని, అనుభూతి అందరికిని కలుగవలెనని ఋషుల ఆకాంక్ష. అవగాహన అనుభూతికి మార్గము చూపును గనుక వ్యాఖ్యానములు సరళముగనున్నచో అవగాహన సులభము. అందులకే ఈ వ్యాఖ్యానము. సామాన్యులకు వినియోగపడినచో ఈ ప్రయత్నము సఫలము.

- పార్వతీకుమార్

విషయసూచిక

801.	పుష్టా	....	15
802.	పురాతనా	....	18
803.	పూజ్యా	....	20
804.	పుష్కరా	....	23
805.	పుష్కరేక్షణా	....	25
806.	పరంజ్యోతి	....	27
807.	పరంధామ	....	29
808.	పరమాణు	....	31
809.	పరాత్పరా	....	33
810.	పాశహస్తా	....	36
811.	పాశహంత్రీ	....	38
812.	పరమంత్ర విభేదినీ	....	40
813.	మూర్తా	....	42
814.	అమూర్తా	....	42
815.	అనిత్యతృప్తా	....	43
816.	మునిమానస హంసికా	....	45
817.	సత్యవ్రతా	....	47
818.	సత్యరూపా	....	49
819.	సర్వాంతర్యామినీ	....	51
820.	సతీ	....	53
821.	బ్రహ్మాణీ	....	55
822.	బ్రహ్మాజననీ	....	57
823.	బహురూపా	....	59

824.	బుధార్చితా	....	61
825.	ప్రసవిత్రీ	....	63
826.	ప్రచండా	....	65
827.	ఆజ్ఞా	....	68
828.	ప్రతిష్ఠా	....	69
829.	ప్రకటాకృతి	....	72
830.	ప్రాణేశ్వరీ	....	73
831.	ప్రాణదాత్రీ	....	74
832.	పంచాశత్పీఠరూపిణి	....	75
833.	విశృంఖలా	....	77
834.	వివిక్తస్థా	....	80
835.	వీరమాతా	....	83
836.	వియత్ప్రసూః	....	85
837.	ముకుందా	....	86
838.	ముక్తినిలయా	....	87
839.	మూల	....	88
840.	విగ్రహరూపిణీ	....	90
841.	భావజ్ఞా	....	92
842.	భవరోగఘ్నీ	....	93
843.	భవచక్ర ప్రవర్తినీ	....	97
844.	ఛందస్సారా	....	99
845.	శాస్త్రసారా	....	101
846.	మంత్రసారా	....	103
847.	తలోదరీ	....	105
848.	ఉదారకీర్తి	....	106
849.	ఉద్దామవైభవా	....	107

850.	వర్ణరూపిణీ	....	108
851.	జన్మమృత్యుజరాతప్త జనవిశ్రాంతిదాయినీ	....	109
852.	సర్వోపనిషదుద్ఘుష్టా	....	110
853.	శాంత్యతీత కళాత్మికా	....	111
854.	గంభీరా	....	113
855.	గగనాంతస్థా	....	115
856.	గర్వితా	....	117
857.	గానలోలుపా	....	118
858.	కల్పనారహితా	....	119
859.	కాష్ఠా	....	120
860.	అకాంతా	....	121
861.	కాంతార్ధవిగ్రహా	....	122
862.	కార్యకారణ నిర్ముక్తా	....	124
863.	కామకేళీతరంగితా	....	127
864.	కనత్కనక తాటంకా	....	129
865.	లీలావిగ్రహధారిణీ	....	131
866.	అజా	....	133
867.	క్షయవినిర్ముక్తా	....	135
868.	ముగ్ధా	....	136
869.	క్షిప్రప్రసాదినీ	....	138
870.	అంతర్ముఖ సమారాధ్యా	....	140
871.	బహిర్ముఖ సుదుర్లభా	....	140
872.	త్రయీ	....	144
873.	త్రివర్గనిలయా	....	146
874.	త్రిస్థా	....	146
875.	త్రిపురమాలినీ	....	147

876.	నిరామయా	....	148
877.	నిరాలంబా	....	150
878.	స్వాత్మారామా	....	152
879.	సుధాసృతిః	....	155
880.	సంసారపంక నిర్మగ్న సముద్ధరణ పండితా	....	156
881.	యజ్ఞప్రియా	....	159
882.	యజ్ఞకర్త్రీ	....	161
883.	యజమాన స్వరూపిణీ	....	162
884.	ధర్మాధారా	....	163
885.	ధనాధ్యక్షా	....	165
886.	ధనధాన్యవివర్ధినీ	....	167
887.	విప్రప్రియా	....	169
888.	విప్రరూపా	....	171
889.	విశ్వభ్రమణకారిణీ	....	173
890.	విశ్వగ్రాసా	....	176
891.	విద్రుమాభా	....	177
892.	వైష్ణవీ	....	179
893.	విష్ణురూపిణీ	....	179
894.	అయోని	....	181
895.	యోనినిలయా	....	181
896.	కూటస్థా	....	183
897.	కులరూపిణీ	....	186
898.	వీరగోష్ఠీప్రియా	....	188
899.	వీరా	....	189
900.	నైష్కర్మ్యా	....	191

శ్రీ లలిత - 9

నవమ భాగము

శ్రీ లలిత

ఓం ఐం హ్రీం శ్రీం శ్రీమాత్రే నమః ।

801. 'పుష్టా'

బ్రహ్మము యొక్క తత్త్వముతో కూడినది గాన 'పుష్టా' అని శ్రీమాత పిలువబడుచున్నది.

బ్రహ్మము అనిర్వచనీయము. శూన్యము వలె గోచరించునది. అట్టి తత్త్వమునుండి, సంకల్పమునుండి ఉద్భవించి శూన్యమువలె గోచరించు తత్త్వమునుండి కాలమును, ప్రకృతిని, మాయను, మహత్తును, అటుపైన గుణములను, భూతములను గొనివచ్చి పూర్ణమగు సృష్టిగ యేర్పడునదిగాన శ్రీమాతయే పుష్ట. లోకములకు గాని, లోకేశ్వరులకు గాని, లోకులకు గాని, పుష్టి నిచ్చున దామెయే. ఎచ్చట పుష్కలత్వము, పుష్టి యుండునో అచ్చట వైభవ ముండును. పుష్టి, తుష్టి, వైభవము, అందము, వెలుగు, ఆనందానుభూతి యిత్యాది వన్నియూ పుష్టి లక్షణములే. శ్రీమాత పూర్ణము, బ్రహ్మము, శూన్యము. శూన్యమునుండి పూర్ణముగ సృష్టి నేర్పరచు నిపుణత శ్రీమాతదే. ఏమీ లేనట్లు గోచరించు ఆకాశమునుండి అన్నియూ సృష్టింపబడుట, పోషింపబడుట, పూర్ణమై నిలచియుండుట శ్రీమాత నిర్వహించు రసాయనము. బీజమునుండి మహావృక్షము యేర్పడినట్లు, శూన్యమునుండి పరిపుష్టమగు సృష్టి నేర్పరచుట శ్రీవిద్య. అమావాస్య నుండి పూర్ణిమ వరకు ఎట్లు చంద్ర కళలు వృద్ధి చెందునో అట్లు శూన్యము నుండి పూర్ణము నేర్పరచుట, పూర్ణముగ నిలచుట శ్రీమాత నిర్వహించు కార్యము.

ఋషులు, మహాత్ములు, సిద్ధులు శ్రీమాత అనుగ్రహముననే మహత్కార్యములను నిర్వహించు చుందురు. పరమగు బ్రహ్మము నుండి ఇహమగు సృష్టికి సమస్త సంపదలతో కూడిన సృష్టి నేర్పరచుట శ్రీమాత అనుగ్రహము వలననే యేర్పడును. కనుకనే శ్రీమాత అనుగ్రహము కలవాడే కలవాడు. ఆమె అనుగ్రహము లేనివాడు లేనివాడే. సంపద లున్ననూ మానసిక దరిద్రము ననుభవించువా రెందరో కలరు. అన్నియూ వున్ననూ అనుభవింపగలవా రెందరు గలరు? ఉన్నది అనుభవింప లేకపోవుట, ఆనందింపలేకపోవుట శ్రీమాత అనుగ్రహము లేకపోవు టయే. తృప్తి, తుష్టి, పుష్టి శ్రీమాత సాన్నిధ్యమున కలుగును గాని, వస్తు కనక వాహనాది సంపదలతో కలుగదు. ఉన్నత పదవులతో కలుగదు. పుష్టి కలవాడే నిజమగు ధనవంతుడు.

ఋషుల మార్గమున, జీవన విధానమున తుష్టి, పుష్టిలను చూడవచ్చును. అన్నము పెట్టుట, వస్త్రముల నిచ్చుట, విద్యలను నేర్పుట, యోగము నభ్యసింపచేయుట, గ్రంథములను రచించుట, వైద్యము చేయుట, బోధనలను యిచ్చుట, అందరిని ఆదరించుట వారి జీవితముల గోచరించును. దేనిని అమ్ముకొనుట యుండదు. అన్నము నమ్ముకొనుట, విద్య నమ్ముకొనుట ఆధునిక యుగమున గోచరించును. ఎచ్చుట అమ్ము కొనుట యుండునో అచ్చుట పుష్టి యుండదు. అమ్మను నమ్మినవాడు దేనినీ అమ్ముకొనడు. అన్నింటినీ అమ్మ అనుగ్రహముగ పంచును. రాజువలె జీవించునే గాని జీవితమున మానసిక దారిద్ర్య ముండదు.

శ్రీమాత అన్నియునూ బ్రహ్మమునుండి ఉదారముగ, ఉచితముగ అందించినది. ఈ సత్యమెరిగిన శ్రీమాత భక్తుడు అందరికిని అన్నింటినీ అందించునేగాని అమ్ముకొనడు. మహర్షులు చక్రవర్తులకు కూడ అపారమగు ధనము నందించిరే గాని ఇతరుల ఆశ్రయమున జీవించిన వారు కారు. అగ్రహారములను పొందినవారు కారు. ఇటీవలి కాలమున విద్యారణ్య మహర్షి విజయనగర సామ్రాజ్య స్థాపనకై యిట్టి మహాత్మ్య మును చూపినాడు. ధన మనగా శ్రీమాత సాన్నిధ్యమే గాని యితరము కాదు.

802. 'పురాతనా'

సనాతనముగ యున్నది గాన 'పురాతనా' అని శ్రీమాతను సంబోధింతురు.

ఎప్పుడునూ లేకుండుట లేనపుడు పురాతన మందురు. సృష్టి యున్నప్పుడూ లేనప్పుడూ కూడ శ్రీమాత యున్నది. ఆమె యుండుట వలననే సృష్టి యేర్పడుచున్నది. ఆమెలోనికే సృష్టి లయమగు చున్నది. ఆమె నుండియే జీవులు కూడ సృష్టి ప్రవేశము చేయుట, సృష్టినుండి ఆమెలోనికి నిష్క్రమించుట జరుగుచున్నది. ఆమె సంతతి కనుకయే జీవులు కూడ సనాతనులు. ఆమె అనుగ్రహముననే జీవులు తాము కూడ సనాతనుల మని తెలియుదురు. జీవులు నిజమునకు పుట్టరు, చావరు. పుట్టితిరని, చచ్చితిరని భావించుట అజ్ఞానము. ఇట్టి అజ్ఞానము నుండి రక్షించునది కూడ శ్రీమాతయే. పుట్టుటయు చచ్చుటయూ లేదని బోధించినంత మాత్రమున తెలియదు. ఎందరెన్ని రకములుగ బోధించి ననూ తెలియుట సాధ్యముకాదు. అమ్మ అనుగ్రహముననే అది సాధ్యమగును. తెలిసినవాడు తెలుపుట కూడ అమ్మ అనుగ్రహముననే జరుగును. తాను తెలిపితినని, తెలిసినవాడు అనుకొనిననూ నిజమునకు తెలియుట మాత్రము అమ్మ అనుగ్రహముననే జరుగును. సద్గురువులు తెలిసినవారు. వారు వందలాది శిష్యులకు తెలియపరతురు. కాని శిష్యులందరికినీ తెలియుట జరుగదు. ఏ ఒక్కనికో తెలియును. ఆ

తెలియుట వానియందు అమ్మ చూపిన అనుగ్రహమే కాని సద్గురువు కారణము కాదు. తెలుసుకొనిన శిష్యుడు కృతజ్ఞతా భావముతో సద్గురువు ద్వారా తెలిసినదని తెలియును కనుక సద్గురువు యందు కృతజ్ఞతా భావము కలిగి యుండును. సద్గురువు మాత్రము తాను తెలిపితినని భావించుటకు వీలులేదు. సద్గురువు కనుక అట్టి భావన కలిగి యుండడు. అహంకారి అయినచో సద్గురువు కానేరడు కదా! తానే తెలుపువాడగుచో తాను తెలిపినవా రందరికినీ తెలియవలెను కదా! ఇట్లు పురాతనమైన అమ్మ అనుగ్రహము వలననే జీవులు తాము పురాతనుల మని తెలియుదురు. జీవులు పురాతనులని వారికి తెలియజేయుటకే పురాతన యగు శ్రీమాత మరల మరల సృష్టి నిర్వహణము చేయుచున్నది.

803. 'పూజ్యా'

పూజింపబడునది శ్రీమాత అని అర్థము.

పూజలన్నియూ శ్రీమాతకే. ఆమెయే పరమ పూజ్యురాలు. బ్రహ్మమును పూజించుట వుండదు. బ్రహ్మము శ్రీ రూపముగా వ్యక్త మైనపుడే పూజలందుకొనుట యుండును. అందుకొని అనుగ్రహించుట యుండును. శ్రీమాత మహా చైతన్యరూపము. చైతన్య మున్నప్పుడే వినుట, కనుట, అనుగ్రహించుట, ప్రతిస్పందించుట యుండును. శివుని పూజించిననూ అనుగ్రహించునది శివాని యగు శ్రీమాతయే. ఉండుటగా బ్రహ్మముండును. అందు సమస్త ముండును గాని చేతనము కూడ వ్యక్తమై యుండదు. వ్యక్తమైనప్పుడే ఎఱుక యుండును. నిదురించు వానిని ప్రశంసించిన ఉపయోగమేమి? అతను మేల్కొనినపుడే ప్రశంసలు వినుట, ప్రతిస్పందించుట యుండును. కనుక బ్రహ్మము శ్రీగా మేలుకొని నపుడే, జీవుల కున్ముఖమై యుండును. బ్రహ్మాది దేవతలు కూడ బ్రహ్మము నుండి ఉద్భవించిన శ్రీమాతనే పూజింతురు. కనుక శ్రీమాత ప్రథమపూజ్య.

ఆమెను పూజించి ఆమె అనుగ్రహమును సాన్నిధ్యముగ పొందిన సనక సనందనాదులు, సప్తఋషులు, త్రిమూర్తులు కూడ పూజ్య స్థానమును అలంకరింతురు. శ్రీమాత సాన్నిధ్యము ప్రస్ఫుటముగ నున్న ప్రతి వస్తువు, ప్రతి జీవుడు పూజనీయు లగుదురు. ఎచ్చట ఆమె

సాన్నిధ్యముండునో అచ్చట మహిమ యుండును. జీవులకు స్ఫూర్తి నిచ్చును. పూజకు ప్రేరణ నిచ్చును. కొన్ని కొన్ని నదులు, పర్వతములు, వృక్షములు, జంతువులు, రాళ్ళు, లోహములు, మానవులు, దేవతలు పూజింపబడుటకు కారణము వానియందు శ్రీమాత సాన్నిధ్యమే. సాన్నిధ్య మెంత ప్రస్ఫుటముగ నున్న అంత పూజ్యభావము కలుగుచు నుండును.

దుష్టులు, దురహంకారులు, దుష్ప్రవర్తను లగువారు కూడ ఒకానొక సందర్భమున నమస్కరించుట, వినయము చూపుట యుండును. పురాణ పురుషుడగు శ్రీకృష్ణుడు కౌరవ సభాప్రవేశము చేయు సందర్భమున దుష్టుడగు దుర్యోధనుడు సభనుద్దేశించి, కృష్ణునికి ఎవ్వరునూ నమస్కరింపరాదని, కనీసము లేచి నిలబడరాదని శాసించెను. శ్రీకృష్ణుడు సభా ప్రవేశము గావించి, అందరినీ పరికించి, దుర్యోధనుని చూచి పలుకరింపుగ చిరునవ్వు నవ్వెను. అమాంతము దుర్యోధనుడు లేచి నిలబడి నమస్కరించెను. దానితో సభాసదు లందరునూ ఒక్కమారుగ లేచి నమస్కరించిరి. గ్రుడ్డిరాజగు ధృతరాష్ట్రుడు కూడ నిలబడి నమస్కరించెను. శ్రీకృష్ణుడు శ్రీలలితయే. సర్వచేత నాత్మకుడు. అతని చూపుతో దుర్యోధనుడు, సాన్నిధ్యముతో సభికులు చేతనా ప్రచోదనము చెంది లేచి నిలబడి నమస్కరించిరి. అట్లే అతని జీవితమున వృక్షములు, గోవులు, నదులు అతనియందు పూజ్యభావము వహించినవి. శ్రీరాముని చూచిన రావణునికి కూడ అప్రయత్నముగ లోనుండి పూజ్యభావము కలిగి వివశుడై నిర్వీర్యుడైనాడు. రామ కృష్ణాదుల యందు శ్రీమాత సాన్నిధ్యము పదహారు కళలతో నుండుటయే

కారణము. రాముని చూచిన మహర్షులు, బ్రహ్మర్షులు గోపికలై విరహ భావనను పొందిరి. అమ్మయే పూజనీయురాలు. ఆమె ఎవరియందు తొణికిసలాడునో వారందరునూ పూజనీయులే. సృష్టిలోని సమస్త పూజలు అమ్మకే చెందును. ఆమెయే పూజ్య *"సర్వదేవ నమస్కారః కేశవం ప్రతిగచ్ఛతి"* అనుటలో కూడ ఈ సత్యమే తెలుపబడినది. శ్రీమహావిష్ణు వనినను, శ్రీ లలిత అనిననూ ఒక్కటియే. వారే యజ్ఞ రూపులు, విరాట్ రూపులు.

804. 'పుష్కరా'

పుష్కర మనగా పోషించునది అని అర్థము. శ్రీమాత సమస్తమును పోషించునదిగాన 'పుష్కరా' అని ప్రశంసింపబడుచున్నది.

ఎవరిని ఎవరు పోషించు చున్ననూ పోషించునది శ్రీమాతయే. పుష్కరముగ పోషించును కనుక పుష్కరా అని శ్రీమాతను పిలుతురు.

ఎచ్చట పుష్కలత్వము గోచరించిననూ అది పుష్కరమని తెలియ వలెను. పుష్కలముగ కమలములున్న కోనేరును పుష్కరమందురు. ఆకాశము కూడ పుష్కరమే. అంతులేని వెలుగుతో నిండియున్నది. గాన ఆకాశమును పుష్కర మందురు. భూమిని కూడ పుష్కరమందురు. భూమియందు కోటానుకోట్ల జీవులు వృద్ధి చెందుచు నుందురు. అద్భుతమగు పర్వతములతోను, నదులతోను, వనములతోను జీవకోట్ల తోను పుష్కలముగ నున్నది భూమి. సర్వ సంపదలూ భూమిపై లభించును. దేవతలు కూడ భూమిని దర్శించుటకు, భూమిపై విహరించుటకు ఇచ్ఛగింతురు. అట్టి భూమి శ్రీమాత పుష్కర రూపము.

క్షీరమును కూడ పుష్కర మందురు. పాలు సమగ్రమగు పోషణము నిచ్చును. కనుక పుష్కరమైనది. జంతువులు, మానవులు ప్రప్రథమముగ పాలతోనే పోషింపబడుదురు. పాలు పోషణ మిచ్చు టయే గాక దేహ కోశములను కూడ శుభ్రపరచును. ఆహారములలో పాలు ఉత్తమ స్థానమున నున్నవి. ఇట్టి క్షీరము రూపమున నున్నది

శ్రీమాతయే. పాలు, పెరుగు, వెన్న, నెయ్యి శిష్టాచారులకు ప్రధానమగు ఆహారము. పాలతో కలిపిన అన్నము, పెరుగుతో కలిపిన అన్నము, వెన్న, నేతి అన్నము శ్రీమాతకు ప్రియమగు ఆహారములు. వీనిని నైవేద్యముగ పెట్టినచో శ్రీమాత ప్రసన్నమగును.

పుష్కలముగ పాలనిచ్చు గోవులను కూడ పుష్కరము లందురు. వరి, గోధుమ యిత్యాది ఓషధులు కూడ పుష్కరములే. కోరికలను తీర్చు పుణ్య క్షేత్రములు, తీర్థములు పుష్కరములు. విస్తృతముగ పెరిగి నీడ నిచ్చు మఱ్ఱిచెట్టు కూడ పుష్కరమే. సద్గురువుల ఆశ్రమములు, అన్నదాన సత్రములు, దానధర్మములు జరుగు ప్రదేశములు కూడ పుష్కరములే. వీటి రూపమున నున్నది శ్రీమాతయే.

కమలములు, తామరపువ్వులు, నీలి కమలములు, భూమి చుట్టునూ గల ఏడవ పొర పుష్కరములు. భూమి ఏడవ పొరను పుష్కర ద్వీపమందురు. దానియందు భూమిని పరిపాలించు సనత్కు మారు డున్నాడు. అతనిని కూడ పుష్కరమని పిలుతురు. మహాభారతమున పుష్కరక్షేత్రము పరమ పావనమగు క్షేత్రముగ వర్ణింపబడినది. పుష్కర ద్వీపమును శ్వేతద్వీపమని కూడ అందురు.

805. 'పుష్కరేక్షణా'

తామరుల వంటి కన్నులు కలది శ్రీమాత అని అర్థము.

తామర విశాలముగ నుండును. విశాలముగ కన్ను లుండుట అనగా విస్తారముగ చూడగలుగుట. స్థూల, సూక్ష్మ, సూక్ష్మతర, సూక్ష్మతమ లోకముల నన్నింటిని చూడగలిగినది శ్రీమాత. కన్ను లుండియు చూడలేనివా రెందరో గలరు. స్థూలముగ కనపడు వానిని కూడ చూడలేనివారు కలరు. చైతన్య అవస్థను బట్టి చూచుట యుండును. పూర్ణమగు చేతనము గలవారు సమస్తమునూ క్షణములో చూడగలరు. చూడగలుగుట వలన కన్నులను పెద్ద కన్నులని కీర్తింతురు. అట్టి వారి కన్నులయందు కాంతి యుండును. ఆకర్షణ యుండును. లోతు యుండును. ఆ కన్నులందముగ నుండును. విశాలముగ నుండును. అమ్మ కన్నులను వర్ణించుట కలవి కాదు. సాక్షీభూతముగ సమస్తమునూ శ్రీమాత దర్శించుచుండును. జీవుల ప్రవర్తనలను లోనుండి, వెలుపల నుండి కూడ గమనించుచూ వారి వారి ప్రవర్తనల ననుసరించి కర్మఫలముల ననుభవింప చేయును. జీవుల కన్నుల నుండి కూడ సర్వమునూ దర్శించు చుండును.

ఆమె కన్నులు ఎల్లప్పుడును తెరచియే యుండును. సూర్య చంద్రు లామె కన్నులే. అహర్నిశలు అప్రమత్తతతో విచ్చిన కన్నులు కలదియై సృష్టి సమస్తమును పర్యవేక్షించు చుండును.

'పుష్కరేక్షణా' అనగా నీటియందు చూపుగలది. పుష్కరమనగా నీరు. నీటియందు కూడ చూచుట శ్రీమాత తత్త్వము. నీటియందు అనేకానేక జలరాశు లున్నవి. వాటిని పరిరక్షించుటకు నీటియందు కూడ చూపు నిలిపి యుండును. దేవతలను, మానవులను, రాక్షసులను పర్యవేక్షించు చుండును.

పుష్కరమనగా భూమి యని కూడ అర్థము. భూమిని, గ్రహ గోళములను, సృష్టిగోళములను తన చూపులతో కాపాడు చుండును.

806. 'పరంజ్యోతి'

ఉత్కృష్టమైన జ్యోతి స్వరూపిణి శ్రీమాత అని అర్థము.

సృష్టి ప్రకాశమే పరంజ్యోతి. జ్యోతి అనగా కేవల జ్వాలా స్వరూపమగు జ్యోతికాదు. దీపపు వెలుగు రూపము కాదు. రూపము లేని వెలుగు శ్రీమాత. ఏమీ లేనట్లు గోచరించు పరతత్త్వము నుండి వ్యక్తమగు ప్రథమ ప్రకాశము. ఆదిత్యులకు గాని, సూర్యులకు గాని, చంద్రులకు గాని, నక్షత్రములకు గాని, అగ్నులకు కాని, విద్యుత్తునకు గాని మూలమగు వెలుగు. ఆ వెలుగే అన్నింటినీ వెలిగించును. కంటిపాప వెలుగునుండి పరము వరకు ఆ వెలుగే వ్యాపించును. ఈ వెలుగు లేక ఏదియూ వెలుగదు. దేవతలకు గోచరించు వెలుగు కూడ శ్రీమాతయే. వెలుగులకు మూలమగు వెలుగు శ్రీమాత.

వాక్కు కూడ శ్రీమాత వెలుగే. వాక్కు ద్వారా ప్రకాశము కలిగింప వచ్చును. ప్రచోదనము కలిగింపవచ్చును. ప్రచోదనము కలిగించు వెలుగు కూడ శ్రీమాతయే. ఆత్మలుగ జీవులయందు గల వెలుగు ఈ పరంజ్యోతి. జీవుల అవగాహనకు కూడ కారణ మీ వెలుగే. బుద్ధి రూపమున, చిత్తము రూపమున వెలుగొందుచు నుండును. ఏడు లోకము లందు శ్రీమాత వెలుగాధారముగనే లోక లక్షణము లేర్పడుచున్నవి. సత్త్వముగను, రజస్సుగను, తమస్సుగను వెలుగొందునది కూడ ఈ పరమగు వెలుగే.

దీనిని దర్శించుట, ధ్యానించుట, సమీపించుట ఆ వెలుగు తామే అని తెలియుట కొరకే. *"ఓం సత్యం పరం ధీమహి"* అని ఋషులు అష్టాక్షరిగా గాయత్రిని రూపించినారు, నిరూపించినారు కూడ. ఈ పరంజ్యోతియే సత్యము. దానిని అన్నిటా, అంతటా దర్శించుటే నిజమగు ఆరాధనము. కేవలము నామములకు, రూపములకు శ్రీమాతను పరిమితము చేయుట అవివేకము. నామములు రూపములు శ్రీమాతను దర్శించుటకు వాహికలని తెలియవలెను. కన్నులు చూచుట మాత్రమే కాక కన్నులలోని వెలుగును చూచుట ఆరాధన మగును. అట్లే మాటలు వినుట గాక మాటల యందలి ప్రకాశము వినుట ఆరాధన. అట్లే రుచి కేవలము జిహ్వకే పరిమితము చేయక రుచివలన జీవునికి కలుగు ఆనంద ప్రకాశము దర్శించుట ఆరాధనము. అట్లే స్పర్శ, వాసనల ద్వారా కూడ శ్రీమాత నెఱుగవచ్చును.

సత్పురుషులిట్లు సర్వము నందును శ్రీమాతను దర్శించుచూ అనుయాయులకు సర్వేంద్రియముల ద్వారా, వాక్కు ద్వారా, చేష్టల ద్వారా, శ్రీమాత స్పర్శ నందింతురు. పరంజ్యోతియైననూ ఇహము వరకూ వ్యాపించి దారుల నేర్పరచినది శ్రీమాత.

807. 'పరంధామ'

పరమే తన నివాసముగా గలది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత నిజస్థానము పరము. అచ్చట నుండి అన్నిటా అంతటా వ్యాపించును. అన్ని లోకములందు, అన్ని జీవులయందు వ్యాప్తి చెంది యుండునే గాని తన నిజస్థానము మాత్రము పరమే. ఆమె పురోగమనమే సృష్టి. తిరోధానమే లయము. ఆమె వ్యాప్తియే స్థితి. వ్యాప్తి యున్నంత కాలమే స్థితి యుండును. జీవులు పుట్టుట, పెరుగుట మరల కృశించుట కూడ నిజమున కామె వ్యాపనమే. తాను పెరిగితినని, వృద్ధి చెందితినని జీవుడు భావించును. ఎవరేయే రంగములు పురోగమించిననూ, వారి యందామె పురోగమనమే వారి పురోగమనముగ గోచరించును. ఎంత కండలు పెంచిననూ, పెంచితి ననుకొనిననూ వృద్ధాప్యమున అవి హరింపబడును కదా! నేను విద్య నభ్యసించితిని, నేను వృద్ధి చెందితిని, సాధించితిని అని జీవులు భ్రమ పడుదురు. ఆమె సాన్నిధ్యము పెరిగిన కొలది పెరుగుట యుండును. ఆమె సాన్నిధ్యము తరిగినకొలది తరుగుట యుండును. విద్యావంతులు, ధనవంతులు, శక్తివంతులు దీని నెరుగరు. ఈ సత్యము నెరిగినవారే నిజమగు శ్రీమంతులు.

శ్రీమాత త్రివిధములుగ ఎచ్చటెచ్చట వ్యాప్తి చెందునో అచ్చ టచ్చట వైభవము గోచరించును. శ్రీమాత భక్తులీ సత్యమెరిగి ఆమె సాన్నిధ్యమునకై తపింతురుగాని శక్తి కొరకు, ధనము కొరకు, విద్య

కొరకు తపింపరు. ఆమె సాన్నిధ్యము అనుగ్రహముగ పొంది క్రమముగ పరంధామమును కూడ చేరుదురు. అట్టివారినే నిజముగ పరంధామయ్యలని పిలువవచ్చును. బ్రహ్మర్షులు, సనక సనందనాదులు, బ్రహ్మవిదులు అట్టివారు. పరంధామమే జీవులకు శాశ్వత నిలయము.

808. 'పరమాణు'

అణువుల యందు పరముగ యున్నది శ్రీమాత అని అర్థము.

మహత్తుగ వ్యాపించిన శ్రీమాత అణువునందు పరమాణువై వ్యాపించి యుండును. అణువును శోధించుటలో ప్రస్తుతము శాస్త్రజ్ఞులు నిమగ్నులై యున్నారు. ఎంత శోధించిననూ యింకనూ శోధించు విషయము మిగులుచునే యున్నది. అణువునందలి విశేషమును తెలుసు కొనుచూ శాస్త్రజ్ఞులు విభ్రాంతు లగుచున్నారు. ఆధునిక యుగమున అత్యద్భుతమగు శాస్త్రపరిణామము సాగుచున్నది. భౌతికమగు అణువు నుండి సూక్ష్మము, సూక్ష్మతరము, సూక్ష్మతమము అగు విషయముల లోనికి శాస్త్రజ్ఞులు చొచ్చుకొని పోవుచున్నారు. బ్రహ్మాండమంతయూ బాహ్యముగ శోధించుట ఒక యెత్తు. అణువునందు శోధించుట మరియొక యెత్తు. అణువు నుండి బ్రహ్మాండ దర్శనము క్రమముగ శాస్త్రజ్ఞులకు గోచరించు అవకాశ మేర్పడుచున్నది. శోధించినకొలది నూతనమగు విషయములు గోచరించుచునే యుండును. బ్రహ్మాండము తెలియువరకు పరిశోధన సాగుచునే యుండును.

ఋషులు అణువునందు కూడ బ్రహ్మాండము నిండియున్నదని తపస్సు ద్వారా తెలిసికొనిరి. అణువునందు పరమాణువుగ శ్రీమాత యుండుటచే అణుశోధన ద్వారా ప్రస్తుతము శాస్త్రజ్ఞులు అమితమగు శక్తిని గమనించుచున్నారు. అణుశక్తి తెలిసినకొలది జ్ఞానము కూడ

పెరుగుచున్నది. వినియోగము మాత్రము సంస్కారమును బట్టి నుండ గలదు. అణుశక్తి ఎంత వినియోగకరమో, ఉపయోగకరమో, అంత విధ్వంసకరము కూడ. మహర్షులు తమలోనికి చొచ్చుకొనిపోయి ఆత్మ దర్శనమున బ్రహ్మాండమును తెలిసిరి. విశ్వాత్మను తెలిసిరి. పరమాత్మను తెలిసిరి. పరమాత్మయే పరమాణువని కూడ తెలిసిరి. తత్కారణముగ పరమ వినయవంతులైరి.

శ్రీమాత పరమాణు తత్త్వము తెలియుట యనగా సృష్టి సత్యమును తెలియుటయే. శ్రీమాత నెరిగినవారు మహత్తు, అణువు రెంటి యందు అమ్మ అస్థిత్వమును దర్శించి పరమానందభరితులై ఆమె నిపుణతను కొనియాడుచు శాశ్వతులై జీవించుచున్నారు.

809. 'పరాత్పరా'

పరమునకు పరము శ్రీమాత అని అర్థము.

భౌతిక ప్రపంచమునకు ఆకాశము పరము. ఆకాశమునకు మహత్తు పరము. మహత్తునకు మహత్తు పుట్టిన చోటు పరము. చోటే సమస్తమునకు పరము. చోటు నుండి ఎన్ని సృష్టులైననూ పుట్టవచ్చును. చోటునే బ్రహ్మము అని కూడ అందురు. చోటులో అన్నీ యిమిడి పోవును. ప్రకృతి, కాలము, సంకల్పము, మాయ యిత్యాదివి కూడ అందుండియే జనించును. చోటు నెవ్వరూ ఎరుగలేరు. అన్నిటికిని మూలమని తెలిసి దాని నెరుగువారు కూడ దానియం దిమిడి పోవుదురని తెలిసి, దానిని తెలుసుకొనుట వీలుపడదని తెలుసుకొనిరి. నీటియందు విద్యుత్తు వున్నదని తెలిసి విద్యుత్తును సాధించి శాస్త్రజ్ఞులు ఎన్నియో ఉపయోగకరమగు విషయముల నేర్పరిచిరి. నీటియందు విద్యుత్తు ఎట్లున్నది? అంతర్హితమై యున్నది. అట్లెందుకున్నదో ఎవరికిని తెలియదు. అది ప్రవాహముగ నున్నదని, శక్తిగ వినియోగపడునని తెలియును. ఎందుకున్నదో తెలియదు. అట్లే మన మున్నాము. ఉన్నాము గనుక చాల చేయుచున్నాము. ఉండుట ఆధారముగ ప్రజ్ఞ, శక్తి కలిగి యున్నాము. మన ముండుట అనగా ఏమి? ఎట్లు మనము ఉండుట జరిగినది? వున్నామని తెలియునుగాని, ఎట్లు వున్నామో తెలియదు. ఉండుట సత్యమని తెలుసు. ఉండుట ఎట్లు జరిగినదో

తెలియదు. ఉండుట వలన మేల్కొనుచున్నాము. లేనిచో మేల్కొనలేము కదా? మేల్కొనక ముందు మన మెట్లున్నాము? వున్నాము కనుకనే మేల్కొనుట జరుగుచున్నది. మేల్కొనిన తరువాత వున్నామని తెలియు చున్నది. ఈ తెలివి అంతకు పూర్వ మెక్కడ వున్నది? తెలివి పుట్టక ముందు కూడ వున్నాము. ఉండుట శాశ్వతము. అందుండి మేల్కొనుట, అటుపైన నే నున్నానని తెలియుట తెలివి వలన తెలుసుకొనుట జరుగు చున్నది. తెలిసికొనిన విషయములలో చిక్కుపడుట, మరల చిక్కుల నుండి విడిపించుకొనుట తీరుబడి లేక జరుగుచు నున్నది. కొందరు పదార్థములో చిక్కుపడుదురు. కొందరు కోరికలలో చిక్కుపడుదురు. కొందరు భావములలో చిక్కుపడుదురు. కొందరు సిద్ధాంతములలో చిక్కుపడుదురు. కొందరు విద్యలలో చిక్కుపడుదురు. కొందరు జ్ఞానములో చిక్కుపడుదురు. విద్యలలోను, శాస్త్రములలోను, జ్ఞానములోను చిక్కు పడినవారు కోరికలతో పదార్థములో చిక్కుపడిన వారిని చూచి జాలి పడుదురు. కాని వారు కూడ చిక్కు పడినవారే. ఇనుప పంజరములో చిక్కుపడిననూ, బంగారు పంజరములో చిక్కు పడిననూ, రెంటియందూ చిక్కుపడుట సమానము. నేను అను అహంకార భావము వలన చిక్కు తప్పదు. నే నున్నాను అను భావమే సమస్త చిక్కులకు కారణము. నిజమునకు చోటు యందేర్పడిన కోటానుకోట్ల బుడగలే సృష్టులు. సృష్టియందేర్పడిన కోటానుకోట్ల బుడగలే జీవులు. బుడగ ఎంత శాశ్వతమో నేను అంత శాశ్వతము. బుడగ పుట్టినచోటు నిజముగ శాశ్వతము. పరాత్పర స్థితి అవగాహన అయినవారు పరమహంసలై

జగన్నాటకమును వీక్షించుచూ అమ్మ వైభవమునకు ఆనందింతురు. అమ్మ అనగా చోటే. చోటునే తత్ అని, పరబ్రహ్మమని, పరమాత్మయని అనేక నామము లేర్పరచుకొని అందులో చిక్కుపడి వాదులాడుకొను వేదాంతులు, సిద్ధాంతులు, మతవాదులు సామాన్య జీవులకన్న గొప్ప వారేమీ కాదు. అందరూ మాయ యందున్నవారే. మాయను దాటి చోటు నందుండుట మోక్షము. అది కూడ ఒక నామమే. మోక్షమను పదమునందు భ్రమపడి ఆశించుచూ చనిపోవుదురు.

810. 'పాశహస్తా'

పాశము హస్తమున ధరించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

ఎడమ భాగమున క్రింది చేతియందు శ్రీమాత పాశమును ధరించును. కోరికయే పాశము. కోరుట పరిపూర్ణము చెందని జీవులకు సహజము. పరిపూర్ణతకై ప్రయత్నించుటకు కోరుట అవసరము. కోరిక సిద్ధించినపుడు అపరిపూర్ణత తగ్గును. కోరికలను కోరుచు, వానియందు తృప్తి చెందుచూ, క్రమముగ ఉత్తమమగు కోరికలు కోరుచూ చివరకు శ్రీమాత సాన్నిధ్యమును కోరుట జరుగును. శ్రీమాత కామేశ్వరిగ జీవుల కోరికలను సిద్ధింపజేయును. కోరికలు ధర్మబద్ధమైనపుడు తదను గుణమగు జ్ఞానము వలననూ, క్రియ వలననూ సిద్ధించుచుండును. ఇట్లు సిద్ధించుటకు శ్రీమాతయే ఏమి కోరవలెనో, ఎప్పుడు కోరవలెనో, ఎట్లు కోరవలెనో నేర్పును. కోరికలు తీర్చుకొను విధానము కూడ జ్ఞానము రూపమున నేర్పును. ఇచ్ఛను, జ్ఞానమును అనుసరించి కోరిక సిద్ధించుటకు బడసిన క్రియాశక్తిని కూడ నందించును. ఇచ్ఛా, జ్ఞాన, క్రియా శక్తులు ఆమె అధీనమున నుండుట వలన ఎప్పుడు ఎచ్చట ఏ విధముగ ఇచ్ఛను నిర్వర్తించవలెనో తానే తల్లియై, గురువై జీవులకు నేర్పుకొనును.

ధర్మము తప్పిననూ, కోరు విధానము తప్పిననూ, క్రియా విధానము తప్పిననూ, తదనుగుణ జ్ఞానము కొరవడిననూ జీవులు

బంధింపబడు చుందురు. ఈ బంధమే పాశము. ఏమి కోరవలెనో తెలియనిచో బంధము తప్పదు. నిర్వహణా జ్ఞానము లేనిచో బంధము తప్పదు. క్రియాశక్తి లేనిచో బంధము తప్పదు. ఎప్పుడు ఎక్కడ నిర్వర్తింప వలెనో తెలియనిచో బంధము తప్పదు. ధర్మమే తప్పినచో బంధము కఠినముగ నుండును. ఇట్లు పాశములు జీవుల కేర్పడుచుండును. అజ్ఞానమును బట్టి బంధముండును. జ్ఞానమును బట్టి మోక్షముండును. అపరిపూర్ణత వలన అజ్ఞాన ముండును. అనుభవము వలన జ్ఞానము కలుగును. అనుభవమును కలిగించుచు జ్ఞాన మేర్పరుచుట క్రమముగ జీవులను తానే ఉద్ధరించు కొనుచుండును. తెలిసినవారి ద్వారా తెలియని వారికి తెలియ జెప్పుచుండును. తానే స్వయముగ కూడ తెలియజెప్పు చుండును. ఇట్లు నిర్విరామముగ సృష్టి విద్యాలయమును జీవులకొరకు నెరపుచు నుండును. ఒక సృష్టి కాలము చాలనిచో మరియొక సృష్టి నేర్పరచును. జీవులకు శిక్షణ నిచ్చుటలో శిక్షించుట కూడ ఒక భాగమే. శిక్షణకే పాశము, అంకుశము హస్తమున ధరించును. భయపడిన వారికి అభయము కలిగించుటకు అభయ హస్తము కూడ నుండును. కోరికలు తీర్చుటకు వరద హస్తముండును. శిక్షణ నిచ్చు తల్లివద్ద వుండవలసిన సర్వనిపుణతలు ప్రదర్శించును. అన్నియూ ప్రేమతో నిర్వర్తించును గనుక ఆర్ద్రతను ప్రసరించు కన్నులుండును. శ్రీమాత పాశహస్తము అధర్మమును అనుసరించకుండుటకు హెచ్చరికగ కూడ పనిచేయును.

811. 'పాశహంత్రీ'

బంధములను నిర్మూలించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

బంధములను జ్ఞానముతోను, ధర్మముతోను శ్రీమాత జీవులకు నిర్మూలించును. అజ్ఞానము, అధర్మము బంధకారణము లగును. అజ్ఞానము వలననే అధర్మము కూడ యేర్పడుచుండును. అజ్ఞానమున నున్నవారికి అహంకారము తోడైనపుడు ధర్మాచరణము లోపించును. అట్టివారు బంధముల పడుదురు. బంధము తొలగవలెనన్నచో ధర్మము నాశ్రయింపవలెనని జీవులకు అనుభవపూర్వకముగ తెలియుచుండును. అమితభోజనము వలన అజీర్తి, కడుపునొప్పి కలిగినప్పుడు మిత భోజనము చేసియుండవలసినది కదా! అని అనిపించును. ప్రతి అతిక్రమణమునకు బంధమేర్పడి, తదనుగుణమగు అనుభవము రూపమున జ్ఞానమేర్పడి ధర్మము ననుసరించుట జరుగుచుండును. మమకారము వలన బాధలు కలిగినపుడు క్రమముగ మమకారములేని ప్రేమ ననుసరించుట జీవుడు నేర్చును. అహంకారము వలన బాధ లేర్పడినపుడు నిరహంకారమును నేర్చును. తొందరపాటు వలన తప్పులు జరిగినపుడు త్వరపడరాదని నేర్చును. పొరపాటు వలన చిక్కులు పడినపుడు పొరపాట్లు దిద్దుకొనుట నేర్చును. అశ్రద్ధ నుండి శ్రద్ధ నేర్చును. సోమరితనము నుండి చురుకుతనము నేర్చును. మరపు నుండి ఎఱుక నేర్చును. మృత్యుభీతి నుండి అమృతత్త్వము నేర్చును. ఇట్లు బంధముల

నుండి మోక్షమును సోపానక్రమమున నేర్చును. భౌతికము, మానసికము అగు బంధముల నుండి బయల్పడును. ఇట్లు పాశములన్నియూ జ్ఞానము వలన దాటును. ఇట్లు దాటుటకు వలసిన ప్రచోదనము లోనుండి కలిగించును. గురు రూపిణియై లోపల నుండి వెలుపల నుండి ప్రచోదనము గావించుచూ పాశములను హరింపజేయును. జీవులను బంధము నుండి ముక్తులను చేయును. అసత్యము నుండి సత్యమున జేర్చును. చీకట్ల నుండి ఉద్ధరించును. అమృతత్త్వము తమ నిజ స్థితియని జీవులకు తెలియజేయును.

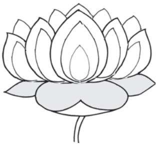

812. 'పరమంత్ర విభేదినీ'

తన భక్తులపై ఇతరులు పన్ను కుతంత్రములను ధ్వంసము చేయునది శ్రీమాత అని అర్థము.

పురాణములలో దైవభక్తుల కథలను పఠించినచో ఈ నామ విశేషము సులభముగను, శీఘ్రముగను తెలియును. ఇతరులు భగవత్ భక్తులపై కుట్రలు పన్ని కష్టనష్టములకు గురిచేసినపుడు భగవత్ భక్తులు భగవంతుని ఆశ్రయింతురు. నిజమునకు కష్టనష్టములు కలుగు కాలములలో యితరమగు ఉపాయములు వెదకుకొనక భగవంతుని ఆశ్రయించుట నిజమగు భక్తులు చేయు పని. ఎంతటి విపత్కరమగు పరిస్థితుల నుంచియైనను భక్తులను రక్షించిన కథలు ఎన్నియో కలవు.

"నమే భక్త్యా ప్రణశ్యతి" అని శ్రీకృష్ణుడు గీతలో ఎలుగెత్తి చాటినాడు. నా భక్తులెన్నటికినీ నశింపరు అని తెలుపుటలో పై నామము ధ్రువమని తెలియుచున్నది. అట్లే భగవత్ భక్తులు ఒకానొకప్పుడు దురాచారుడై ప్రవర్తించిననూ దైవమే అతనిని స్వయముగ ఉద్ధరించు కొనును. మృత్యువు నుండి కూడ కాపాడును. రత్నాకరుడు, పుండరీకుడు, అజామీళుడు, ఇటీవలి కాలమున గుడిపాటి వెంకటచలం ఎట్లుద్ధరింప బడిరో అందరికినీ విదితమగు విషయము. చిన్న అగ్ని కారు చిచ్చై మహారణ్యములనెట్లు దహించివేయునో అట్లే భగవద్భక్తి ఎట్టి పాపముల నైననూ నశింపజేయును. నన్ను శరణుజొచ్చిన వారిని సర్వపాపముల నుండి ఉద్ధరించి మోక్షము నిత్తునని భగవానుడు పలికెను.

భక్తిని ఇనుమడింపజేసికొనుటకు భగవత్ భక్తులు భగవంతుని కథలగు దేవీ పురాణము, భాగవతము, రామాయణము యిత్యాది కథలను నిత్యపారాయణ గ్రంథములుగ చేసుకొని పఠించుచు నుండ వలెను. కేవలము వ్యాకరణము, తర్కము, వేదాంత చర్చ భక్తి రసమును పెంపొందింప లేవు. భగవంతుడు రస స్వరూపుడగుటచే భక్తికి ప్రతిస్పందించినట్లు ఇతర మార్గములకు స్పందింపడు. నేను వైకుంఠము నందుకన్న యోగులు, జ్ఞానుల హృదయములందుకన్న భక్తుల హృదయములలో వుండుట కిచ్ఛగింతును. "ఎవరు భక్తితో గానము చేతురో అచ్చటనే కూర్చుండుట కిచ్ఛగింతును."

కర్మవశమునగాని, యితరుల కుతంత్రముల వలనగాని భక్తునికి కష్టనష్టములు వాటిల్లినపుడు భగవదారాధనమే ఉపాయము. ఇతర ఉపాయములను శోధించుట అవివేకము.

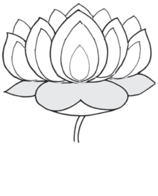

813, 814 'మూర్తా, అమూర్తా'

రూపము గలది మరియు రూపము లేనిది శ్రీమాత అని అర్థము.

వ్యక్తమగునపుడు రూపముండును. వ్యక్తము కానపుడు అరూపముగ నుండును. ఆమె వ్యక్తా వ్యక్త స్వరూపిణి యని పూర్వ నామములలో వివరింపబడినది.

అక్షరమగు అవ్యక్తము నుండి క్షరమగు రూపముతో సృష్టి యేర్పడుచు నుండును. లోకములు, జీవులు యిట్లే రూపములను పొందుట, కోల్పోవుట జరుగుచుండును. చోటుగ నుండు శ్రీమాత పరమై యున్నది. అట నుండి తత్త్వములుగ మారును. మహత్తుగ మారును. త్రివిధమగు అహంకారముగ మారును. పంచభూతములుగ నేర్పడును. శబ్దములుగను, రంగులుగను, రూపములుగను మారును. ఇట్లు అవ్యక్తము నుండి అనేకానేక మార్పులను కలిగించుచు మూర్తి మంతమగు ఏక కాలమున అన్ని స్థితుల యందును పరముగను, రూపముగను ఏక కాలమున నుండుట ఆమె ప్రత్యేకత. రూపము నుండి ప్రారంభమగు ఆరాధనలు అరూపము వరకు భక్తులను కొనిపోవ గలదు. ఆమెను మూర్తిమంతముగను, అంతటా వ్యాపించిన తత్త్వముగ కూడ ఆరాధించు విధానమున్నది.

815 'అనిత్యతృప్తా'

భక్తితో సమర్పించినపుడు భక్తికి తృప్తిపడునుగాని, సమర్పించిన వస్తువునకు తృప్తిపడునది కాదు శ్రీమాత అని అర్థము.

సాధారణముగ పారాయణ చేయువారు "నిత్యతృప్తా" అని పలుకుదురు. ఈ నామము "అనితి+అతృప్త" అనగా "అ+నితి+అ+ తృప్త" అని తెలియవలెను. ఇచ్చిన వస్తువునకు తృప్తి పడువారు జీవులు. లౌకిక విలువలను బట్టి వస్తువులను గుర్తించుచూ ధనమిచ్చిరని, వెండి బంగారము లిచ్చిరని, ధాన్య మిచ్చిరని, పొలమిచ్చిరని, అగ్రహారము లిచ్చిరని, రాజ్యము లిచ్చిరని దానము పుచ్చుకొనువారు సంతసించుట, సంతసింపకుండుట వుండును. కాని దైవమట్లు కాదు. భక్తితో ఏమిచ్చి ననూ తృప్తి చెందును. శ్రద్ధా భక్తులు లేక ఏమి యిచ్చిననూ శ్రీమాత తృప్తి చెందదు. పత్రము, పుష్పము, ఫలము, నీరు యిత్యాదివి భక్తితో యిచ్చినచో తృప్తి చెందుదునని కృష్ణుడు గీతలో పలికెను. విదురుని భార్య అరటిపండు తొక్కలు భక్తితో సమర్పించినపుడు వానిని ప్రేమతో స్వీకరించెను. శ్రీరాముడు శబరి భక్తితో యిచ్చిన ఎంగిలి పండ్లను ఆనందముగ స్వీకరించెను. భక్తితో నేమిచ్చిననూ ఇది అది అనుకొనక స్వీకరించునది దైవము. భక్తిని స్వీకరించునే గాని వస్తువులను కాదు. వస్తువులను స్వీకరించి మురియు వారు సామాన్యులు. ఆడంబరముగ దైవము నారాధించుట కన్న శ్రద్ధా భక్తులతో ఉపచారములను చేయుచూ

ఆరాధించుట ముఖ్యము. ప్రచారము కొరకు, కీర్తి కొరకు, భక్తుల మని తెలియుట కొరకు చేయు పూజలు, ధరించు వేషధారణము, చూపు చేష్టలు, దైవమును దరి చేరలేవు. చూచుటకు వికారముగ నుండును. సహజమగు భక్తి వేరు. ఆడంబరమగు భక్తి వేరు, ఆడంబరమునకు లోకము మెచ్చునేమో గాని దైవము మెచ్చడు.

భక్తియందు హృదయ సమర్పణము, ఆత్మ సమర్పణము కూడ గావించు భక్తులు గలరు. సర్వ సమర్పణము చేసి వారు అమృత తుల్యులై శాశ్వతకాలము సృష్టియందు మార్గదర్శకులై నిలచి యున్నారు. వారి యునికి సద్భక్తులకే తెలియగలదు. నిజమగు భక్తులకు దైవము దాస్యము కూడ చేయును.

816. 'మునిమానస హంసికా'

మునుల మానసము నందు హంసవలె విహారము చేయుచు నుండునది శ్రీమాత అని అర్థము.

మౌనముగ దివ్య స్మరణము చేయువారు మునులు. మననము వలన వారు మౌనముగ నుందురు. అవసరమగు మాత్రము భాషణము చేయుట, లేనిచో మననము చేయుచు మౌనముగ నుందురు. కేవలము మాటాడకుండుట వలన ఉపయోగము లేదు. అట్లున్నచో భావములు పరిపరి విధములుగ పోవుచుండును. మనసెచ్చటనో తిరుగుచు నున్నప్పుడు మౌనము భౌతికముగ నుండును గాని మానసికముగ కాదు. మనస్సునొక దివ్యనామముపై లగ్నము చేసినచో నామ స్మరణమున గల మనస్సు విషయలోలత పొందక నుండును. అట్టి పరిస్థితులలో కూడ మానసిక మౌనము దొరకక పోవచ్చును. మననమును నాలుకకు అప్పచెప్పి మనసు తిరుగాడ వచ్చును. కనుక నాలుక మెదపక మనసుతో స్మరణము చేయవలెను. అట్లు మననము చేయుచున్నంత సేపు మంత్రమునే వినుచుండుట, మంత్రరూపియగు దేవతను మానసికముగ దర్శించుట కూడ చేయవలెను. అప్పుడే ముని యగును. తరచుగ మననము చేయుచు, దర్శనము చేయుచు నుండుట వలన భక్తిని బట్టి దర్శన స్పర్శనాది అనుభూతులు కలుగు చుండును. క్రమముగ మనస్సును శ్వాసతో నిబద్ధనము చేసి వినుచూ, దర్శించుచూ నున్నచో ఆర్ద్రతను బట్టి శ్రీమాత క్రమముగ దర్శన

మిచ్చును. ముందుగ గజ్జెల వినికిడితో మొదలిడి, వేణుగానము వరకు నాదములు వినిపించుట, తదనుగుణమగు కళలు గోచరించుట, అటుపైన దర్శనమగుట జరుగును. హంసవలె హృదయమందు నర్తనమును కూడ దర్శింపవచ్చును. అపుడు పరవశమున ముని సాలోక్య, సామీప్య, సాయుజ్య, సారూప్యములను పొందును.

కాకతాళీయముగ పెదవులాడించుచూ, నాలుకను త్రిప్పుచూ మంత్ర పఠనము చేయువారు ఆడంబరులే గాని భక్తులు కానేరరు. పై తెలిపిన నియమము లన్నియు పాటించుచూ యుక్తమగు ఆహార విహారములు చేయుచూ, శుచి, శుభ్రతలను పాటించుచూ మంత్ర జపము నిర్వర్తించుట ప్రధానము. మునులు పై తెలిపిన మార్గములలో నాద బిందు కళను సతత మనుభవించుచు నుందురు. అట్టివారి హృదయములందు శ్రీమాత హంసవలె విహారము చేయును. అట్టి మునుల నాలుకల యందు వాగ్రూపమై శ్రీమాత ప్రకాశించును. కన్నుల నుండి ఆమె దివ్యదృష్టి ప్రసరించుచుండును. స్పర్శ నుండి స్వస్థతను చేకూర్చును. చేష్టల నుండి ఉద్ధరించును. మునులు శ్రీమాత వాహికలై లోకశ్రేయస్సు కలిగించుచూ జీవించుచు నుందురు.

817. 'సత్యవ్రతా'

సత్యమే వ్రతముగా గలది శ్రీమాత అని అర్థము.

సత్యమే బ్రహ్మము. సత్యమే పరము. సత్యమునుండి ఉద్భవించు శ్రీమాత సత్యమును వీడి యుండదు. సృష్టి నిర్మాణమున గాని, నిర్వహణ మున గాని, సత్యము వీడనిది శ్రీమాత. పతిని వీడని వారిని పతివ్రత లందురు. దైవమును వీడని వారిని దైవవ్రతు లందురు. ప్రియమును వీడని వారిని ప్రియవ్రతు లందురు. కృష్ణుని వీడని వారిని కృష్ణప్రియులు అని పిలుతురు. ఎవరు దేనిని వీడక ఆశ్రయించి యుందురో వారు దాని ప్రియులు. శ్రీమాత సత్యము నాశ్రయించి సర్వమును నిర్వహించును. సర్వమును జయించును. 'సత్యమేవ జయతే' అనునది ఆర్య ధర్మము. ఆర్ష ధర్మము. సత్యము నాశ్రయించినవారు లోకములను జయించి పరమునకు కూడ వ్యాపింతురు. అట్టి వారిని సత్య పరాక్రము లందురు. శ్రీరాముడు సత్యము నాశ్రయించి ముల్లోకములచే పూజింపబడు చున్నాడు. సృష్టి యున్నంతకాలము పూజింపబడును.

సత్యము నాశ్రయించు వారిని శ్రీమాత బ్రోవుచు నుండును. సత్యమును వీడినపుడు అపజయమునకు అవకాశ మేర్పడును. భగవద్గీతలో శ్రీకృష్ణుడు ఈ క్రింది విధముగ వాగ్దానము గావించినాడు.

"ఎవడు నన్ను ఉద్దేశించి నేను నీవాడను, అని యాచించునో అట్టి వానికి సకల భూతముల నుండి నే నభయ మిచ్చుచున్నాను. ఇది నా వ్రతము."

శ్రీకృష్ణుడు గీతలో "నేను" అని సంబోధించినపుడెల్ల అతను బ్రహ్మము అని తెలియవలెను. శ్రీకృష్ణుడు బ్రహ్మము. శ్రీమాత బ్రహ్మము. శ్రీకృష్ణుడు రూపుగట్టిన సత్యము. శ్రీమాత సత్యము రూపు గట్టిన తల్లి. వారు సత్యప్రియులు.

దైవప్రియులు సత్యప్రియులై యుండవలెను. సత్యప్రియులుకాని దైవారాధకులు కపటులు. కపటము, సత్యము ఒకదానితో నొకటి పొసగవు. సత్యమున్నచోట కపట ముండదు. కపట మున్నచోట సత్య ముండదు. సత్యము కాలక్రమమున జయమును కలిగించు శాశ్వత కీర్తి పథమున నిలుపును. కపటము కాలక్రమమున నశించును. సంస్కారము పొందుచున్నకొలది జీవుడు, సత్యము రుచి నెరిగి సత్యమును తనయందు, పరిసరముల యందు పెంపొందించుకొను చుండును. నిరక్షరకుక్షి అయినను సత్యము నాశ్రయించినచో సమస్త జ్ఞానమును కాలక్రమమున పొందగలడు. సత్యములేని జ్ఞానము హీనాతి హీనము. సత్యమే జ్ఞానము గనుక, బ్రహ్మము గనుక సత్యము పునాదిగా సకల జీవనము సాగుట శ్రేయోదాయకము, రుచికరము. సత్యవ్రతుల జీవితమే స్ఫూర్తిమంతము.

818. 'సత్యరూపా'

సత్యమే రూపు కట్టుకొని అవతరించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

అవసరమగునపుడెల్ల శ్రీమాత తన మాయచే తనదగు త్రిగుణముల నేర్పరచుకొని సత్యమగు రూపమును ధరించును. అనగా బ్రహ్మము రూపము గట్టుకొనిన పరిస్థితి. సత్యము, శివము, సుందరము కూడ. అందువలన ఆమె రూపము సర్వ శుభప్రదము, సర్వమంగళ ప్రదము. ఆ రూపము అమిత అందముగ నుండును. అనుపమానమగు సుందరమగు రూపమది. ఆ రూపమునకు అసురులైననూ ఆకర్షింప బడుదురు. ఈ సత్యమగు రూపమునే సహస్రనామ ఆరంభమున హయగ్రీవుడు వర్ణించినాడు. భగవద్గీతయందు శ్రీకృష్ణుడు పై సత్యమును ధ్రువపరచినాడు. ధర్మము లోకములందు లోపించినపుడెల్ల తాను అనగా బ్రహ్మము ఆత్మమాయను చేపట్టి గుణములగైకొని రూపమును ధరింతునని, ధర్మమును స్థాపింతునని పలికినాడు. సృష్టి నిర్మాణమునకు మూలమగు బ్రహ్మము అవసరమగుచో తన్నుతానే సృజించుకొనును. అందువలన అవతారమూర్తుల రూపములు అనుపమానము, అతి సుందరము, అజేయము అయి వుండును. ఆ రూపముల ఆరాధన చతుర్విధ పురుషార్థములను సిద్ధింపజేయును.

బ్రహ్మము యొక్క వామన రూపమునకు బలిచక్రవర్తి ఆకర్షితు డయ్యెను. శ్రీరాముని రూపమునకు స్త్రీలు, పురుషులు, ఋషులు, వానరులు, అసురులు కూడ ఆకర్షితులైరి. శ్రీకృష్ణుని రూప సౌందర్యమును గూర్చి చెప్పనవసరమే లేదు. ఇట్టి సత్యరూపములు అన్నియూ శ్రీమాత

రూపములే. ఈ రూపారాధనము వలన జీవులు నిస్సందేహముగ ముక్తిని పొందుదురు. రూపారాధనము యొక్క ప్రాశస్త్యము భారతీయులకన్న తెలిసినవారు లేరు. వ్యక్త రూపమును ఆశ్రయించుట, ఆరాధించుట వలన సులభముగ ముక్తి లభించును. పురుషార్థములు కూడ సిద్ధించును. అవ్యక్తారాధనము క్లిష్టము. రసమయముగ నుండుట సులభము కాదు. పన్నెండవ అధ్యాయమున గీత యందు ఈ సత్యమును కూడ కృష్ణుడు ధ్రువపరచినాడు. సత్యరూపారాధనము సర్వశుభప్రదము.

మహాత్ములగు సద్గురువులు, సత్పురుషులు సత్యము తెలిసిన వారు. వారియందు సత్యము స్థిరమై యుండును. సద్గురు వారాధన సత్యారాధనయే యగును. అట్టి ఆరాధనము వలన వారియందు సత్యము ప్రచోదనమై సత్యవంతులను చేయును. కనుకనే గురుశిష్య సంప్రదాయము లోకమున ప్రసిద్ధి చెందినది.

సత్య మేరూపమున ప్రచోదనమై వ్యాప్తిచెందునో వారందరునూ సత్యరూపులగుటచే వారు లోకమున సత్యమగు జయములను సాధింతురు. హరిశ్చంద్రుడు, నలుడు, యుధిష్ఠిరుడు త్రేతా ద్వాపర యుగములలో సత్య మెట్లు జయించునో నిరూపించినారు. ఈ కలియుగమున ఆధునిక కాలములో సత్యమును జీవన ప్రయోజనముగ అందుకొని, సత్యము నాశ్రయించి, సత్యవ్రతుడై సత్యరూపుడై గాంధీ మహాత్ముడైనాడు. దుష్కరమగు మహత్కార్యమును సాధించినాడు. సూర్యుడస్తమించని బ్రిటీష్ మహా సామ్రాజ్యమును జయించి భరత భూమిని దాస్య విశృంఖలముల నుండి విముక్తి గావించినాడు. సత్య వ్రతము, సత్యరూపము ఎంత మాహాత్మ్యము గలవో మరొకమారు నిరూపించినాడు.

819. 'సర్వాంతర్యామినీ'

సర్వమును అంతర్గతముగ నియమించునది గాన శ్రీమాత సర్వాంతర్యామినీ అని భావము.

అన్నిటి యందుండునది శ్రీమాత. సర్వమూ సృష్టించి అందు ప్రవేశించును. సచేతనముల యందు, అచేతనము లందు కూడ అంతర్గత చేతనై యుండునది. గృహము నిర్మించి గృహ ప్రవేశము చేసినట్లు చరాచర సృష్టి నిర్మాణము గావించి అందు ప్రవేశించును. ప్రవేశించి నియమించును. లోనుండి నియమింపబడుట వలన జీవులు, వస్తువులు ఆమె అధీనమున నుండును. అన్నిటికినీ ఆమెయే మూల బలము. ఉప్పు ఉప్పగ నుండుటకును, పంచదార తీపిగ నుండుటకును, వేపకాయ చేదుగ నుండుటకును, వృక్షములు పెరుగుటకును, జీవులు అనేక విధములుగ ప్రవర్తించుటకునూ ముఖ్య కారణముగ ఆమెయే యున్నది. అంతరంగమున ఆమె అదృశ్య అయినచో ఏ వస్తువునూ యుండదు. ఏ జీవియునూ యుండదు. ఏ లోకమునూ యుండదు. విద్యుత్తు నిష్క్రమించినపుడు తెరపై సినిమా ఎట్లు అదృశ్యమగునో, అట్లు సృష్టి, తిరోధానము గావింప గలదు. అట్లే పురోగమనము జరుపును. పుట్టుట పెరుగుట, తరుగుట నిష్క్రమించుట ఆమె లీలయే. విశ్వాత్మ అగుటచే కోటానుకోట్ల జీవాత్మలు ఆమెలోనికి నిష్క్రమింతురు. ఆమెలోనుండి వ్యక్తమగుదురు. వ్యక్తమైనపుడు వ్యక్తమగు వస్తువులందు

ఆమె వ్యాపించి యుండును. జీవుల నుండి వ్యక్తమగు వస్తువుల యందు (ఆస్తిపాస్తుల యందు) వారికి మమకారముండును గాని వాని లోనికి వ్యాపింపలేరు. తమ నుండి పుట్టినవారి లోనికి తాము వ్యాపించి యుండుట ఈశ్వరత్వము. జీవులు తమ రూపముపై ఈశ్వరత్వము సాధింపవచ్చును గాని తమ నుండి పుట్టిన వానిపై ఈశ్వరత్వమును పొందలేరు. జీవుడు సంకల్పముచే తమ అంగములను కదుపుట, వినియోగించుట, విశ్రాంతి నిచ్చుట చేయగలరు. వారియందు సంకల్ప ముగ నుండునది కూడ శ్రీమాతయే.

ఇట్లన్నిటి యందు చేతనగ యున్న శ్రీమాతను దర్శించు అభ్యాసము అంతర్యామి దర్శనా సాధన మగును. కొన్నిటియందే శ్రీమాతను దర్శించుట, మరికొన్నిటి యందు దర్శింప లేకపోవుట జీవుల అసమర్థత్వము. సమగ్ర దర్శనము గల యోగులు, సిద్ధులు, ఋషులు, భక్తులు అన్నిటా అంతటా శ్రీమాత అంతర్యామిత్వమును దర్శించుచూ విభూతి యోగమున యుందురు. అట్టి దర్శనమే సమ దర్శనమని, సమదర్శనము గలవారే పండితులని శ్రీకృష్ణుడు బోధించి నాడు. తన ప్రవర్తనమున అట్టి సమదర్శనమును సంపూర్ణముగ నిర్వర్తింప జేసి సమవర్తిగ పూజింపబడినాడు, పూజింపబడుచున్నాడు కూడ.

820. 'సతీ'

సత్యము యొక్క వ్యక్తరూపము గనుక సతి అని అర్థము.

సత్ అనగా బ్రహ్మము. అది అవ్యక్తము. బ్రహ్మము వ్యక్త మగుటకు సంకల్ప మేర్పడినపుడు సత్, సతీ యగును. బ్రహ్మము బ్రహ్మాణి యగును. బ్రహ్మాణి నామము తరువాతి నామము.

సత్‌యే సతి అయినది. సత్ లేని సతి లేదు. కనుకనే పురాణ ముల యందు సతి పతివ్రతగ తెలుపబడినది. పతి ననుసరించునది పతివ్రత. పతి యుండని చోట తానుండదు. శివునికి స్థానము లేని చోట శివాని కూడ యుండదు. అహంకారముచే దక్షుడు శివుని నిరాకరించినపుడు శివాని యగు శ్రీమాత తక్షణమే నిష్క్రమించెను. తత్ఫలితముగ దక్షుడు నశించెను. శివము లేనిచోట శివాని కూడ యుండదు గనుక మిగులునది శవమే. ఇది తెలుపుటకే దక్ష యజ్ఞము. సతీదేవి ఉత్కృష్టమగు మార్గదర్శి యగుటచే పతివ్రతలు పతుల యందు శివదర్శనము చేయుచు (అనగా సత్యదర్శనము చేయుచు) పతుల ననుసరించు మార్గ మేర్పడినది. అగస్త్యుని లోపాముద్రాదేవి నీడయై అనుసరించి యుండుట. వశిష్ఠుని అరుంధతీ దేవి అనుసరించుట, అత్రిని అనసూయాదేవి అనుసరించుట, వారి అవిభక్త స్థితిని తెలియ జేయును. ఇట్లు సతీదేవి సృష్టియందు స్త్రీలకు మార్గదర్శియై నిలచినది. పతియందు జగత్పతిని చూచుటయే పతివ్రతానిష్ఠ. ఇతరములను చూడక

పతియందలి శివునే దర్శించుచు జీవించిన సతులు గలరు. అట్టి సతులు పతులను కూడ సంస్కరింప జేసికొనిరి. సతీసహగమనము అనగా సర్వకాల సర్వావస్థలయందును పతితో కలసి నడచుట. రామునితో సహగమనము చేయుటకే జానకి వనవాసమునకు సంసిద్ధమైనది. సౌకర్యా సౌకర్యములు, కష్టనష్టములను భావింపని సతులు ఉత్తమోత్తమ మగు మార్గములలో పయనించిరి.

పతి దుర్మార్గుడైననూ పతి యందలి శివుని దర్శించుచూ పతులను వీడక, నిందింపక, కించపరచక జీవించిన తులసి, మండోదరి, తార ఇత్యాది స్త్రీలు మహా పతివ్రతల కోవలో చేరిరి. సజ్జనులగు పతుల యందు దైవమును చూచుట సులభము. దుర్జనులగు పతుల యందు చూచుట దుష్కరమగు కార్యము. అట్లు చూడగలుగుట చేతనే కొందర సురుల భార్యలు మహా పతివ్రతల కోవలో చేరి కీర్తింపబడు చున్నారు. వారు అమృతమయులై స్త్రీలకు మార్గదర్శకు లగుచున్నారు. రాముని యందు దైవమును చూచుట సులభము. రాముడు రావణుని యందు కూడ దైవమును చూచినాడు. అట్లే పై తెలిపిన పతివత్రలు కూడ అంతర్యామి సాధనమున పరిపూర్ణులైరి.

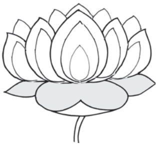

821. 'బ్రహ్మాణీ'

శ్రీమాత బ్రహ్మమే అని అర్థము.

బ్రహ్మము యొక్క ఆనంద స్వరూపము శ్రీమాత. బ్రహ్మమును వ్యక్తము చేయునది శ్రీమాత. బ్రహ్మము నుండి సంకల్పముగ బ్రహ్మమే వ్యక్తమైనపుడు బ్రహ్మాణీ యగును. బ్రహ్మానందము బ్రహ్మాణీ. బ్రహ్మము స్త్రీ కాదు, పురుషుడు కాదు అది ఐక్యస్థితి. అనన్యస్థితి. అద్వైత స్థితి. మరియొకటి లేని స్థితి. అట్టి స్థితియందేమియునూ వున్నట్లు తెలియదు. ఒకటి రెండైనపుడు పరస్పరత్వము వలన ఆనందము కలుగును. అందుచే ఒకటి రెండగును. గాఢ నిద్రయందు ఆనంద మేమి కలదు. ఎరుక కలిగినపుడు కదా! ఆనందించుట. ఆనందము కొరకు బ్రహ్మము, బ్రహ్మాణిగ మారును. రెండుగ నున్నను నిజమునకు అది ఒకటియే. మేల్కాంచినపుడు తాను ఎరుకగ మారును. ఎరుక యేర్పడుట వలన పుట్టిన చోటుతో అనుసంధానము చెంది ఆనందించుట యుండును. అంతమాత్రమున మేల్కాంచినవాడు తనను తాను యిరువురిగ భావించు చున్నాడా? తానే మేల్కాంచెనని భావించును. తన ఎఱుకవలన మేల్కాంచితి నను భావన కలుగును. ఎఱుకయే లేనిచో తానున్నాడు అను ఎరుక కూడ లేదు. ఒకటి రెండైననూ నిజమున కది ఒకటియే. నాణెము ఒకటియే కాని బొమ్మ, బొరుసులుగ గోచరించును కదా!

ఒకటి రెండై, రెండు ఒకటితో అనుసంధానము చెంది,

ఆనందించు చుండును. బ్రహ్మము, బ్రహ్మణీ అవిభాజ్యము. విభజింప బడనివి. విడదీయరానివి. ఇది శాశ్వత యోగ స్థితి. అర్ధనారీశ్వరత్వ మనగా నిదియే. ఇట్టి బ్రహ్మము అర్ధనారీశ్వరత్వము చెందిన తరువాతయే సృష్టి జరుగును. అపుడే సృష్టికర్త యగు బ్రహ్మ పుట్టుటకు వీలగును. నిజమునకు తరువాత నామము బ్రహ్మజనని. బ్రహ్మము ఎరుకగా మారి ఎరుక నుండి సృష్టి భావనము చేయగ చతుర్ముఖ బ్రహ్మ వ్యక్త మయ్యెను. ఎరుక లేనిదే కథయే లేదు. తెర వెలిగినపుడే వెండితెరపై సినిమా ప్రారంభమగును. ఉట్టి తెరపై సినిమా కథ జరుగదు. ఎఱుక యేర్పడిన వెనుక సంకల్పము కలుగును. మానవునకు కూడ యిట్లే జరుగును. మేల్కాంచిన వెనుక జీవుడు భావించుట ఆరంభించును. మేల్కాంచిన యింకనూ భావము కలుగ కుండని స్థితి వూహించినచో బ్రహ్మణి అనగ నేమో తెలియును. జీవుడు మేల్కాంచి భావింపకుండ యుండునా? అట్లు వున్నచో యోగియే. అట్లుండు యోగికే బ్రహ్మా నందము కలుగును. యోగానందమే బ్రహ్మానందము. ఇదియే బ్రహ్మణీ స్థితి.

822. 'బ్రహ్మజననీ'

చతుర్ముఖ బ్రహ్మకు జన్మనిచ్చినది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత సృష్టి సంకల్పమును నిర్వహింపజేయుటకు చతుర్ముఖ బ్రహ్మను సృష్టించినది. చతుర్ముఖ బ్రహ్మయందు బ్రహ్మము, తాను, సంకల్పములను నిలిపినది. క్రియాశక్తి నేర్పఱచినది. ఈ నాలుగును నాలుగు ముఖములుగ పురాణములందు సంకేతింపబడినవి. మనము కూడ సంకల్పము ననుసరించి క్రియాశీలురమైనపుడు నలుగురమైనట్లే. నాలుగు ముఖములు కలిగినట్లే. మనమున్నామను స్థితి (1) బ్రహ్మము. ఉన్నామను ఎఱుక (2) బ్రహ్మణీ. ఎఱుక ఆధారముగ (3) సంకల్పము కలుగును. సంకల్పము (4) క్రియారూపము ధరించుట నలుగుర మగుదుము. ఇట్లు మనమునూ క్రియా యందున్నప్పుడు చతుర్ముఖ బ్రహ్మలమే. చతుర్ముఖ బ్రహ్మము నుండి దివ్య సంకల్పము నిర్వర్తింప బడును. అతనికి తనదగు యిచ్ఛలేదు. కనుక ముక్తుడై యుండును. మనము కూడ దివ్య సంకల్పమునే నిర్వర్తించునపుడు ముక్తులమై యుందుము. కాని స్వేచ్ఛ (స్వ+ఇచ్ఛ) యేర్పడినపుడు మనదగు సృష్టి చేసుకుందుము. చిక్కు లేర్పరచుకొందుము. దివ్యసంకల్పమునే అనుస రించినపుడు ముక్తులుగనే యుందుము. దివ్య సంకల్పము దివ్యేచ్ఛ గనుక ఫలములయం దాసక్తి యుండదు. క్రియ వలనే ఆనందము కలుగుచుండును. స్వేచ్ఛ కలిగినపుడే ఫలాసక్తి కూడ కలుగును. ఫలము

నం దాసక్తి వలన క్రియలో అడ్డదారులు తొక్కుట యుండును. చిక్కు పడుట యుండును. మన మేర్పరచుకొనిన సృష్టి మనమే పరిష్కరించు కొనవలెను. శ్రీమాత యేర్పరచు సృష్టి శ్రీమాత అదుపునందే యుండును. లోకహితమే యిచ్ఛగ ఆమె సృష్టి సంకల్పము చేయును. మనకు కూడ లోకహితమే మన యిచ్ఛగ మారినపుడు ముక్తిపథము లభించును. చతుర్ముఖబ్రహ్మ సృష్టి ఆరంభముననే తపస్సు గావించి పై జ్ఞానము పొంది నిష్కామముగ సంకల్పము ననుసరించి సృష్టి గావించెను. కనుకనే జీవులకు కూడ తనవలెనే సృష్టిగావింపుడని బోధించెను. *"సహ యజ్ఞా ప్రజా సృష్ట్వా"* అను గీతావాక్యము బ్రహ్మజ్ఞానము. బ్రహ్మవలె అట్టి జ్ఞానమున నిలచినవారికి శ్రీమాతయే జననియై సర్వమునూ నిర్వర్తించును. యజ్ఞార్థ జీవనమే నిజమగు బ్రహ్మజ్ఞానము. దీనిని నేర్చువరకూ జీవులు జన్మలెత్తుచూ నుందురు.

823. 'బహురూపా'

కోటానుకోట్ల రూపము గలది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాతయే మహదహంకారమై రాజసిక అహంకారముగను (సృష్టికర్త), సాత్విక అహంకారముగను (సృష్టి పోషకుడగు విష్ణువు), తామసిక అహంకారమై (లయ కర్తయగు రుద్రుడు)గ యేర్పడును. సృష్టించుట, పోషించుట, సృష్టికి తిరోధాన మేర్పరచుటగ మూడహంకార ములై వెలసినది. ప్రజాపతులుగను, ఆదిత్యులుగను, రుద్రులుగను విస్తరించినది. వసువులుగను, పితరులుగను యేర్పడినది. కుమారులు గను, సప్త ఋషులుగను యేర్పడినది. వీని నుండియే సమస్త సృష్టి యేర్పడినది. లోకముల నేర్పరచినది. జీవుల నేర్పరచినది. నక్షత్ర మండలములను, సూర్యమండలమును, గ్రహమండలములను యేర్పరచినది. సృష్టి క్రమమును వర్ణించుట అలవి కాని పని. సృష్టి యందలి రూపములను లెక్కించుట కూడ అలవికాని పనియే. అన్ని రూపములు ఆమెవే. కనుక ఏ రూపము చూచినను ఆమెనే గుర్తించుట సాధనయైనది.

రూపములను మినహాయింపు లేక శ్రీమాతగనే భావించుట వలన సృష్టి జ్ఞానమునకు ద్వారములు తెరువబడెను. చూచువాని రూపమున, చూడబడు వస్తువు రూపమున, చూచుట అను ప్రక్రియ రూపమున యున్నది శ్రీమాతయే. ఇట్లు చూచుటయే జ్ఞానము. అనేక రూపములందలి శ్రీమాతను దర్శించుట వలన ఏకత్వము సిద్ధించును.

అసురులు, దానవులు, దైత్యులు, మనకి కిట్టనివారి రూపములుగ కూడ శ్రీమాతయే యున్నది. కిట్టని రూపముల యందు దర్శించుట ద్వేషము వలన వీలుపడదు. ఇష్టమగు రూపములందు దర్శించుట మోహము వలన వీలుపడదు. ఇట్లు రెండు కన్నులు పొడుచుకొని గ్రుడ్డివారై జీవులు చూచుచున్నా మను భ్రమతో జీవించు చుందురు. అంతకన్న మాయ యేమున్నది. శ్రీమాత ఆరాధనముననే ఆమె సృష్టి మాయను దాటగలము. బహురూపా నామము ఎంత అద్భుతమో అంత రహస్యము కూడ. "ప్రతి నిత్యమూ నన్నే చూచుచున్నారు. కాని నన్ను చూడరు. నన్నే వినుచున్నారు. కాని నన్ను వినరు." అని శ్రీమాత చమత్కరించినది. *"ఉతత్వః పశ్యన్ న దదర్శ వాచమ్. ఉతత్వః శృణ్వన్ న శృణోతి యేనామ్"* అనునది సరస్వతీ సూక్తము.

824. 'బుధార్చితా'

బుధులచే అర్చింపబడినది శ్రీమాత అని అర్థము.

బుధులనగా తెలిసినవారు. బుద్ధి లోకమున జీవించువారు. ఆత్మ నెరిగిన వారు. బుద్ధియందు స్థిరపడి ఆత్మానుభూతిని పొందుచు, మనో ఇంద్రియ దేహముల నుండి వలసిన కర్తవ్యమును నిర్వర్తించు వారు. మనసునందే జీవించువారు మానవులు. బుద్ధియందు జీవించు వారు బుధులు. వీరు మానవులలో శ్రేష్ఠులు. మానవులకు మార్గ దర్శకులు. జిజ్ఞాసులగు మానవులకు మార్గమును చూపుటకు సమాజ మున అందుబాటులో నుండువారు. అట్టి బుధులచే శ్రీమాత అను నిత్యము అర్చింపబడుచున్నది.

బుధుల అర్చనకును, ఇతరుల అర్చనకును వ్యత్యాసమున్నది. జిజ్ఞాసువులగు భక్తులు మనస్సునందు స్థితిగొని అర్చింతురు. మనస్సు అర్చన చేయుచున్నప్పుడు బాహ్య విషయములపైకి ప్రసరించు చుండును. అటునిటు పరుగెత్తుచుండును. బాహ్యమున మనస్సు పరుగెత్తుచుండగ యాంత్రికముగ స్తోత్రపఠనము జరుగుచుండును. అట్టి పూజలు శ్రీమాతకు చేరవు. శ్రద్ధ వలన, భక్తి వలన, ఆర్ద్రత వలన, అమ్మను గూర్చిన తపన వలన క్రమముగ మనసు అంతర్ముఖమైనపుడు ధ్యాస చెదరక యుండును. క్రమముగ మనసు అంతరంగముచేరి, అంతరంగమందు అమ్మని ఆరాధించుట జరుగును. అంతరంగము నుండి శ్రీమాత తళు

కు బెళుకులు, గజ్జెలు, గాజుల చప్పుళ్ళు, ఆమె పరిమళపు వాసనలు తెలియుచుండగ యినుమడించిన ఉత్సాహముతో అర్చన జరుగను. క్రమముగ బుద్ధిలోకమగు హృదయము చేరుచుండగ సామీప్యమున అర్చన చేసిన భావమే యుండును. అడప దడప దర్శనములు జరుగుచు నుండును. అట్లు సాలోక్య సాయుజ్యము లేర్పడుచుండగ శ్రీమాత తత్త్వము ఆవిష్కరింపబడు చుండును. క్రమముగ బహురూప అయిన శ్రీమాతను దర్శనము గావించిన లోపల బైట కూడ నున్నది శ్రీమాతయే అని తెలియును. ఆమె రూపిగను అరూపిగను ఎట్లున్న తెలిసి అంతర్యామిగ, సర్వాంతర్యామిగ తెలియ గలదు. బుధులు శ్రీమాతను సర్వాంతర్యామిగ దర్శించుచూ అర్చింతురు. వారు బాహ్యాంతరముల చేయు సమస్త కార్యము పూజగనే సాగును. ఈ సత్యమునే భాగవతమున ప్రహ్లాదు డనుభవించు అనన్యభక్తిగ తెలిపిరి. *“పానీయంబులు త్రావుచున్, కుడుచుచున్, హాస నిద్రాదులు చేయుచున్.”* సమస్తము దైవముగనే భావించుచు ప్రహ్లాదుడు జీవితము సాగించినాడని వర్ణించిరి. బుధులు చేయునది అనన్యభక్తి ఆరాధన అని తెలియవలెను.

825. 'ప్రసవిత్రీ'

ప్రసరించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

బ్రహ్మసంకల్పమై అవతరించి ఒక నిర్దిష్టమగు వరుస క్రమమున సృష్టిని, జీవులను వ్యక్తపరచును గాన శ్రీమాతను ప్రసవించు తత్త్వము కలదిగా కొనియాడుదురు. మహత్తును, అందుండి మహదహంకారము లను, అందుండి తత్త్వములను ప్రసరించి బ్రహ్మాండము నేర్పరచును. దాని నుండి విరాట్ పురుషుని ఉద్ధరింపజేయును. అగ్ని, వాయువు, సూర్యుడు, వరుణుడు, బృహస్పతి, యింద్రుడు, విష్ణువు, రుద్రుడు యిత్యాది ప్రజ్ఞల కూడికగ విరాట్ పురుషుడేర్పడును. చతుర్వ్యూహముల నేర్పరచును. చతుర్ముఖ బ్రహ్మను, కుమారులను, ఏకాదశ రుద్రులను, ప్రజాపతులను, మనువులను, యిట్లు కోటానుకోట్ల దేవతలను, లోకము లను, జీవులను తన సంకల్పము నుండి ప్రసరింపజేసి సృష్టి నిర్మాణము గావించి పోషించి రక్షించును. ఈ సమస్తమునకు మూలము సంకల్పమే.

సమస్త జీవులయందు, దేవతలయందు కూడ ఆమె సంకల్పమే వర్తించును. సంకల్పమే లేనిచో జీవనమే యుండదు. ప్రతి జీవుడును నిద్ర నుండి మేల్కాంచుట శ్రీమాత సంకల్పమే. మేల్కాంచిన వెనుక అనుశ్రుతముగ చిల్లర సంకల్పము లేర్పరచు జీవులకు దినమంతయూ సాగును. మహర్షులకైననూ, సామ్రాట్టులకైననూ, సామాన్యునకైననూ, జంతువులకైననూ వర్తించుటకు సంకల్పమే ఆధారము. వృక్షములు

పెరుగుటకు అంకురశక్తి రూపమున ఆమె సంకల్పమే యున్నది. అణువుల యందు, దేహములయందు, గ్రహములయందు, సూర్యాది మండలములయందు శ్రీమాత సంకల్పమే వర్తించును, నర్తించును. ఆమె సంకల్ప వర్తనము ఎవ్వరునూ సంపూర్ణముగ వర్ణింపజాలరు.

"మనలో సంకల్పము లెట్లు కలుగుచున్నవి." అని ధ్యానముచేసి ఆ సంకల్పము పుట్టు చోటును లేక వెలుగును గాయత్రిగ అభివర్ణించి ఆరాధించిరి. ఆమెను సవితగ వర్ణించి, ఆమె సంకల్పమే సమస్తమునూ పోషించు చున్నదని, రక్షించు చున్నదని, ఆమెయే మాతృమూర్తి యని ఋషులు శ్లాఘించిరి.

ఎవని యందు ఎట్టి సంకల్పము కలుగునో, కలిగిన వెనుక తెలియుటయేగాని, యిట్లు కలుగవలెనని నిర్దేశించుటకు వీలు పడదు. తన సంకల్పముతోనే సృష్టికర్తను కూడ నియమించి పాలించును. ఆమె సంకల్పమునకు లొంగనిది లేదు. ఆమె నుండి పుట్టిన త్రిమూర్తులు సహితము ఆమెకు బద్ధులే. స్వతంత్రులు కారు.

826. 'ప్రచండా'

ప్రశస్తమగు భయమును కలిగించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాతను చండిగా ఆరాధించు సంప్రదాయమున్నది. చండి యనగా భయమునకే భయము. సృష్టి సమస్తమునకు చండ ముండులు భయమును కల్పించిరి. అట్టి చండ ముండులకు కూడ భయమును కలిగించునది శ్రీమాత. జీవులందరు పరతంత్రులే. ఆమె సంకల్పము నకు లోబడి వర్తించువారే. శ్రీమాత సంకల్పమును అనుసరించుటయే గాని అనుసరించకుండుటకు వీలులేదు. అనుసరించువారు శిష్టులు. వారు శ్రీమాత సాన్నిధ్యము ననుభవింతురు. ఆమె సర్వస్వతంత్ర కనుక ఆమె సాన్నిధ్యము స్వతంత్రానుభవము నిచ్చును. మోక్షము పొందిన జీవులు తాము మోక్షము పొందితిమని భావించినచో అహంకార వశమున సాన్నిధ్యమును కోల్పోవుదురు. కనుక మోక్షస్థితి కోల్పోవుదురు. ఆమె ఆజ్ఞను అనుసరించుట వలన మోక్షము నందుందురుగాని అనుసరణ లేనపుడు మోక్షము లేదు. జ్ఞానులు సహితము ఆమె సంకల్పము ననుస రించవలసినదే. మరి గతి లేదు. ఎట్టివారికైననూ శ్రీమాత దాసత్వము తప్పని సరి. స్వతంత్రించి ప్రవర్తించినచో మోక్షమదృశ్యమై బంధ మేర్పడును. బంధమే భయకారణము. బంధమున్నచోట భయ ముండును. భయపడిన వారిని చండ ముండు లావేశింతురు.

భయము కలిగినపుడు, భయము కలుగరాదు అని భావించిననూ భయము కలుగును. నిష్కారణముగ భయపడుచున్నా ననిపించును.

భయపడకుడు అని తెలిపిననూ భయపడుదురు. ప్రస్తుతము సామాన్యు లందరినీ భయము పీడించుచున్నది. అగ్రరాజ్యములు సహితము భయము కారణముగ యుద్ధములు సాగించుచున్నవి. పదవుల యందున్నవారు, ధనము ఆర్జించినవారు ఎక్కువగ భయపడుచుందురు. భయముచే రకరకములుగ ఆత్మరక్షణా ప్రయత్నములు చేయుదురు. తమను రక్షించుకొనుటకు అనుమానము కలవారందరినీ హింసింతురు, దండింతురు, చంపుదురు కూడ. భయము వలననే దుష్కార్యములు చేతురు. భయమునకు కారణము ప్రాథమికముగ ధర్మము తప్పుట. చండ ముండులు భయము రూపమున జీవుల నావేశింతురు. అధర్మ స్వరూపమే వారు. ఎవరు నిర్వర్తించిన అధర్మము వారినే భయపెట్టును. కంసుడట్లే భయపడినాడు. భయపడి మితిమీరి దుష్కృత్యములు చేసినాడు.

భయమునకు విరుగుడు శ్రీమాత ఆరాధనము. శ్రీమాత స్మరణము అభయ మిచ్చును. ధర్మ ప్రచోదనము కలిగించును. ధర్మము ననుసరించువారు మృత్యువునకు కూడ భయపడరు. గర్వము, లోభము, మోహము, మదము, మాత్సర్యము, ద్వేషము లేని యుధిష్ఠిరుడు తన సోదరుల కన్న నిశ్చలముగ నుండెడివాడు. నిశ్చింతగ యుండెడివాడు. అతడు దేనికిని భయపడలేదు. కేవలము అధర్మమునకే భయపడెను. కనుక ధర్మమూర్తిగ ప్రసిద్ధి గాంచినాడు. మృత్యువు కూడ అతనిని శాసింప లేకపోయెను. అతడు నూటికి నూరుపాళ్ళు శ్రీమాత సృష్టి ధర్మమునకు దాసుడు. చండీ అనుగ్రహము కలవాడు.

చండీమాతను ఆరాధించువారు ధర్మానుష్ఠానబుద్ధిని పొందుదురు. అట్లు పొందుటయే చండీహోమము యిచ్చు నిజమగు బలము. అధర్మము లాచరించుచూ భయమువలన చండీ హోమము లెన్ని చేసిననూ నిరుపయోగమే. ప్రచండి యగు శ్రీమాత ధర్మము స్వయముగ నేర్పును. అట్లు నేర్చుకొను బుద్ధి గలవారు చండి నారాధింప వచ్చును. దుష్టమగు ఆశయముల సిద్ధికి తాంత్రికులెందరో చండిని ఆశ్రయించి నశించిరిగాని సిద్ధిని పొందలేదు. స్వప్రయోజనములకు చండి ఆరాధన సిద్ధింపదు. కేవలము లోకహితమునకే చండి ఆరాధన సాగవలెను. దుష్టులకు చండి అతి భయంకరము. శిష్టులకు చండి అతి సుందరము.

827. 'ఆజ్ఞా'

ఆజ్ఞా స్వరూపము శ్రీమాత అని అర్థము.

సృష్టియందు విధి నిషేధములు శ్రీమాత ఆజ్ఞాపించినది. ఇది ధర్మము, ఇది అధర్మము అని; ఇది విహితము, అవిహితము అని; చేయవలసినవి, చేయగూడనివి శ్రీమాతయే నిర్ణయము చేసినది. సృష్టి అంతయూ ధర్మక్షేత్రముగ యేర్పరచినది. ధర్మము నెఱిగి ప్రవర్తించుటచే సృష్టియం దానందింతురని అధర్మముగ ప్రవర్తించినచో దుఃఖపడుదురని ఆజ్ఞ కావించినది శ్రీమాత. కనుక ఆమెను 'ఆజ్ఞా' అని పిలుతురు. ఆమె ఆజ్ఞను అనుసరింపని వారెవరైననూ చిక్కుల బడక తప్పదు. సృష్టి ధర్మము నెఱిగి జీవించుటయే ఎవరికైననూ పరమావధి. హద్దులు మీరినచో యిక్కట్లు తప్పవు. కురుక్షేత్రమగు సృష్టిని ధర్మక్షేత్రముగ ఎరిగినవారే దానియందు దివ్య వైభవమును పొందగలరు. ఇతరులకు సృష్టియందలి జీవనము సమస్యగ నుండును.

సృష్టివిధానము తెలియని వారికే సమస్యలన్నియూ. ఎరిగిన వారి కే సమస్యలూ లేవు. మానవులకు తప్ప యితర జాతులకు సమస్యలు తక్కువ. మానవులకు శ్రీమాత స్వతంత్రత యిచ్చినను, స్వతంత్ర జీవనము ధర్మము నాచరించిన వారికే దక్కును. శ్రీమాత ఆజ్ఞను పాలించిన వారికే దక్కును. స్వతంత్రు లందరూ పరతంత్రులే. పరాధీనులే. పరము నకు అధీనులు.

828. 'ప్రతిష్ఠా'

సమస్తమునందు స్థితిగొని యున్నది శ్రీమాత అని అర్థము.

కేవలము సృష్టించుటయేగాక సృష్టించిన సమస్త లోకములందు, జీవులందు, చేతనా చేతన రూపములందు శ్రీమాత ప్రవేశించి స్థితిలోనే వుండును. ఇది ఆమె వాసుదేవ తత్త్వము. అంతర్యామిత్వము. మేధావులు ఎన్నో విషయములను సృష్టింపవచ్చును గాని వానియందు ప్రవేశించి వసింపలేరు. ప్రవేశించి వసించుట ఈశ్వరత్వము. ఊరి పొలిమేరలో పొలము కొనవచ్చును. కొన్న పొలము నాది అని అనుకొనవచ్చును. కాని ఊరిలో నున్నప్పుడు పొలములో ఏమీ జరుగుచున్నదో తెలియదు కదా! గృహ నిర్మాణములు చేయవచ్చును. గృహ ప్రవేశములను కూడ చేయవచ్చును. గృహము నాది అనుకొనవచ్చును. గృహము నందు తానున్నచోట తప్ప ఇతర గదులలో ఏమి జరుగుచున్నదో తనకు తెలియుచున్నదా? జీవుడు తన దేహము వరకే వ్యాప్తిచెంది వసించగలడు కాని తానేర్పరచిన వానిలోనికి వ్యాపింప లేడు. తన నుండి పుట్టి పెరిగిన పిల్లలయందు ఏమి జరుగుచున్నదో తాను గుర్తింపలేడు. తన నుండి పుట్టినవాటి లోనికి తాను వ్యాపించుట, వ్యాపించి తిష్ఠవేయుట అంతర్యామి ప్రజ్ఞకే వీలగును. కనుక అంతర్యామి ప్రజ్ఞ కలవారే సర్వవ్యాప్తి చెంద గలరు.

గజేంద్రుడు ఈశ్వర ప్రార్థనము మకరము నుండి విడుదలకై చేసెను. సర్వమూ తానేయై నిలచియుండు దైవము ఎవరో అట్టి వానిని

వేడుచున్నాను అని అంతర్యామి దైవము నారాధించెను. అంతర్యామి దైవమే సర్వమునూ వినగలడు, కనగలడు. అప్పటికప్పుడు ఎచ్చటనైననూ అవతరించగలడు. విశ్వమయుడగు దైవము విష్ణు రూపమున హుటాహుటిని యేర్పడి గజేంద్రుని రక్షించెను. ఎవడు జీవుల మాట వినగలడో, ఎవడు సర్వమునూ కనగలడో అట్టి దైవము నాకు దిక్కని గజేంద్రుడు వేడుకొనెను. కనుక దైవము అంతర్యామి, ఈశ్వరుడు సమస్తము వ్యాపించి యుండును. సర్వసాక్షియై యుండును. అవసరమగు నపుడు అప్పటికప్పుడు అవతరించును. నామ మేదైననూ, రూప మేదైననూ, అంతర్యామిని దృష్టియందుంచుకొని ఆరాధన చేయవలెను. భారతీయులు, అంతర్యామి దైవమును వివిధ నామములతో వివిధ రూపములందు ఆరాధించుట నేర్చిరి. అంతమంది దైవము లున్నారని కాదు. ఒకే దైవమును అనేక నామములతో అనేక రూపముల ద్వారా చేరవచ్చునని, రూపమేదైననూ, నామమేదైననూ అంతర్యామి యున్నాడని తెలిసి ఆరాధింతురు. అందులకే రాముడన్ననూ, రహీమ్ అన్ననూ, ఈశ్వరు డన్ననూ, అల్లా అన్ననూ, కృష్ణుడన్ననూ, క్రైస్తు అన్ననూ, ఏమని పిలచిననూ ఒకటే అని తెలిసియుండెడివారు. కనుకనే నిజమగు భారతీయులకు సర్వమతములు సమ్మతమే. ఈ అవగాహన కోల్పోయి నపుడు ఏకత్వము నశించి భిన్నత్వమేర్పడి కలహములు పుట్టుచుండును. రజోగుణ ప్రేరితులైనవారై ఒక నామముకన్న మరియొక నామము గొప్పదని, ఒక రూపము కన్న మరియొక రూపము గొప్పదని భావింతురు. ఒకే వెలుగు వెయ్యి దీపములుగ వెలిగినపుడు ఏ దీపము క్రిందనైననూ

చేరి బాగుపడవచ్చును. బాగుపడు ఉద్దేశ్యము లేనపుడు ఎన్ని దీపము లున్ననూ ఒక్కటే.

దైవము సమస్తము నందు సుప్రతిష్ఠము. అట్టి దైవమును లలితా సహస్రనామ స్తోత్రమున శ్రీలలితగ పేర్కొనిరి. ఈ సమగ్రమగు అవగాహన లేనిచో చేయు ప్రార్థనలు, ప్రయత్నములు అన్నియూ పరిమితములే.

829. 'ప్రకటాకృతి'

ప్రకటింపబడిన ఆకృతి కలది శ్రీమాత.

బ్రహ్మము అప్రకటితము. శ్రీమాతయే ప్రకటితము. బ్రహ్మము యొక్క ప్రకటిత రూపమే శ్రీమాత. సృష్టియందు శ్రీమాతయే దైవము. బ్రహ్మమున కామెయే దారి. జీవుడు బ్రహ్మమును చేరుటకు కూడ ఆమెయే ద్వారము. దర్శన మిచ్చునది శ్రీమాతయే. బ్రహ్మమును దర్శించుటకు వీలుపడదు. అనుభూతికి కూడ వీలుపడదు. కనపడునది, వినపడునది, అవగాహనకందునది అనంతమగు చైతన్యమే గాని దానికి ఆధారమగు బ్రహ్మము కాదు. బ్రహ్మముగ వుండుటకు వీలుపడవచ్చును. అట్లున్నప్పుడు వుండుటయేగాని, వున్నానను తెలివి యుండదు. అందు వలన సృష్టియందు జీవులు దైవముతో అనుసంధానము చెందుటకు ప్రకటితయగు శ్రీమాతయే ఆధారము. అప్రకటిత బ్రహ్మము కన్న ప్రకటిత బ్రహ్మము అందరకును సౌలభ్యము. నిజమునకు ఇరువురకు వ్యత్యాస మేమియూ లేదు. సృష్టియందలి దైవము ప్రకటిత దైవము. సృష్టికావలి దైవముతో మనకేల పని? శ్రీమహా విష్ణువన్ననూ, మహేశ్వరు డన్ననూ, మరెవరైననూ కనపడుటయో, వినబడుటయో సూచనలు చేయుటయో జీవులకు ప్రయోజనకరము. ప్రత్యక్ష దైవముగ శ్రీమాత యుండగ పరోక్షమగు బ్రహ్మమును గూర్చి తహ తహ అవసరమా? ఆమెను చేరినవారు బ్రహ్మమును కూడ చేరినట్లే.

830. 'ప్రాణేశ్వరీ'

ప్రాణములకు ఈశ్వరి శ్రీమాత అని అర్థము.

ప్రాణముల నధిష్ఠించి యుండునది శ్రీమాత. ప్రాణములు ఐదు. ఉపప్రాణము లైదు. మొత్తము పది ప్రాణములు. ఈ పది ప్రాణములు స్థూలలోకములందు, సూక్ష్మలోకములందు, కారణ లోకములందు కలవు. అంతేగాక గుణములచే స్పర్శ చెంది సత్వ రజస్, తమో ప్రాణములుగ కూడ నుండును. ప్రాణము, అపానము, వ్యానము, ఉదానము, సమానముగ ఐదు ముఖ్య ప్రాణము లున్నవి. కూర్మము, నాగము, ధనంజయము, దేవదత్తము, అను ఐదు ఉప ప్రాణము లున్నవి. దశ ప్రాణములును మూడులోకములలో నున్నవి (స్థూలము, సూక్ష్మము, కారణము లోకములు. ఇట్లు ముప్పది ప్రాణములు మూడు విధములుగ 90 ప్రాణములుగ నున్నవి. (వీని వివరములు మరియొక పుస్తకముగ వెలువడి యున్నవి.) ఈ ప్రాణము లన్నింటికినీ శ్రీమాతయే అధిష్ఠాన దేవత. జీవులకు స్వస్థత చేకూరుటకు ప్రాణములన్నియూ సమముగ వర్తింపవలసి యున్నవి. కనుక స్వస్థత కొరకు వైద్యము, ఔషధమెంత అవసరమో శ్రీమాత అనుగ్రహము కూడ అంతే అవసరము. కనుక అస్వస్థత కలిగినపుడు ఆరాధన కూడ ఔషధము వలె వినియోగింపబడును. రోగము లేర్పడినపుడు రోగి అంతరంగమున "ప్రాణేశ్వరీ, ప్రాణదాత్రీ, పంచాశత్పీఠరూపిణి" అని స్మరణము చేసుకొను చున్నచో రోగము త్వరితగతిని నశించును.

831. 'ప్రాణదాత్రీ'

ప్రాణముల నిచ్చునది శ్రీమాత అని అర్థము.

సర్వజగత్తును జీవింప చేయునది శ్రీమాత. శ్రీమాత అధీనముననే ప్రాణములు నిర్వర్తింబడుచుండును. సూర్యకిరణముల రూపమున, ప్రాణవాయువు రూపమున, నీటి రూపమున, అన్నము రూపమున జీవులకు అను నిత్యమూ ప్రాణము నిచ్చుచునే యున్నది. జగములను నిలబెట్టుచునే యున్నది. ప్రాణములు వచ్చుదారి, ప్రాణములు పోవుదారి శ్రీమాతకే తెలియును. శ్రీమాత అనుగ్రహము గల యోగులు, సిద్ధులు ప్రాణగతులను నిర్దేశింప గలుగుచున్నారు. ఇటీవలి కాలమున పరమ గురువగు మాస్టర్ సి.వి.వి. ప్రాణములపై స్వామిత్వమును సాధించి దేహమును వీడుట, దేహమున ప్రవేశించుట నిర్వర్తించి, తానందించిన భృక్త రహిత తారక రాజయోగ మార్గమున ప్రాణములను పునః పునః శరీరమున స్థాపించవచ్చునని అనుయాయులకు ప్రస్ఫుటముగ చూపినారు. తన అనుయాయులలో కొందరికి పోయిన ప్రాణములను మరల కొనితెచ్చి యిచ్చినారు. మహాప్రాణ మార్గములను శోధించి హస్తగతము గావించుకొనినారు. వారు నీలగిరులలోని దుర్గ పర్వత మందు వసించు సిద్ధులని వారి అనుయాయుల విశ్వాసము. దుర్గ అనుగ్రహము పొందిన అగస్త్యాంశ సంభూతులని మరికొందరి విశ్వాసము. అమ్మ అనుగ్రహము గల భక్తులకు ప్రాణము అరచేతిలోని విద్య అని తెలియవలెను.

832. 'పంచాశత్పీఠరూపిణి'

పంచాశత్ పీఠముల రూపము గలది శ్రీమాత అని అర్థము.

పంచాశత్పీఠములనగా ఏబది (50) పీఠములతో శ్రీమాత రూపుగట్టుకొని యున్నదని అర్థము. సంస్కృతమున అక్షరములు యేబదిగను, యేబది ఒకటిగను గుర్తించు సంప్రదాయ మున్నది. క్షకారము చేర్చినచో యేబది ఒక్క అక్షరము లగును. చేర్చకున్నచో యేబది అక్షరములే యుండును. అచ్చులు పదహారు, కచటతపాది హల్లులు ఇరువది ఐదు (25), శాంతములు ఎనిమిది. ళ, ఱ, క్ష మూడు. మొత్తము యాబది రెండు. తంత్రశాస్త్రములందు యాబది రెండు అక్షరములను గుర్తించి యాబది రెండు పీఠములను తెలుపుదురు. యాబది రెండు న్యాసములను తెలుపుదురు. ప్రతి మాతృకకు (ప్రతి అక్షరమునకు) పీఠమున్నది. కనుక యాబది రెండు పీఠములని భావింతురు. క్షకారమును, అకారమును మినహాయించినచో యాబది పీఠములే యుండును. నామము నందు యాబది పీఠములే తెలుప బడుటచే పండితుల నడుమ సుదీర్ఘమగు చర్చ సాగుచు నుండును. ఈ నామ వివరణ ప్రయత్నము తంత్రజ్ఞులకు కాక సామాన్యులకే సమర్పింపబడు చున్నది. కనుక ప్రస్తుత మీ విషయము చర్చనీయము కాదు. హయగ్రీవుడు, అగస్త్య మహర్షికి అందించిన నామము పంచాశత్పీఠమే.

అక్షరములన్నియూ శబ్ద సంకేతములు. శబ్దమునకు రూపములు. రూపము శ్రీమాతయే. శబ్ద రూపములను యంత్రములుగ భావించి ఆరాధింప వచ్చును. ఆ రూపమునందలి శబ్దము, ఆ రూపమునకు ప్రాణము. అందువలన రూపమును, అందలి శబ్దమును మనస్సు లగ్నముచేసి ధ్యానించినచో ఆ శబ్ద చైతన్యము ఉచ్చరించిన వారియందు తగు వికాసము కలిగించును. శబ్ద మాతృకను నిర్దిష్టముగను, స్పష్టము గను, బలముగను నిండు ఉద్దేశ్యముతో ఉచ్చరించవలెనని శిక్ష తెలుపు చున్నది. ఈ అక్షరములన్నిటికినీ ప్రజ్ఞా కేంద్రముల యందు నిర్దిష్ట స్థానములున్నవి. అవి ముందు నామములలో వివరించుట జరిగినది. ఆయా ప్రజ్ఞా కేంద్రములలో ఆయా దళములపై ఆయా అక్షరములను పై తెలిపిన రీతిలో న్యాసము చేసినచో తప్పక సాధకులకు చైతన్య వికాస మేర్పడును. అన్ని దళములయందు, అన్ని నామములు న్యాసము చేయుటవలన శరీరములు వికాసవంతమై సిద్ధి నిచ్చును. ఇంతవరకు విషయము అందరికినీ తెలియనగును. అటుపై గురు ముఖముగ లోతులలోనికి చొరబడ వచ్చును. షట్పద్మముల యందలి దళములే పీఠములు.

833. 'విశృంఖలా'

విస్తృతముగ సంకెల నేర్పరచుచు తాను అందు యిమడనిది శ్రీమాత అని అర్థము.

సృష్టి అంతయూ సంకెలమయము. ఒకదానికొకటి లంకె వేసి యుండును. శృంఖల మనగా సంకెలలు. బంగారుమయము, వజ్ర మయము, మృడమయము అగు సంకెలలు కూడ బంధించునవే. పంజరము ఇనుముతో నున్నను, బంగారముతో యున్నను, రాగితో యున్ననూ పంజరము పంజరమే. ధన, ఋణ సంజ్ఞలాధారముగ, రజస్తమస్సు లాధారముగ ఏడు లోకములు సృష్టి చేయును. ఏ లోకమున నున్ననూ ఆ లోకము బంధించియే యుంచును. స్వర్గలోకము కూడ బంధించునదే. ఆలోకమే బంధనము లేనిది. లోకులందరునూ బంధితులే. త్రిలోకవాసులు కూడ అంతియే. త్రిమూర్తులు కూడ బద్ధులే. వారి వారి పనుల యందు నిబద్ధితులు. స్వచ్ఛందము కాని దంతయూ బంధమే. అట్టి స్వచ్ఛంద స్థితిని విశృంఖల స్థితి యందురు. దేహము, యింద్రియములు, మనస్సు, బుద్ధి, అహంకారము యిత్యాది వన్నియూ శృంఖలములే. నేనున్నాను అను భావము కూడ శృంఖల స్థితియే. నిజమునకు తాను లేడు. తత్త్వమే తానుగ నున్నాడు. ఉన్నది శ్రీ తత్త్వమే. అది బ్రహ్మమే.

ఎంత విస్తృతముగ సృష్టి చేసిననూ తానేర్పరచిన సృష్టి శ్రీమాతను

బంధించదు. సృష్టిలోని అన్నిటియందు ఆమె యున్ననూ, ఏదియూ ఆమెను బంధింపదు. ఆమె కేదియూ బంధము కాదు.

దేహము బంధమని కొందరు భావింతురు. ఇంద్రియములు బంధించునని కూడ భావింతురు. భావములు బంధించునని మరికొందరు భావింతురు. అట్లే ధనము, వృత్తి, వుద్యోగ వ్యాపారములు, సంఘము, కుటుంబము– ఇవి అన్నియూ బంధములుగా భావించుచూ మోక్షము పేరున వీని నుండి తప్పించుకొనవలెనని, తప్పించుకొనుటకు ప్రయత్నించుచూ వెర్రివారగు వారు కోకొల్లలు. తప్పించుకొనవలెనని చూచువా రందరునూ వెర్రివారే. అనాదిగ భక్తి కార్యముల పేరున వెర్రిన పడినవారే మెండు. *"ఎవరి వెర్రి వారి కానందముగ"* కొంత కాలము గోచరించు చుండును. దేవర్షియైన నారదుడు కూడ మాయను పడిన సందర్భము లున్నవి.

ఉన్నది సత్యము. ఉన్నదానిని బ్రహ్మముగను, సత్యముగను దర్శించవలెనే గాని ప్రస్తుతమున గోచరించు బ్రహ్మమును నిరాక రించుచూ ఎక్కడునో దూరముగ పరమున్నదని, దైవమున్నాడని భావించుచూ అనాదిగ వెర్రిన పడినవారున్నారు. ఇప్పుడు యిక్కడ ప్రస్తుతమున గోచరింపబడునది, వినబడునది, జరుగుచున్నది, దానిని గమనించుచున్నవాడు, గమనించుట కూడ బ్రహ్మమే అని తెలిసి యున్నచో యిప్పటికిప్పుడు మోక్షమున నుండును. మరచినచో యిప్పటి కిప్పుడు బంధమున పడును. బంధములు చూచువారికి బంధములే

యుండును. బ్రహ్మమును చూచువారికి బ్రహ్మ ముండును. చూచువారి బుద్ధిని బట్టి చూడబడిన దానిని గ్రహించుట యుండును. ఉన్నది చూడక లేనిది వున్నట్లు చూచుట నిత్యమూ సంకెల వేయుచు నున్నది.

బ్రహ్మమును చూచుటను నగ్నస్థితి యందురు. నగ్న స్థితి యందే బ్రహ్మము గోచరించును. బ్రహ్మము ఆధారముగ అనేకానేక ఆవరణము లేర్పడినవి. వానినే వస్త్రము లందురు, లోకములందురు. లోకములను చూచినపుడు బ్రహ్మమును చూడలేరు, బ్రహ్మమును చూచినపుడు లోకము లుండవు. లోకము లుండుట, లేకుండుట చూచువాని బట్టి యుండును.

"నన్ను పొందదలచిన వారు నా వద్దకు నగ్నముగ రావలెను." అని కృష్ణుడు గోపికలకు తెలిపెను. అందలి రహస్యము పై తెలిపిన విషయము. భాగవతులలో శ్రీ శుకుడు అట్టి నగ్నుడని వర్ణించిరి. అట్లే ప్రహ్లాదుడు, అంబరీషుడు వంటి భక్తులు. వారికి బ్రహ్మమే సత్యము. చూడబడుచున్న జగత్తు అంతయూ బ్రహ్మముపై యేర్పడు బొమ్మ వంటిది. బొమ్మను చూచినపుడు తెర మరుగగును. తెరను చూచినపుడు బొమ్మ మరుగగును. భార్యను చూచినపుడు భార్య రూపములో బ్రహ్మమే యున్నది అని చూచుట విశిష్టమగు అద్వైతము. అట్లే దేనిని చూచిననూ బ్రహ్మమే ఈ విధముగ యున్నది అని తెలియవలెను. శ్రీమాత అట్టి స్థితియందుండి బృహత్తరమగు సృష్టి నిర్మాణము గావించుచున్నది. కనక ఆమె విశృంఖల.

834. 'వివిక్తస్థా'

జనులు లేని ప్రదేశమున వుండునది శ్రీమాత అని అర్థము.

జనులనగా జన్మను పొందినవారు. శ్రీమాత జనోలోకమునకు, తపోలోకమునకు కూడ పూర్వము నుండి యున్నది. తాను వ్యక్తమైన వెనుక తపోలోకము, జనోలోకము, తపస్విజనులు, జనులు తన నుండి వ్యక్తమైనవి. తాను సత్యము గనుక సత్యలోకమున వుండును. సత్యలోకము నుండి లోకములను, అందు వసించు జనులను యేర్పరచినది. కనుక 'వివిక్తస్థా' అని కొనియాడబడుచున్నది.

జీవులు కూడ దైవారాధనకు నిశ్శబ్దమును కోరుదురు. జను లున్నచోట కార్యకలాపము లుండును. కార్యకలాపములున్నచోట వాతావరణమున అలజడి యుండును. అలజడి యున్నచోట ప్రశాంతత యుండదు. అశాంతియే యుండును. చోటు అంతయూ అశాంతితో అపవిత్రమగు చుండును. ప్రశాంతత కొఱకు ఏకాంతమును కోరుదురు. ఏకాంత ప్రదేశమున ప్రవేశించి స్వస్థతను పొందుచు నుందురు. కనుకనే ఎత్తైన శిఖర ప్రదేశములకు, పవిత్రమగు ప్రశాంత స్థలములకు, నదీ తీరములకు అవకాశమునుబట్టి, అవసరమునుబట్టి పోవుచు నుందురు. వివిక్త స్థలములే ప్రశాంతముగను, పవిత్రముగను వుండును.

పూర్వకాలమున ఏకాంతము, పవిత్రము అగు ప్రదేశములలో పుణ్యక్షేత్రములను పెద్ద లేర్పరచిరి. దైవ సాన్నిధ్యమున కుపయుక్తముగ

తీర్చిదిద్దిరి. ప్రయాణ సౌకర్యములు, వసతి సౌకర్యములు, భోజన సౌకర్యములు యేర్పరచుకొని పుణ్యక్షేత్రములయందు కార్యకలాపములు పెంచుకొనిరి. ప్రస్తుతము పుణ్యక్షేత్రములను ఆధునిక మానవుడు నివాస స్థలములుగ మార్చివేసేను. ప్రశాంతత, పవిత్రత, ఏకాంతము పుణ్యక్షేత్రములయం దంతంత మాత్రమే మిగిలియున్నది. పెద్ద పెద్ద మొత్తములు చెల్లించుచూ దైవమును శీఘ్రముగను, దగ్గరగను చూచితి మని భ్రమపడువారే ఎక్కువ. దైవ దర్శనమునకు వలసినది ప్రశాంతత, ఏకాంతము. అది లేనిచోట దైవమును దర్శించుట దుర్లభము.

ఎచ్చట ఏకాంత ముండునో అచ్చట దైవ దర్శనమున కవకాశ ముండును. ఎప్పుడు ఎవరికి దర్శనమైననూ ఏకాంతముననే దర్శనమైనది కాని జనబాహుళ్యమున కాదు. బహిర్ముఖమగు మనస్సు అనేకానేక విషయాసక్తులలో కొట్టుమిట్టాడు చుండును. మనసు అంతర్గతము గావించినపుడే ఏకాంతత లభ్యమగును. అంతరంగము నిర్జన ప్రదేశమే. అంతరంగమును చేరి ఆరాధన సాగించుట పవిత్రము. బహిరంగమును విడుటకు, అంతరంగము చేరుటకు పుణ్యక్షేత్రములకు పోవచ్చును. సద్గురువుల ఆశ్రమములకు కూడ పోవచ్చును. ఇంటి యందు కూడ ఏకాంతముగ నుండుటకు ఒక గదిని యేర్పాటు చేసుకొనవచ్చును. అందులకే దైవపూజకొక గది యేర్పరచుకొను సంప్రదాయ మేర్పడినది. వంటగదిలోనే పూజగది సౌకర్యమేమోగాని దర్శనప్రాప్తికి వినియోగ పడదు. పూజగది పవిత్రముగ నుంచుకొని ఆరాధన, జపతపములు, ధ్యానము, పారాయణము మాత్రమే సలుపుచు నున్నచో అది వివిక్త

ప్రదేశ మగును. వివిక్త ప్రదేశమున క్రమముగ శ్రీమాత చేరును. తన స్పర్శను పెంచును. దర్శనము కూడ యిచ్చును. దర్శనము సాధారణముగ అంతర్గతమే. బహిర్గతముగ కూడ లభించవచ్చును. శ్రీమాత వివిక్త స్థలమునందే స్థితిగొని యుండును గనుక స్పర్శన దర్శనాదులు కోరువారు ఏకాంత ప్రదేశములలో నుండుట అభ్యసింప వలెను మహర్షులు, తపోజనులు అట్టి ప్రదేశములలోనే యుందురు.

835. 'వీరమాతా'

వీరులకు తల్లి శ్రీమాత అని అర్థము.

వీరు లనగా జయించువారు. యజము వలన జయము కలుగునని భగవద్గీత తెలిపిన రహస్యము. మహాభారతము వివరించిన రహస్యము కూడ నదియే. యజ మనగా యజ్ఞార్థకర్మ. యజ్ఞార్థ కర్మ యనగా యితరుల హితము కొరకే కార్యములను చేయుట. అట్టి కార్యముల యందు స్వార్థము, అహంకారము హరింపబడును. అహం కారము ఎవరియందు నశించునో, ఎవరియందు హుతమగునో, లేక హతమగునో అట్టి వారిని వీరులందురు. అహంకారమును జయించిన వారే సమస్తమును జయింతురు. పాండవులలో యుధిష్ఠిరుడే నిజమగు వీరుడు. అతని వలననే జయము సిద్ధించినది. అతడు చివరకు మరణ మును కూడ జయించెను. వీరునకు అహంకార ముండదు. అహంకారి వీరుడు కాదు.

విశ్వామిత్రుడు వీరుడను అనుకొనెను. కాని వశిష్ఠుడే వీరుడని తెలిసినది. కనుక వశిష్ఠుని మార్గము ననుసరించెను. రావణుడు తాను వీరుడ ననుకొనెను. రాము డనుకొనలేదు. తనను గురించిన భావమే లేనివాడు రాముడు. హనుమంతుడు కూడ నట్టివాడే. హిరణ్యకశిపుడు తాను వీరుడ ననుకొనెను. నిజమునకు ప్రహ్లాదుడే వీరుడని తేలినది. ప్రాథమిక దశలో షణ్ముఖుడు తానే వీరుడ ననుకొనెను. కాని గణేశుడే

వీరుడని తేలినది. వీరమాత అను నామము ప్రాథమికముగ శ్రీమాతకు గణేశుని వలన యేర్పడినది. అటుపైన కుమారుడు కూడ శ్రీమాత కుమారుడుగ ప్రసిద్ధి గాంచెను.

యజము చేయువారు పొందు సిద్ధి నిజమునకు అహంకార హతమే. దక్షుడు యజ్ఞము ప్రారంభమున మితిమీరిన అహంకారిగ ప్రారంభించెను. యజ్ఞము పరిసమాప్తి యగుసరికి నిరహంకారి అయ్యెను. అతడు ప్రారంభించినపుడు యజ్ఞము కుయజ్ఞమే. సమాప్తి చెందుసరికి సుయజ్ఞమయ్యెను. పరహిత కార్యములు అహంకారముతో ప్రారంభించి ననూ త్రికరణశుద్ధిగ నిర్వర్తించినచో నిరహంకారము ఫలసిద్ధియై నిలచును. నిరహంకారులకే మాత అనుగ్రహము దక్కును. శుద్ధ సత్త్వమున నిలచినవారు శ్రీమాత అనుగ్రహపాత్రులు. ఆమె కుమారులై ప్రసిద్ధి గాంతురు. ప్రసిద్ధి అనగా ప్రశస్థమగు సిద్ధి. దైవాను గ్రహము కలవారే సిద్ధులలో ప్రసిద్ధులు. వారే నిజమగు వీరులు. ఎగిరెగిరి పడువారు వీరులు కారు.

836. 'వియత్ప్రసూః'

ఆకాశమున ప్రసవించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

తాను పరాకాశము. కాలము, ప్రకృతి, మాయలతో కూడి మహదాకాశ ముండును. అటుపైన 24 తత్త్వములతో కూడి ఆకాశ మగును. ఇట్లు ఆకాశమును ప్రకాశింపజేసి అందుండి భూత పంచకము, తన్మాత్ర పంచకము, ఇంద్రియ పంచకము, ప్రాణ పంచకమును ప్రసవింపజేయును. ఇట్లు ఒకటి నుండి మూడై, మూడు నుండి ఐదగును. అష్ట ప్రకృతులను ప్రసవించి తాను నవమ స్థానమున వివిక్తస్థయై యుండును. దశమున బ్రహ్మమై యుండును. ఇవి అన్నియూ పూర్వ నామములలో వివరముగ చెప్పబడినవి. పునః ప్రసక్తి అవసరము లేదు.

837. 'ముకుందా'

ముక్తి నొసగునది శ్రీమాత అని అర్థము.

జీవులు వివిధమగు పురుష ప్రయత్నముల ద్వారా ముక్తికొరకు ప్రయత్నింతురు. శ్రీమాత వారి వారి సమర్పణను బట్టి ముక్త స్థితిని అనుగ్రహించు చుండును. అంతేకాక తాను సంకల్పించినచో ఎట్టి వానికైననూ సద్యోఫలముగ ముక్తి నీయగలదు. అట్టి అనుగ్రహము కలది శ్రీమాత. జీవుల ప్రయత్నముతో సంబంధము లేక తానే సంకల్పించి ముక్తి నొసగిన సందర్భము లున్నవి.

శ్రీలలిత పురుష రూపమున, కృష్ణరూపమెత్తి తన పిల్లనగ్రోవితో గోపికలకు, తానుగ ముక్తి నొసగెను. శ్రీలలితయే, శ్రీకృష్ణుని రూపమని తంత్రరాజమందు నిర్ధారణ చేసిరి. *"లలిత స్కంధము కృష్ణమూలము"* అని భాగవతమున ప్రశంసింపబడు చున్నది. కృష్ణకథ శ్రీలలిత కథయే. పూతన వంటి భూతములనుండి, శిశుపాలుని వంటి దుష్టుని వరకూ వారి వారి అర్హతలతో సంబంధములేక ముక్తి నొసగి తనయందిమిడ్చు కొనెను. ధృతరాష్ట్రాదులతో పాటు కౌరవ సభలో అందరికినీ విశ్వరూప దర్శనము ప్రసాదించెను. తాను తలచినచో సంస్కారములతో సంబంధము లేకయే ముక్తి నివ్వగల స్థితి శ్రీలలితకి, శ్రీకృష్ణునికి మాత్రమే యున్నది. వారే ముక్తిదాతలు. 'ముకుందా' అను నామమ వారికే తగును.

838. 'ముక్తినిలయా'

శ్రీమాత ముక్తికి నిలయమని అర్థము.

ఎచ్చట శ్రీమాత యుండునో అచ్చట జీవులు ముక్తసంగులై యుందురు. ముక్తసంగులగు సనకాది కుమారులు, నారద మహర్షి, బ్రహ్మర్షులు, సప్తర్షులు, యోగీశ్వరులు, సిద్ధులు, మహాపుణ్యక్షేత్రములు, పుణ్యనదులు మొదలగున వన్నియూ ముక్తి నిలయములే. ఎచ్చట బంధముండదో అచ్చటనే ముక్తి యున్నది. బంధ లేమియే ముక్తి. దేహబంధము, మనోబంధము, గుణబంధము అధిగమించిన వారందరునూ ముక్త నిలయము చేరుదురు. ముక్తసంగులు గుణముల యందు, మనస్సునందు, దేహమునందు వర్తించుచున్ననూ బంధింప బడరు. నిరహంకారమువలన నిర్మమత్వము కలుగును. అట్టివారు సతతము ముక్తి నిలయులే. సృష్టి యందు శ్రీమాత విభూతిగ ముక్త సంగులు అన్ని లోకముల యందున్నారు. వారి ద్వారమున అందరునూ ముక్తి నిలయము చేరవచ్చును. జీవులకు ముక్తి అందుబాటులో నుండు టకే శ్రీమాత ముక్తసంగుల రూపమున అన్ని లోకములలోను అందు బాటులో నుండును.

839. 'మూల'

మూలా నక్షత్ర రూపమున ప్రకాశించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

మూల మనగా ఉత్పత్తి స్థానము. బ్రహ్మమే మూలముగ గలది శ్రీమాత. ఆ బ్రహ్మము నుండి అంకురశక్తియై, బీజమై, వృక్షమై, శాఖోపశాఖలై, ఛందస్సే పర్ణములై ప్రకాశించునది శ్రీమాత. శ్రీమాత మూలము బ్రహ్మము అగుటచే ఊర్ధ్వ మూలమని కృష్ణుడు పలికినాడు. సృష్టి వృక్షమునకు మూలము ఊర్ధ్వముగను, శాఖ లధోముఖములుగను, ఉపశాఖలు విస్తారముగను యేర్పడి ఛందోబద్ధముగ సృష్టి విప్పారును. వృక్షములందలి అంకురశక్తియే శ్రీమాత. బ్రహ్మము నుండి మహావృక్షము వలె వ్యాప్తి చెందును. సాధారణ వృక్షములకు మూలము భూమిలో నుండును. సృష్టి వృక్షమునకు మూలము పరాకాశములో నున్నది. అన్నిటికినీ మూలము శ్రీమాతయే.

జీవులకు మూలము సహస్రారమున నున్నది. అచట నుండి అంకురశక్తి అధోముఖముగ వ్యాప్తి చెందుచూ శిరస్సు, కంఠము, మొండెము, హస్తములు, పాదములు క్రమముగ నేర్పడును. శిరస్సు నుండి ప్రారంభమైన అంకుర శక్తి వెన్నెముక నందలి సుషుమ్న ద్వారా వెన్నెముక చిట్టచివరి తోక వరకూ వ్యాప్తిచెంది యుండును. వెన్నుపూస కొనను కూడ మూలమని అందురు. భౌతిక శరీరమునకు మూలాధార

మందలి ప్రజ్ఞయే ఆధారము. కనుక కొస చివరనున్న ప్రజ్ఞా కేంద్రమును మూలాధార చక్రమందురు. సహస్రారమునందు ఏమున్నదో మూలా ధారము నందుకూడ అదియే ప్రజ్ఞ యున్నది. మూలాధారమున బిందు ప్రాయముగ నుండును. సహస్రారమున విప్పారి యుండును. కనుక సహస్రారమును వేయి పడగల పాము శిరస్సుగను, మూలాధారమును పాముతోక కొస భాగముగను, తోక నుండి శిరస్సు వరకు వ్యాప్తిచెందిన ప్రజ్ఞను కుండలినీ మహా చైతన్యముగను యోగులు దర్శించి వర్ణించిరి.

మూలా నక్షత్రము, మార్గశిర మాస ఆరంభమున గల ప్రజ్ఞగ జ్యోతిశ్శాస్త్రము తెలుపును. శీర్షము వరకు మార్గము అచట నుండియే ప్రారంభమగును కనుక శీర్షమును చేరు మార్గమని, మార్గశీర్షమని వర్ణించిరి. భగవద్గీతలో శ్రీకృష్ణుడు మాసములలో నేను మార్గశీర్షము అనుటలోని రహస్యమిదియే. కనుక మూలానక్షత్ర మత్యంత ప్రాముఖ్యము వహించినది. మూలా అను పేరు శ్రీమాతకు స్థిరపడినది.

840. 'విగ్రహరూపిణీ'

రూపములను గూర్చుచూ విగ్రహముల నేర్పరచునది శ్రీమాత అని అర్థము.

నేనను ప్రజ్ఞగ బ్రహ్మము నుండి వ్యక్తమై వెలుగు లోకముల నుండి పృథివీలోకముల వరకు అష్ట ప్రకృతుల నేర్పరచి అన్ని లోకముల యందు రూపములను, ఆకారములను యేర్పరచునది శ్రీమాత. రూపము లందలి సౌందర్యము కూడ ఆమెయే. ప్రకృతి రూపములు అద్భుతములు. రూపముల బట్టి జీవులను గుర్తెరుగుటకు వీలగుచు నుండును. అష్ట ప్రకృతుల యందు రూపములు గలవు. వాని యందు నేనను ప్రజ్ఞ ప్రవేశించినపుడు ప్రకృతి రూపము లేర్పడుచుండును. నేనను ప్రజ్ఞ బ్రహ్మము, శక్తి. దానినే శివశక్తియని కూడ అందురు. ఈ శివశక్తి చుట్టునూ సూక్ష్మము నుండి స్థూలమునకు ప్రకృతి యేర్పడుచు నుండగా, అవి ఆధారముగా జీవులకు రూపము లేర్పడును. ఎవరెవరి స్వభావమును బట్టి వారి వారి కట్టి రూపములను ప్రసాదించు చుండును. కొన్ని రూపము లందముగను, కొన్ని అనాకారముగ నుండుట జీవ స్వభావమును బట్టి జరుగును. ఈ మొత్తము కార్యము నిర్వర్తించుటకు శ్రీమాతకు విశేషమగు సైన్యమున్నది. త్వష్ట, విశ్వకర్మ, మనువు యిత్యాది వారందరును స్వభావములను బట్టి జీవులకు రూపమేర్పరచు వారుగ శ్రీమాతచే నియమింపబడిరి. విశిష్ట రూపముల నుండి సామాన్య

రూపముల వరకు సమస్త జీవులకు రూపముల నేర్పరచుట ఒక మహత్తర కార్యము. ఈ కార్యమును అతి విశేషముగ నిర్వర్తించునది శ్రీమాత.

ఏడు లోకముల యందలి జీవులు వివిధమగు ప్రకృతులతో రూపములుగొని యుందురు. ఊర్ధ్వలోకములందలి ఆకారములు కాంతి వంతముగను, అందముగను యుండును. అవరోహణక్రమమున అధో లోకముల వరకు రకరకముల రూప సంపద కూర్చుట శ్రీమాత పనియే. అతి సున్నితమగు రూపములనుండి అతి మందముగ నుండు రూపముల వరకు గమనింపవచ్చును. భూలోకముననే ఏడుపొరలు కలవు. అట్లే ఏడు లోకముల యందు కలవు. నలుబది తొమ్మిది పొరలతో సత్య లోకమునుండి భూలోకము వరకు రూపములు విస్తారమై యున్నవి. ఈ విగ్రహ రూపములకు మూలము శ్రీమాతయే.

841. 'భావజ్ఞా'

భావముల నెరుగునది గాన శ్రీమాత 'భావజ్ఞా' అని పిలువబడుచున్నది.

అందరి యందు నేను అను అంతర్యామి ప్రజ్ఞగ శ్రీమాత మూలమై యుండుటచే లోనుండియే సృష్టి సర్వమును ఎఱుగునది శ్రీమాత. అంతర్యామిత్వము చెందినవారికే యిట్టి సిద్ధి యుండును. భూమండలమునందు, చంద్రమండలమందు, గ్రహ మండలమందు సూర్య మండలములందు, జ్యోతిర్మండలములందు, నక్షత్ర మండలముల యందు, మొత్తము సృష్టి మండలమందు ఆయా మండలములలోనికి జీవులయందు యెట్టి భావనలు యేర్పడుచున్నవో లోనుండియే గమనించు చుండును. లోనుండియే పోషించు చుండును, రక్షించు చుండును. వృద్ధి నాశములు కలిగించు చుండును. లోనుండియే బోధించి ఉద్ధరించును. బోధ నడిగినవారికి బోధించును. బాధ అనినవారికి బాధ తీర్చును. కష్టనష్టములలో ఆదుకొనును. మితిమీరినచో శిక్షించును. తనకు సమర్పణము గావించుకొనిన వానిని పాపముల నుండి విముక్తి చేసి మోక్ష స్థితి యందుంచును. భావజ్ఞ అగుటచే తనలోని అంతర్యామికి నివేదన చేసుకొనుచు భక్తులు ఆమె వాత్సల్యము పొందుచు జీవించుచు నుందురు.

842. 'భవరోగఘ్నీ'

భవరోగములను నశింపజేయునది శ్రీమాత అని అర్థము.

మరల మరల మరణించుట, మరల మరల పుట్టుట అను రోగమును నశింపజేసి అమృతత్త్వమును ప్రసాదించునది శ్రీమాత. అపరిపూర్ణులు పుట్టుచు, చచ్చుచు నుందురు. పరిపూర్ణులు పుట్టుక, చావు అను బాధల ననుభవింపక దేహములలోనికి ప్రవేశించుట, నిర్గమించుట చేయుదురు. గృహ ప్రవేశము, గృహ నిష్క్రమణము చేయుట వంటిది పరిపూర్ణుల దేహ ప్రవేశ నిర్గమములు. అపరిపూర్ణుల దేహప్రవేశము కారాగారమై బంధించును. నిష్క్రమము స్వచ్ఛందము కాక యుండును. ప్రవేశమున గర్భనరకము, జీవనమున పరిమితత్త్వము, నిష్క్రమణమున మరణయాతన యుండును. గర్భనరకము 90 రోజులు అనుభవ పూర్వకముగ సాగును. మరణయాతన చేసిన కర్మమును బట్టి అనుభవమునకు వచ్చుచుండును. నిష్క్రమణము వేయి నల్ల తేళ్లు ఒక్కమారుగ కుట్టినట్లు బాధ కలిగించునని పురాణములు చెప్పుచున్నవి. ప్రవేశము స్వచ్ఛందము కాదు. జీవనము స్వచ్ఛందము కాదు. నిర్గమము స్వచ్ఛందము కాదు. అన్నియూ బలవత్తరమై సాగును. మెడకు తాడు బిగించి పశువును లాగుకొని పోవుచున్నట్లుగ కాలము అపరిపూర్ణుడగు మానవుని ఈడ్చుకొని పోవుచుండును. ఏదియునూ తన వశమున నుండదు. వశ మగుచున్నట్లు భ్రమయేగాని ఏ

విషయముపైననూ స్వామిత్వ ముండదు. దీని కంతటికి కారణము అజ్ఞానము.

అజ్ఞానము వలననే జీవుడు తాను, నేను అని అహంకార పడును. అహంకారము వలన తాను యితరము, యితరులు అను భేదము లేర్పడును. తత్కారణముగ రాగద్వేషము లేర్పడును. తత్ఫలిత ముగ జీవిత మంతయూ కామక్రోధములతోను, లోభ మోహములతోను, ఈర్ష్యాసూయలతోను, మదమాత్సర్యములతోను నిండిపోవును. చిర కాలము తాను జీవించి యుందునని, అట్లు జీవించి యుండవలెనని తనకూ తనవారికి అన్నియూ ప్రోగుచేసుకొనుచూ, మృత్యువు సమీపింపగ భీతి చెంది బాధ నొందుచు మరణించును.

ఇట్లు ఎన్ని జన్మలు గడుచునో తనకే తెలియదు. ఉదయాస్త మయములవలె పుట్టుకలు, చావులు ఒక పరంపరగ సాగుచూ చేసిన పనులే చేసికొనుచు, జీవించుచు నుండును. తనకెందుకు కష్టములు కలుగుచున్నవో, దుఃఖములు కలుగుచున్నవో, తీరని రోగము లేర్పడు చున్నవో తెలియదు. ఇట్టి అంధకార జీవితము నుండి ఉద్ధరించు వారెవరు? అను ప్రశ్న ఉదయించి తపన చెందును. ఇట్టి చీకటిలో నున్న వారికి చిరుదీపమువలె శ్రీమాత దారి చూపును. *"అంత స్థిమిర మిహిర ద్వీపనగరీ"* చీకటిలో చిరుదీపము శ్రీమాతయే. చిన్న దీపము పరిసరములను వెలిగించును. కొంత దారి దొరకును. దొరికిన దారి యందు నడుచుచుండగ మరికొంత దారి కనిపించును. చిన్నదీపముతో

పెద్ద అడవిని కూడ చీకటిలో దాటవచ్చును. నడుచుచున్నకొద్ది చీకటి దారుల నుండి బైటపడవచ్చును. ఇట్టి ఆత్మ ప్రబోధనము చేయునది శ్రీమాతయే. అంతర్యామిగ లోనుండుటచే లోనుండి ప్రేరణ నిచ్చును. ప్రేరణ కారణముగ జిజ్ఞాస పెరుగును. జిజ్ఞాస ననుసరించి నడుచు చుండగ బోధనలు దరిచేరును. సత్సాంగత్యము, సద్గురుసేవ యిత్యాదివి లభించును. దాని వలన కొంత నిస్సంగ మేర్పడును. మోహము, మమకారము కరుగును. కొన్ని జన్మలకు మమకార, మోహములు కరగి చిట్టచివరగ అహంకారము కూడ కరగును. అపుడు నేనను జీవప్రజ్ఞ నేనను దివ్య ప్రజ్ఞతో ముడిపడును. అట్టు ముడిపడినపుడు పుట్టుచున్నప్పుడుగాని, మరణించు చున్నప్పుడుకాని ప్రవేశ నిర్గమ అనుభూతులే యుండునుగాని గర్భనరకము, మరణయాతన యుండదు. స్వచ్ఛందముగ దేహ ప్రవేశము చేసి అహింస, సత్యము, ధర్మము యిత్యాది సద్గుణములతో జీవన విభూతి ననుభవించుచూ యితరులకు కూడ మార్గదర్శకులై స్వచ్ఛందముగనే దేహ నిష్క్రమణము చేయుదురు. మహాత్ములందరూ మహాభినిష్క్రమణమిట్లే చేసిరి. వారందరూ శ్రీమాత భక్తులు. వారి ననుసరించు మార్గము లభించినపుడు ప్రక్కచూపులు లేక తథాగతులై ఆ మార్గముననే నడువవలెను.

ఇది అంతయూ శ్రీమాత సంకల్పముగ సాగుచు అపరిపూర్ణులగు జీవులు పరిపూర్ణులగు చుందురు. పుట్టుక, చావు అను రోగములుండవు. వచ్చి పోవుచునుండుట యుండును. అట్టివారు ఎంత సులభముగ

తల్లి గర్భము నుండి ఏతెంతురో అంత సులభముగ దేహము నుండి నిష్క్రమింతురు. గర్భము నుండి వెడలిన పద్ధతియందు గాని, దేహ నిష్క్రమణ పద్ధతి యందుగాని ఆయాస ముండదు. అంతయూ అనాయాసముగ సాగును. శ్రీమాత అనుగ్రహము యిట్టి అనాయాస జీవనము ప్రసాదించును. ఆమెయే 'భవరోగఘ్ని'. ఆమె యేర్పరచిన శిక్షకులే సద్గురువులు.

843. 'భవచక్ర ప్రవర్తినీ'

జనన మరణ చక్రమును వర్తింపచేయునది శ్రీమాత అని అర్థము.

సృష్టి చక్రము పుట్టుక, పోషణము, వృద్ధి, క్షయము, మరణము కలిగించుచూ జీవులను జనన మరణములందు త్రిప్పుచు నుండును. కాలచక్రమున ఏడు లోకములు వచ్చుట పోవుట జరుగుచు నుండును. లోకములతో పాటు జీవులు కూడ పుట్టుట, మరణించుట యుండును. కాలమన్నియూ చేయుచు నుండును. జనన మరణ రహస్యములు తెలియనంతవరకు జీవులు జనన మరణములను పొందుచు నుందురు. సృష్టికర్మ యజ్ఞకర్మయని, యజ్ఞకర్మయే సృష్టియందు ప్రధానమని, యజ్ఞార్థ జీవనమే ధర్మజీవనమని ఎరిగి స్వహితము కొరకుగాక పరహితము కొరకు జీవించుట నేర్చునంతవరకు చక్రభ్రమణము తప్పదు. స్వర్గము కొరకు పుణ్యకార్యములు చేసిననూ పుణ్యము క్షీణించగనే స్వర్గము నుండి పతనము చెందుట తప్పదు. యజ్ఞార్థజీవన రహస్యము తెలిసి, యజ్ఞార్థము జీవించుచూ దైవయోగము చెందువారు చిరంజీవులై చక్రభ్రమణమునందు పడక లోకహితులై సృష్టికార్యమున సహకరించుచు నుందురు. వారికి జనన మరణము లుండవు. దైవ యోగమున వుండి దైవ విభూతిని సృష్టియందు పంచుచు నుందురు.

గీతయందు అష్టమ అధ్యాయమున శుక్ల, కృష్ణ పక్షములను దైవము పేర్కొనినాడు. "నన్ను ఎఱుగనివారు, నా యోగమున

(సంయోగమున) యుండనివారు పుణ్యకార్యములను చేయుచూ శుక్ల పక్ష మార్గమున స్వర్గమునకేగిననూ మరల స్వర్గానుభూతి పూర్తి యగు నంతనే కృష్ణ పక్షమున మర్త్యలోకమునకు (అనగా మృతి చెందుట, జన్మించుట అను లోకముల లోనికి ప్రవేశింతురు. ఇట్లు శుక్ల కృష్ణ పక్షములుగ దైవ యోగమున చేరని జీవులందరునూ శుక్ల కృష్ణ చక్ర భ్రమణమున నాచే త్రిప్పబడుచున్నారు. నేనే కాలము రూపమున సమస్తమునూ జీవ శిక్షణకై నిర్వర్తించుచున్నాను. యజ్ఞార్థముగ జీవించు వారందరూ శాశ్వతులై నా విభూతి యందున్నారు."

జీవులు దేవునివలె సనాతనులు, దైవాంశలు. వారికి నిజము నకు జనన మరణములు లేవు. ఈ సత్యమును మరచుటయే మృత్యువు. మృత్యువు వున్నప్పుడు పుట్టుక కూడ యుండును. అట్టివారు మరల శాశ్వతులగుటకే సృష్టియను విద్యాలయము. విద్య వలన అవిద్య నశించినచో విద్యాలయమున ఉత్తీర్ణులై శాశ్వతులగుదురు. ఉత్తీర్ణులు కానివారలు విద్యాలయముగ మరల మరల విద్య ననుభవించుచుండ వలసినదే. మరల మరల తప్పుటయే మరల మరల మరణము. తప్పిన వారు అదే తరగతి యందు చేరుటయే పుట్టుక. ప్రవర్తన యందు అజ్ఞానము పెరిగినచో క్రింది తరగతులకు కూడ చేరుదురు. ప్రవర్తన మెరుగు పడుచున్నకొలది ఉత్తీర్ణత కలుగుచు నుండును.

844. 'ఛందస్సారా'

ఛందస్సుల సారము శ్రీమాత అని అర్థము.

పంచాక్షరీ, అష్టాక్షరీ, అనుష్టుప్, గాయత్రి యిత్యాది ఛందస్సులుగ శ్రీమాత సృష్టిరూపమున నున్నది. దినములు, పక్షములు, మాసములు, ఋతువులు, అయనములు, వత్సరములు, సంవత్సరములు (ఐదు వత్సరములు), ద్వాదశ సంవత్సరములు (12 × 5 = 60), ఇట్లనే కానేక ఛందస్సులతో కాలము అలరారు చున్నది. దినము కూడ జాములు, గడియలు, విగడియలు, ముహూర్తములు యిట్లు క్షణముల వరకు విభజింపబడి యున్నది. అరక్షణము కూడ యున్నది. ద్వాదశ వత్సరముల పైన యుగములు, మహాయుగములు, మన్వంతరములు, బ్రహ్మ పగలు, రాత్రి వరకు కూడ కాలచక్రము లేర్పడి యున్నవి. ఇట్టి మహాకాల చక్రమున పెద్దవి, చిన్నవి చక్రములు అనేకానేకములు వాని వాని ఛందస్సులతో వర్తించుచున్నవి.

గ్రహము లన్నిటికిని, వాటి వాటి ఛందోబద్ధమగు భ్రమణము లున్నవి. వైవిధ్యమగు ఛందస్సులతో వివిధ గ్రహములు ఒక సూర్య మండలముగ ఒకే సంగీతమున నిలచియున్నవి. సప్తగ్రహముల వైవిధ్య సంచారము సప్తస్వరములై సూర్యునితో చేరి సంయక్ గీతము (సంగీతము) నిర్వర్తించు చున్నవి. సృష్టి అంతయూ ఒక ఆలాపనే. అందులోని ఛందోబద్ధమైన రాగములే భర్గోదేవ మండలము, సవితృమండలము,

సూర్యమండలము, భూమండలములుగ యేర్పడి యున్నవి. ఈ మొత్తమంతయూ ఒక సంగీతము. ఛందోసారము. దీనిని ఎరిగినవారే తుంబుర నారదాది సంగీత విద్వాంసులు. సంగీత నృత్యములే సృష్టి సారముగ ఆది దంపతులగు శివాశివులు తమ అనంతమగు నాట్యము ద్వారా సమస్త దేవతలకు, జ్ఞానులకు, సిద్ధులకు సందేశ మిచ్చిరి. శృతి లయ ఛందస్సులతో కూడిన రాగములే సృష్టి కాధారము. ఆ రాగము లన్నియూ శబ్దమయము మరియు కాంతి మయము. నర్తించుచున్న శబ్ద కాంతులుగ, అప్సరసలుగ పెద్దలు వర్ణించిరి.

భారతీయ, సంగీత నృత్య శాస్త్రములతో సరిపోవు కళలు ప్రపంచ మున లేవు. ఇది నిస్సందేహము. జాముల యందు, ఉదయాస్త మయముల యందు, క్రతువులయందు, అయనముల యందు, వత్సరముల యందు, సంవత్సరముల యందు, గ్రహముల యందు, సూర్యమండలములయందు రాగములెట్లు నర్తించుచున్నవో, వర్తించు చున్నవో ఎరిగినవారు మన ఋషులు. వాని ననుసరించి నారదాది దేవర్షులనుండి శాస్త్రమునందుకొని సంగీత నృత్యముల నేర్పరచిరి. ఛందస్సులను తెలిపిరి. ఈ సమస్త ఛందస్సుల సారము శ్రీమాతయే అని తెలుసుకొని, ఆనందించి గురుశిష్య పరంపరగ అందించిరి.

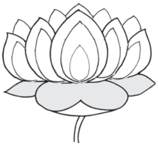

845. 'శాస్త్రసారా'

శాస్త్రసారము శ్రీమాతయే అని అర్థము.

వేదము నెరుగుటకే శాస్త్రములు. వేదమనగా తెలియవలసినది. ఏది తెలిసిన ఇంకేమియూ తెలియనవసరము లేదో దానిని వేదమందురు. దానిని తెలియుటకే మానవులు తపస్సులు గావించిరి. ధ్యానములు చేసిరి. అష్టాంగ యోగము నభ్యసించిరి. సంయమమును పొంది వేదము తెలిసి దానిని చేరుటకు వలసిన సదుపాయముల నేర్పరచిరి. ఆ సదుపాయములే శాస్త్రములు. సదుపాయమనగా 'సత్'ను చేరుట కుపాయము. దేహ సౌకర్యము, ఇంద్రియ సౌకర్యము, మనోసౌకర్యము మాత్రమే సదుపాయమని సామాన్యులు భావింతురు. జీవాత్మ సదుపాయమే సదుపాయము. జీవాత్మ సతతము ఆనందముగ నుండుటకు 'సత్'తో కూడియుండుటయే ఉపాయము. దానికే శాస్త్రములు 'సత్' నెరిగిన వారి ద్వారా ప్రకటింపబడినవి. వారు రచించినవి కావు. కనుక అవి అపౌరుషేయములు.

శాస్త్రముల నెరుగవలె ననినచో శాస్త్ర విషయములందు కేవలము మనోప్రజ్ఞలను ప్రయోగించిన చాలదు. శ్రీమాతయే సర్వ శాస్త్రముల సారమని గుర్తెరిగి, శ్రీమాతను ఆరాధన చేయుచు శాస్త్రముల నభ్యసింపవలెను. శ్రీమాతను మరచి కేవలము మానసిక ప్రజ్ఞతో శాస్త్రముల నభ్యసించినచో తన మనస్సునకు తెలిసినదే శాస్త్రమని అనిపించును. గొట్టము నుండి ఆకాశము చూచి, ఆకాశము నెరిగితినని

భావించినట్లుండును. అందులకే శాస్త్రచర్చలు జరుగుచుండును. వాదములు జరుగుచుండును. పోటీలు పడుచుండుట, పండితులమని భ్రమపడుట యుండును. ఇట్టి వారి వలన లోకమున యెట్టి ప్రయోజనము లేదు. లోకహిత కార్యములకు తమను తాము సమర్పించుకొనక తమ గుర్తింపునకై సభలలో ప్రసంగములు చేయుట, ప్రజలను మభ్యపెట్టుట యుండును. సత్కారముల కొరకు, బహుమానముల కొరకు, బిరుదుల కొరకు జీవితము వెచ్చింపబడుచు నుండును.

“నన్నెరుగక శాస్త్రముల నెన్ని చదివినను ఫలిత ముండదు. నాతో కూడి శాస్త్రముల నెఱుగుము.” అని శ్రీకృష్ణుడు గీతలో పలికినాడు. దైవము నెరిగినవారే శాస్త్రముల నెరిగిన వారగుదురు. దైవ సాన్నిధ్యముతోనే శాస్త్రముల నభ్యసింపవలెను.

శాస్త్రములు కోకొల్లలుగ నున్నవి. ముఖ్యముగ 64 శాస్త్రములను ఆర్ష సంప్రదాయమున తెలుపుదురు. ఇవి అన్నియూ ముందు నామములలో పేర్కొనబడినవి. వేదము నెఱుగుటకు ముఖ్యముగా కావలసిన శాస్త్రములు : 1. జ్యోతిషము, 2. ఛందస్సు, 3. నిరుక్తము, 4. వ్యాకరణము, 5. కల్పము, 6. శిక్ష. వీనిని వేదాంగములందురు. శ్రద్ధా భక్తులతో తానుపాసించు దైవము, సద్గురువు సాన్నిధ్యమును అనుభవించుచూ ఈ శాస్త్రములను పఠింపవలెను. నిజమునకు దైవ గురు సాన్నిధ్యమే శాస్త్రములకు తాళము చెవి. శ్రీమాత అట్టి తాళపు చెవి. ఆమె అనుగ్రహమున్నచో తెలియని శాస్త్ర ముండదు. శాస్త్రముల సారము ఆమెయే. మహాకవులు, ఋషులు శాస్త్రముల నిట్లే నెరిగినారు.

846. 'మంత్రసారా'

మంత్రముల సారము శ్రీమాత అని అర్థము.

వేదమంత్రము లనేకములు. కోకొల్లలుగ నున్నవి. ఏకాక్షరీ (1), ద్వయాక్షరీ (2), త్రయాక్షరీ (3), పంచాక్షరీ (5), షడాక్షరీ (6), అష్టాక్షరీ (8), ఏకాదశాక్షరీ (11), ద్వాదశాక్షరీ (12), షోడశాక్షరీ (16), అష్టాదశాక్షరీ (18), ఏక వింశత్యక్షరీ (21), చతుర్వింశత్యక్షరీ (24). ఇట్లు ఎన్నియో మంత్రము లున్నవి. మననము చేయుచున్నకొలదీ రక్షించునవి మంత్రములు. శ్రీ లలితా సహస్రనామ స్తోత్ర మహా మంత్రము అతి విపులమైన మంత్రము. అదియే మహా మంత్రము, మహాయంత్రము, మహాతంత్రము. ఈ మంత్రముల సారమంతయూ మహాచైతన్యమే. ఒకే వెలుగు అనేక రూపములతో, అనేక కాంతులతో మహాసుందరముగ సృష్టి యందున్నది. సృష్టిని మించి కూడ యున్నది. రుచిని బట్టి మంత్రోపాసనములు సాగుచు నుండును. ఆయా కాంతులతో, ఆయా దివ్యరూపములతో గోచరించునది, రక్షించునది, ఉద్ధరించునది, నడుపునది శ్రీమాతయే.

సర్వమంత్రముల సారము, సర్వశాస్త్రముల సారము, సర్వ ఛందస్సుల సార మెఱిగితినని బాలుడైన ప్రహ్లాదుడు తండ్రియగు హిరణ్యకశిపునకు తెలిపెను. మహాచైతన్యమును మహా విష్ణు రూపమున నెరిగినవా డతడు. కనుక తెలియవలసిన దంతయూ తెలిసినదని

నిర్భీతిగ పలికెను. ఆచరణమున చూపెను. విష్ణుభక్తుడన్ననూ, శ్రీమాత భక్తుడన్ననూ, శివభక్తుడన్ననూ ఒక్కటియే. సృష్టి అంతయూ శివాశివమే. అన్య మేమియూ లేదు అని తెలియుటయే సారమును తెలియుట. అది తానే అని కూడ తెలియును. తానుగను, యితరముగను గోచరించు చున్నదదియే. ఇట్టి భావము స్థిరపడినపుడు తెలియని దుండుట యుండదు. దీనికి భక్తి ప్రధానము. అవిభక్తుడే భక్తుడు. సర్వమునూ తానే యైననాడు, ఆత్మభవుని, ఈశ్వరుని తెలియుటయే తెలియుట. ఈ మొత్తమంతయూ అదియే. మొత్తమున తాను కూడ యున్నాడు. ఇది అదియే అని ఉపనిషత్తులు ఘోషించుచున్నవి. "ఓం ఇతి యే తత్." ఎన్ని రకములుగ చెప్పుకున్ననూ మిగులునదదియే. ఎన్నియో రుచికరమగు వంటకము లున్నవి. అన్నియును ఆకలి తీరుటకే, తృప్తి కలుగుటకే. వేయి రకములుగ శ్రీమాతను వర్ణించుటలో అంతరార్థము మాత సాన్నిధ్య రుచి తెలిసి అందు స్థిరపడుటకే!

(గమనిక : మంత్రోపాసన మెట్లు చేయవలెనో, వాని సామాన్య నియమము లేమో తెలియుటకు గ్రంథకర్త రచించిన ***"మంత్రములు"*** అను చిన్న పుస్తకమొకటి యున్నది.)

847. 'తలోదరీ'

హస్తమువంటి సన్నని నడుము కలది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత ఉదరము (పొట్ట) హస్తమువలె పలుచగ యుండును. ఆమె హస్తము కూడ తమలపాకువలె సున్నితముగ, కోమలముగ యుండును. మొత్తము రూపమే కోమలము, సున్నితము. అందు నడుము వున్నదో, లేదో అన్నట్లుండును. ఈ విషయము ప్రారంభముననే ప్రస్తుతింప బడినది (35వ నామము). మరల నడుమ కూడ ప్రస్తుతింప బడినది (శాతోదరీ). మరల ఇపుడు నవమ శతకమున ప్రస్తుతింప బడుచున్నది.

శరీరమున వాతము చేరకున్నచో నడుము సన్నముగ నుండును. సాధకులకు కూడ నడుము సన్నముగ నుండుట ముఖ్యము. లేనిచో శరీరము రోగములవాత బడును. శరీరము రోగగ్రస్తమైనచో భక్తి సాధనకు, యోగసాధనకు, ధర్మ కర్మ సాధనకు వినియోగపడదు. శరీరమే అవరోధము లేర్పరచినచో జీవు డవశు డగును. కనుక సముచితమగు ఆహారము, యోగాసనాభ్యాసము తప్పనిసరి యగును. స్వాధిష్ఠానము ప్రచోదన మగుటకే కటి ప్రదేశము బలముగను, సన్నము గను, నిట్టనిలువుగను నేర్పరచుకొను బాధ్యత భక్తునదే. వలసిన స్ఫూర్తి నివ్వమని శ్రీమాత నారాధింపవచ్చును. మూడు మార్లుగ శ్రీమాత నడుమును గూర్చి తెలుపుటలో, ఉపాసకులకు హెచ్చరిక కూడ యున్నదని తెలియవలెను. బొజ్జలు పెంచుకొనుట అపాయకరము.

848. 'ఉదారకీర్తి'

మహత్తరమైన కీర్తి కలది శ్రీమాత అని అర్థము.

మహత్తరముగా మొత్తము వ్యాపించునది లేక అంతటా వ్యాపించు నది. 'ఉత్' అనగా ఊర్ధ్వముగా, 'ఆర' అనగా శీఘ్రముగా అని అర్థములు. ఊర్ధ్వమగు కీర్తి శీఘ్రముగా కలుగజేయునది శ్రీమాత అని అర్థము. 'ఉః' అనగా బిడ్డలు. 'ఆరాః' అనగా దేవతలు. దేవతలు తన బిడ్డలుగా కీర్తిపొందినది శ్రీమాత. ఉదార అను పదమునకు అనేక అర్థము లున్నవి.

శ్రీమాతను ఉపాసించువారు విశ్వవ్యాప్తమైన కీర్తి పొందుదురు. దేవతలకంటే మించిన కీర్తి పొందుదురు. ఆమె అందించు కీర్తి బాధారహితమైన కీర్తియై యుండును. శ్రీమాత ఇహ పర లోకములందు కీర్తి నందించగలదు. ఆరాధన యందు శ్రద్ధ, భక్తి యున్నచో శుచి శుభ్రతల యందు ఆసక్తి కలుగును. క్రమముగ మాలిన్యములు దేహము లందు తొలగును. నిరంతర ఆరాధన వలన మనోమాలిన్యము లుండవు. మాలిన్యము లేనివారియందు క్రమముగా శక్తి సామర్థ్యములు పెరుగును. తత్ఫలితముగ సంపద, కీర్తి దగ్గరగుచుండును. దురదృష్టము తొలగి అదృష్టము దరిచేరును. ఆరాధన యందు బుద్ధి పుట్టవలెనే గాని అట్టి బుద్ధి కలిగినచో దీపపు కాంతిలో చీకటి అదృశ్యమైనట్లు మాలిన్యములన్నీ తొలగి కీర్తి ప్రతిష్ఠలు కలుగుచుండును.

849. 'ఉద్దామవైభవా'

కొలతలు లేని వైభవము కలది శ్రీమాత అని అర్థము.

ఆమె అనంతమగు ప్రకాశ మగుటచే, ఆ ప్రకాశమును కొలుచు వారెవరునూ లేరు. సృష్టి యందంతయూ ఆమె వైభవము నుండి పుట్టినదే. ఆమె నుండి పుట్టినవి ఆమెను కొలతలు వేయలేవు. కొలతలకే కొలత ఆమె.

దామ అనగా కొలతలు వేయువాడు. బంధించు త్రాడు. ఆమెను బంధించగల త్రాడు లేదు. బాలకృష్ణుని బంధించుటకు యశోద ప్రయత్నించి విఫలమైనది. ఎంత త్రాడు తెచ్చిననూ బాలకృష్ణుని నడుము చుట్టుకొలతలకు రాలేదు. అపుడు యశోద సంభ్రమాశ్చర్యములకు గురియై తన కుమారుడుగ గోచరించు బాలుడు విశ్వమూర్తి యని తెలిసి విస్తుపోయెను. కృష్ణుని వైభవమును ఎవ్వరునూ కొనియాడ లేకపోయిరి. అట్లే శ్రీమాత వైభవము కూడ. కొలతల కందని దైవము వైభవము కూడ కొలతల కందదు. ఉద్ధామ వైభవమూర్తి శ్రీమాత.

850. 'వర్ణరూపిణీ'

వర్ణముల రూపము శ్రీమాత అని అర్థము.

అక్షరములకు శబ్దరూపముగ రంగుల రూపముగ ఆకారము లుగా శ్రీమాతయే యేర్పడుచున్నది. అక్షరము తానే. క్షరము కానిది కదా శ్రీమాత! తనకు తానే శబ్దమై, వెలుగై, రూపమై వర్తించు చుండును. ఎన్ని రూపము లున్నవో అన్ని వర్ణము లున్నవి. అనగా రంగులు వున్నవి. శబ్దములు వున్నవి. ముందు నామములలో వర్ణ విశేషమును వివరించుట జరిగినది. అరువది నాలుగు వర్ణములతో అలరారు చున్నది శ్రీమాత అని తెలుపబడినది. అందువలన మరల వివరించు ప్రయత్నము చేయుట లేదు.

851. 'జన్మమృత్యుజరాతప్త జనవిశ్రాంతిదాయినీ'

జననము, మరణము, ముసలితనమూ అను బాధలచే తపించు జీవులకు విశ్రాంతి నిచ్చునది శ్రీమాత.

నిత్యమూ నిద్రయందు జీవులకు విశ్రాంతి ప్రసాదించుచున్నది. అవిద్యను తొలగించి శాశ్వతమగు విశ్రాంతిని కలిగించుచున్నది. ప్రళయమున కూడ జీవులకు విశ్రాంతి కలిగించు చున్నది. ఇట్లు మూడు రకములగు దుఃఖములకు మూడు విధములుగ విశ్రాంతి నిచ్చును. ఆత్మజ్ఞానము కలవారికి నిత్యవిశ్రాంతి. ఇతరులకు నిద్ర, ప్రళయము తాత్కాలిక విశ్రాంతి. జీవుల యందు కరుణతో ఇట్టి విశ్రాంతి నేర్పరచునది శ్రీమాత. విశ్రాంతిని కోరువారు తల్లి నాశ్రయించు టయే శ్రేయస్కరము.

852. 'సర్వోపనిషదుద్ఘుష్టా'

సమస్తమైన ఉపనిషత్తులు ఉచ్ఛైశ్వరముతో శ్రీమాతనే ప్రకటించు చున్నవని అని అర్థము.

ఉద్ఘుష్టా అనగా అధికముగా, వుత్తమముగ పలుకబడుట లేక ప్రకటింపబడుట, నిస్సంశయముగా, నిస్సందేహముగ నిశ్చయముగా ఉపనిషత్తులన్నియూ బ్రహ్మమునే ప్రతిపాదించుచున్నవి. శ్రీమాత బ్రహ్మమే. ప్రకటితము, అప్రకటితమగు బ్రహ్మముగా శ్రీమాత యున్నది. ఉపనిషత్తులన్నియూ అనేక విధములుగ బ్రహ్మమును ప్రతిపాదించుట, బ్రహ్మమును చేరుమార్గమును సూచించుట చేయు చున్నవి. మార్గము లనేకములైననూ గమ్యము బ్రహ్మమే. అన్ని ఉపనిషత్తులునూ బ్రహ్మమునే బోధించుచున్నవి. దేవీ స్వరూపమునే తెలుపుచున్నవి. ద్వైత భావమును నాశమొనర్చి బ్రహ్మ సామీప్యమును పొందించుట ఉపనిషత్తుల ఆశయము. అవిద్యను తొలగించునది ఉపనిషత్తు. వాని నడుమ నిజమైన భేదము లేదు. వేరు వేరుగ చెప్పిననూ ఒకే బ్రహ్మమును నిరూపించు చున్నవి. ఒక్కొక్క ఉపనిషత్తునందు బ్రహ్మము నిరూపణము ఒక్కొక్క రకముగ నున్ననూ ప్రతిపాదింపబడు బ్రహ్మమొక్కటే. అది శ్రీమాతయే.

853. 'శాంత్యతీత కళాత్మికా'

అతీత శాంతి కళగా శ్రీమాత యున్నదని అర్థము.

ఆకాశమందుండు వెలుగు లేక కళ శాంతికి చిహ్నము. అట్లు ప్రకాశించునది శ్రీమాతయే. అయినప్పటికి ఆమె నిజమగు కళ ఆకాశ కాంతిని కూడ అతిక్రమించి యుండును. అతీతమగు శాంతి ఆమె కళ. ద్వైతబుద్ధి యున్నచోట శాంతి యుండదు. నేను యితరము అని భావించుట ద్వైతబుద్ధి. ఇతరము కూడ తానే. తానే యితరముగ కూడ నున్నాడు. నిజమున కితరము లేదు. తానే యున్నాడు. ఈ సత్యమే శాశ్వత ఆనందము. అట్టి ఆనందరూపము శ్రీమాత.

"నేనే యున్నాను. నీవుగ కూడ నేనే యున్నాను. నా కన్న వేరుగ నీవున్నావని నీవనుకొనుచున్నావు. నిజమునకు నీవు లేవు. నేనే, నేనుగ, నీవుగ కూడ వున్నాను" అని శ్రీకృష్ణుడు అర్జునునితో పరమ రహస్యమును భగవద్గీత తొమ్మిదవ అధ్యాయమున తెలిపెను. నారాయణుడే నరుడుగ కూడ యున్నాడని కూడ తెలిపెను. అదియే రాజవిద్య యనెను. రాజ రహస్యమని కూడ పలికెను. ఎన్నిమార్లు చెప్పిననూ, ఎన్నిమార్లు విన్ననూ, చదివిననూ జీవులు మరతురు. కనుక నిజమగు రహస్యము రాజ రహస్యమని తెలుపుటలో గూడార్థమిదియే. తెలిసినదే మరచుట వలన మరల మరల చెప్పవలసి వచ్చును.

సముద్రమే అలగ నున్నది. బంగారమే ఉంగరముగ నున్నది. మట్టియే కుండగ నున్నది కాని అల, ఉంగరము, కుండ చూచినపుడు

మూలము గుర్తుకు రాదు. భార్యను చూచినపుడు, భార్య అను భావమే గుర్తుకు వచ్చునుగాని, దైవమే భార్యగ వున్నదని గుర్తుకు రాదు. దేనిని చూచిననూ రూపము, నామము, వానితో గల సంబంధము మాత్రమే గుర్తుకు వచ్చునుగాని వాని కతీతమైన దైవము గుర్తుకు రాదు. గుర్తుకు వచ్చిననూ చూచువాడి రూపమున కూడ దైవమే వున్నాడని గుర్తుకు వచ్చునా? వచ్చినవారే ద్వైతబుద్ధి దాటినవారు. తాత్కాలికముగ దాటినను శాశ్వతముగను, అనుస్యూతముగను అట్టి స్థితి యందుండుట యోగేశ్వరు డగు శ్రీకృష్ణునికి మాత్రమే సాధ్యపడినది. కృష్ణ అను నామము శ్రీలలిత యొక్క మరియొక నామము. ఆమెయే యోగేశ్వరి. భేదబుద్ధి లేని శాశ్వత తత్త్వ మామెయే. కనుక శాంత్యతీత కళాత్మకా అని కీర్తింపబడు చున్నది. అతీతమగు శాంతి తన కళగా ప్రకాశించు చున్నది.

854. 'గంభీరా'

లోతులకందనిది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత లోతు లెవ్వరునూ ఎరుగలేరు. అంతము లేని తత్త్వ మది. సహస్రనామములలో వివరించుటకు వీలుపడనిది. వెయ్యి పడగల వాడు కూడ వర్ణింపలేడు. తెలుపువానిని బట్టి తెలియుచు నుండును. వివరించినవానిని బట్టి వివరింపబడును. ఎంత తెలిపిననూ తెలుపబడనిదే మిక్కుటముగ నుండును. ఆకాశపుటంచు లెవ్వరెరుగ గలరు? ఎఱుగు ప్రయత్నమున ఎఱుగుచున్నవాడు తాదాప్యము చెందుటయేగాని పూర్ణముగ తెలియుటకు వీలుపడదు. తెలియబడదని తెలియుటయే తెలివి. తెలిసినదనువాడు తెలియని వాడే. పరమ హంస యగు శ్రీరామకృష్ణుడు శిష్యుల ప్రార్థన మన్నించుటకై అనేక మార్లు శ్రీమాతను గూర్చి తెలియబరచుచూ, పరవశము చెంది మౌనముగ నుండిపోయెడువాడు. అటుపైన తెలివిని పొంది "ఏమి జరిగినది?" అని ప్రశ్నించెడివాడట. శిష్యులు నిస్పృహతో "ముహూర్తకాలముననే మీరు అమ్మ పరవశమున మునిగి మౌనులై ఆనంద బాష్పములు వర్షించుటయే జరుగుచున్నది. అంతకుమించి మాకెట్టి ప్రాప్తి లేదు. మీ అమితానందము చూసి ఆనందించుటయో, మీ మౌనమునకు నిస్పృహ చెందుటయో మాకు మిగులు చున్నది." అని వాపోయెడివా రట. "అమ్మ అతి గంభీర. ఆమెను గూర్చి ఏమని చెప్పగలను? భక్తి

కుదిరినచో మీకును నావంటి స్థితి కలుగును. అందులకై తప్పక ప్రార్థింతును.” అని రామకృష్ణుల వారు వూరడించెడి వారట. సప్త ఋషులు గాని, సనక సనందనాది కుమారులు గాని, నారదమహర్షి గాని, త్రిమూర్తులు గాని, ఎవ్వరైననూ ఆమెలోతు లెరుగుట అశక్యము. ఆమె అతి గంభీర.

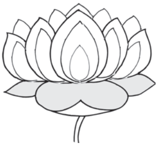

855. 'గగనాంతస్థా'

గగనముల నడుమ నుండునది శ్రీమాత అని అర్థము.

గగనము లనగా ఆకాశములు. ఆకాశములు ప్రధానముగ మూడు. అవి పరాకాశము, మహదాకాశము, ఆకాశము. పరాకాశము బ్రహ్మము, మహదాకాశము శ్రీమాత మహత్తు. ఆకాశము పంచ భూతముల పుట్టుక చోటు. వీని వివరములు ముందు నామములలో తెలుపబడినవి. పరాకాశము నుండి సంకల్పము వ్యక్తమై ప్రకృతి, కాలము, చోటు యేర్పడును. ఆ చోటును మాయ యని, మహత్తని యందురు. అదియే మహదాకాశము. అందుండి త్రివిధములగు మహత్తు లేర్పడును. ఆ మహత్తుల నుండే దేవతాశక్తు లేర్పడును. అవి అన్నియూ (27) కూడి విరాట్ అను అండ మేర్పడును. ఆ అండము నుండి అగ్ని, వాయువు, సూర్యుడు ఆదిగా శక్తులతో కూడిన విరాట్పురుషు డేర్పడును. అతని బొడ్డు నుండి చతుర్ముఖ బ్రహ్మ సృష్టికర్తగ యేర్పడును. అటుపైన కుమారులు, రుద్రులు, ప్రజాపతులు, మనువులు ఆదిగాగల సృష్టి యేర్పడును. అటుపైన సృష్టి విస్తారమై పంచభూతము లేర్పడగ అందు ప్రధానముగ ఆకాశ మేర్పడును. ఈ మొత్తము నందు నిండినచోటు ఆకాశము ఏర్పడిన వానియందు, వానిలో వెలుపల నిండినది చోటే. ఖాళీగా కనపడుచోటు వస్తువుల లోపల కూడ యున్నది. అణువు లోపల అణువు బైట కూడ నిండియున్నది చోటే. ఇట్లంతటా వ్యాప్తి

చెందినది శ్రీమాత. నారాయణి అన్నది మరియొక పదము. *"అంతర్ బహిశ్చతత్సర్వం వ్యాప్త నారాయణ స్థితః ।"* అని వేదము ఘోషించు చున్నది. లోపల బైట అంతటా నారాయణుడే వ్యాపించి స్థితిగొని యున్నాడని అర్థము. గగనాంతస్థా అనిననూ అదే అర్థము. *"సయ ఏషో అంతర్ హృదయ ఆకాశః ।"* అని ఈ విషయమునే తైత్తిరీయమున ఉపదే శింపబడినది. అతడు హృదయాకాశమునందే యున్నాడు. అతడే పురుషుడు *(సయేక పురుషః)* అతడొక్కడే అన్నిటియందు వసించి యున్నాడు. ఇట్టి వానిని చూచుట సులభము మరియు కష్టము. కనబడుచునే కనబడడు. వినబడుచునే వినబడడు. ఉండియూ లేనట్లుండును. లేనిచోటు లేనే లేదు. కనుక చోటును ఖాళీ అని భావింపరాదు. అతడు నిండి యున్నాడని గుర్తెరిగి యుండవలెను. అన్నిటా, అంతటా, లోపల, బైట వ్యాపించి యున్నది అతడే. అతడన్ననూ ఆమె యన్ననూ ఒక్కటియే. దేవీ పరముగ మాత యనియు, శివ వైష్ణవ పరముగ అతడనియూ అనుట ఆచారము. నిజమునకు అది అనవలెను. ఎప్పటికప్పుడు ఇట్లు సమన్వయించుకొనుచునే యుండవలెను. అపుడే సత్యము స్థిరపడును.

856. 'గర్వితా'

గర్వించదగినది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత సృష్టి నిర్వహణమును దర్శించుచూ మహాశివుడు గర్వించ దగిన సమస్త గుణ విశేషములు శ్రీమాత యందే యున్నవి. ఆమెను ఏ గుణము నందునూ, సమర్థత యందునూ, చాతుర్యము నందునూ, అందము నందునూ, ప్రేమ యందునూ మించిన వారెవ్వరునూ లేరు. ఆమెకు ఆమెయే సాటి. ఆమె వలన శివుని కేపనియూ లేదు. సృష్టి యందంతయూ ఆమెయే చక్క బెట్టగల ధీమంతురాలు. ముచ్చట కెప్పుడైనా తాను తప్పించుకొను నేమోగాని నిజమున కవసరమే లేదు. మహాశివుడే మెచ్చుకొనదగిన స్థితి శ్రీమాతకే యున్నది. నటరాజుతో నృత్యమునకు కూడా ఆమెయే సరిజోడు. శ్రీమాత స్థానము సృష్టియందు అత్యంత గౌరవప్రదము. గర్వకారణము కూడా. ఆమె కనుకొనలలో అట్టి గర్వపు జీర తొణికిసలాడుచూ ఆమెకే తగినట్లుగ యుండును. నిజమునకు గర్వించుటకు అంతకు మించిన స్థితి యేమున్నది? ఆమెను చూచి శివబ్రహ్మము గర్వించును. ఆమె కుమారులగు త్రిమూర్తులు కూడ తల్లిని చూచి గర్వించు చుందురు. అమ్మలగన్న యమ్మ అగుటచే, సత్త్వ గుణోపేతు లందరునూ ఆమెను స్మరించుచూ అమ్మ భక్తులమని ఒకించుక గర్వముతో వున్ననూ తప్పు లేదు. పొరపడని గర్వము సముచితమే. అది ఆత్మ విశ్వాసమును ప్రకటించునే గాని మరి యితరము గాదు.

857. 'గానలోలుపా'

గానము నందాసక్తి కలది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత సంగీత ప్రియ. ఆమెకు సంగీతమనిన అమితప్రియము. గానాలాపన మాధుర్యమునకు ఆమె పరవశించును. వీణానాదమనిన అమితమగు ప్రేమ. తానే స్వయముగ వీణా వాయిద్యమును గావించు చుండును. సృష్టియే ఒక సంగీతముగ నేర్పరచినది శ్రీమాత. భక్తి రస ప్రధానమగు సంగీతమున కామె ప్రాధాన్యమిచ్చును. ప్రతి యింటను శ్రీమాత ప్రతినిధిగ సంగీత వాద్యము నొకటి పూజ్యప్రాయముగ యేర్పరచుకొను సంప్రదాయము భారతీయు లందున్నది. నేటికినీ సంప్రదాయమగు గృహములలో శ్రీమాత ప్రతిరూపముగ వీణను యేర్పరచుకొనుచుందురు. అతిథులకు వీణా దర్శనమును గావింతురు. శారదా రూపముగ వీణను ఆరాధించు సంప్రదాయమును దక్షిణాది యందు మెండుగ యున్నది. అమ్మ అనుగ్రహము గలవారే మృదు మధురమగు గానము నొనర్చగలరు. ఆర్తులై గాన మొనర్చు వారిని ఎన్నియో సందర్భములలో అప్పటికప్పుడు బ్రోచునది శ్రీమాతయే. ననుబ్రోవమని చెప్పవే అని రామదాసు కీర్తించిననూ, త్యాగయ్య కీర్తించిననూ, అన్నమయ్య కీర్తించిననూ ఆలకించి దైవమును ప్రోత్సహించునది కూడ శ్రీమాతయే. గానమునకు లోబడి పరవశయై సాన్నిధ్య మిచ్చు తల్లి ఆమె. గాంధర్వ గానము నుండి పామరుల గానము వరకు అందరి గానములను ఆలకించును. భక్తి యున్నచోట ఆలాపన సహజము. ఆర్తితో ఆలాపన చేయువారికి సులభ సాధ్యమై నిలచును.

858. 'కల్పనారహితా'

ప్రాపంచిక వాసనామయమగు మాయాకల్పితములను దహింప చేయునది శ్రీమాత అని అర్థము.

జీవులు అవిద్యావసులై వాసనామయములైన ప్రాపంచిక భ్రమల యందు, భ్రాంతులయందు చిక్కుకొని సుఖదుఃఖముల ననుభవించుచూ, జనన మరణములను పొందుచూ నుందురు. ఈ వాసన లన్నియూ మాయా కల్పితములే. తన నారాధించువారిని ఇట్టి కల్పిత మాయ నుండి క్రమముగ ఉద్ధరించును. ఆమె మాయను ఆమె ఆరాధన బలముననే దాటుట సాధ్యము. మాయను కల్పించునది ఆమెయే. తొలగించునది కూడ ఆమెయే. ఆమె ఘటనా ఘటన సమర్థురాలు.

అంతేకాక కల్పాంతమున ప్రళయమేర్పడగా అట్టి ప్రళయమందు జీవులు లయము చెందక, నశించక, వుండుటకై తన కుక్షియందు ఇముడ్చుకొని రక్షించుకొనును. కల్పాంతమందు, జీవులు రహితము కాకుండగ రక్షించును. వాసనామయ రూపములతో జీవులు శ్రీమాత చిత్సాగరమున చేరి వసింతురు. మరల సృష్టి ఆరంభమున వారి వారి వాసనలు ఆధారముగ వారి పూర్వ స్థితులలో వాసనా బలముతో ప్రవేశించి అర్థాంతముగ ముగిసిన పరిణామ కథను మరల కొనసా గింతురు. ఈ విషయమునే గీత పదిహేనవ అధ్యాయమగు పురుషోత్తమ ప్రాప్తి యోగమున శ్రీకృష్ణుడు అర్జునునకు వివరించినాడు. వాసన లన్నియూ తీరువరకూ జీవులు జన్మ పరంపరలలో కొనసాగుచూ నుందురు. వాసనలనుండి రక్షించునది కూడ మరల శ్రీమాతయే.

859. 'కాష్ఠా'

పదునెనిమిది రెప్పపాట్ల కాలము కాష్ఠ అనబడును.

కాష్ఠా అనగా దాటియుండునది. అతిక్రమించి యుండునది. *"అత్యతిష్ఠద్దశాంగుళం"* పది అంగుళములు మించి యున్నది అని పురుష సూక్తము పలుకును. సృష్టిక్రమమును పది అంగములుగను, పదునెనిమిది అంశములుగను, 3, 5, 7, 9 అంగములుగను, యిట్లనేక విధములుగ ఋషులు వర్ణించిరి. సృష్టి అంతయును నిర్మించి అందు ప్రవేశించి, దానిని అతిక్రమించి కూడ యుండునది శ్రీమాత. అందువలన కాష్ఠా అని పిలువబడుచున్నది.

వృక్షము యొక్క బీజము, అందు అంకుర శక్తి, బోదె, కాండము, శాఖ, ఉపశాఖ, వర్ణములు పరిణమించిన రూప మగుటచే, అందు ప్రతిభాగము మొత్తము కూడా శివశక్తియే కనుక వృక్షము నుండియే యేర్పడిన కొయ్య బొమ్మను, కొయ్యముక్కను కాష్ఠమని, కాష్ఠరూపమున శ్రీమాత యున్నదని ఋషులు వర్ణించిరి.

కాలము కూడ శ్రీమాతయే గనుక రెప్పపాటు కాలము కూడ శ్రీమాతయే అగును. కాలస్వరూపిణిగా శ్రీమాతను రెప్పపాటు కాలమున కూడ దర్శించ వచ్చునని అర్థము.

తత్త్వమును కూడ కాష్ఠ యనియే పిలుతురు. వేదాంత వాక్యము లచే ప్రత్యక్షముగను, పరోక్షముగను తత్త్వము నిరూపింపబడుచున్నది. అట్లు నిరూపింపబడిన తత్త్వమును కూడ కాష్ఠ అందురు.

860. 'అకాంతా'

పాపమును, దుఃఖమును, నరకమును నశింపజేయునది శ్రీమాత అని అర్థము.

'అకము' అనగా నరకము. 'న అకము' లేక నాకము అనగా స్వర్గము. 'అకమును' అంతము చేయునది 'అకాంతా' అగుటచే శ్రీమాతను 'అకాంతా' అని ఋషులు సంబోధించిరి. పాపమునకు, దుఃఖమునకు, నరకమునకు అవిద్యయే కారణము. అవిద్య నంతము చేయుట శ్రీమాత హస్తగత విద్య. మాయ కాంతకాగా, ఆమె మాయాచ్ఛేదన శక్తి అకాంతయై యున్నది. మాయవలన వున్నది మరుగై, లేనిది వున్నట్లు కనిపించును. జ్ఞానము వలన మరల వున్నది గోచరించును. శ్రీమాత కాంత, మఱియు అకాంత కూడను నై యున్నది. కాంతార మనగా చీకటి, అకాంతారము వెలుగు. చీకటిన పడిన వారిని కాంతార వాసు లందురు. వెలుగు చేరిన వారిని అకాంతార వాసు లందురు. చీకటి వెలుగులుగ శ్రీమాతయే యున్నది. పూర్ణిమ, అమావాస్యలుగ కూడ ఆమెయే యున్నది. కృష్ణ, శుక్ల పక్షములు, దక్షిణాయన, ఉత్తరాయణములు, కాంతాకాంతలు, పుణ్యపాపములు, సుఖ దుఃఖములు, హాని వృద్ధులు– ఇట్లు ఎన్ని ద్వంద్వములనైననూ ఏర్పరచగల దిట్ట శ్రీమాత. సురాసురులు కూడ అట్టి వారే. ఇట్లు ద్వంద్వమే సృష్టి కాధారము కనుక ఆమెయే విద్య అవిద్యలుగ అలరారు చున్నది. కాంతా ఆమెయే అకాంతా ఆమెయే.

861. 'కాంతార్ధవిగ్రహా'

సగము శరీరము శ్రీమాత, సగము శరీరము పరమశివుడుగా అర్ధనారీశ్వర తత్త్వమును కలిగి యున్నది శ్రీమాత అని అర్థము.

రూపము లన్నియూ ప్రకృతి పురుషుల సమాగమ పరమే. విద్యుత్తునకు రూపము లేదు. అది కనబడదు. కాని దాని వెలుగు కనబడును. విద్యుత్ వెలుగును చూచి విద్యుత్తు ఉన్నదని గ్రహింతుము. కనబడునది ప్రకృతి. కనపడనిది పురుషుడు. పురుషుడులేని ప్రకృతి లేదు. ప్రకృతిలేని పురుషుడునూ లేడు. పురముండిననే కదా పురుషు డుండుట! పురము కనపడును. అందు వసించు పురుషుడు కనపడడు. పురము వలన పురుషుడు తెలియును. పురుషుడు లేక పురమేర్పడదు. అంకురశక్తి గోచరింపదు. అంకురము గోచరించును. బీజము భూమిలో పాతినపుడు మొలచు శక్తి వలన బీజము పెరుగును. భూమి లేక బీజము పెరుగదు. బీజము లేక భూమి పెంచున దేమియునూ లేదు. సృష్టి యందు కనపడనిది ఆధారముగ కనపడునది క్రమముగ యేర్పడును. కనపడనిది శివుడు. కనపడునది శివాని. ఒకటిగ గోచరించున దేదియైననూ నిజమునకు రెండే. రెండు కానిచో గోచరింపదు.

ముందు నామములో అకాంత తెలుపబడినది. ఈ వివరణ ములో కాంతా అకాంతల పరస్పరత్వము వివరింపబడినది. కాంతలేని

అకాంత లేదు. అకాంత లేని కాంత లేదు. వెలుగున్నచోట చీకటి యుండును. చీకటి యున్నచోట వెలుగున్నది. చీకటి కావలి వెలుగే చీకటి కాధారము. *"ఆదిత్య వర్ణం తమసః పరస్తాత్ ।"* అని వేదము తెలుపుచున్నది.

మిథునరాశి పైన తెలిపిన అర్ధనారీశ్వర తత్త్వమును ప్రకటించును. ఉత్తర దక్షిణములవలె, తూర్పు పడమరల వలె బ్రహ్మము సంకల్పమై ఒకదాని కొకటి ప్రత్యన్ముఖమైనపుడు సృష్టి అవతరించును. సృష్టి అంతయూ ప్రకృతి పురుషుల నిలయము. దానినే 'రాధామాధవమ్' అని కూడ అందురు.

862. 'కార్యకారణ నిర్ముక్తా'

కార్యకారణములు లేనిది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాతకు చేయవలసిన కార్యము లేదు. చేయుటకు కారణము లేదు. నిత్య సంతుష్టులు చేయవలసిన దేమున్నది? పరిపూర్ణులకు కోరిక లుండవు. చేయవలసిన పనులేవియూ ఉండవు. సామాన్యుల వలె కార్యములకు కారణము లుండవు. వారు నిత్యానందులు. కారణము లుండుట వలన కార్యములు చేయువారు సామాన్యులు. వారికి కార్యము నుండి మరల కారణములు పుట్టు చుండును. కారణము నుండి కార్యము, కార్యము నుండి కారణములు ఎడతెగక సాగుచు నుండును. ఇట్లు కార్య కారణ చక్రమున అనేకానేక జీవులు తిరుగాడుచు నుందురు. కోరికయే కారణముగా కార్యములు సాగుచుండును. కోరికలు లేనిచోట చేయుటకు కారణము లేదు. కార్యమూ లేదు. అట్టివారు చేయు కార్యములు నిష్కారణములు.

పెద్దలు క్రీడలు సలిపినపుడు ఆనందము కోసమో, గెలుపు కోసమో ఆడుదురు. అచట ఆనందించవలెనను కారణ మున్నది. గెలువవలె నను కారణ మున్నది. అట్టివారు ఆడు ఆటలకు కారణ మున్నది. కనుక కోరిక యున్నదని అర్థము. ఆనందము కావలెనని, గెలుపు కావలెనని కదా! ఆడుటకు అట్టి కోరిక యుండుటచే దుఃఖము, ఓటమి కలుగవచ్చును. చిన్నపిల్లలు ఆటలాడుటకు కారణ ముండదు.

వారి క్రీడ సహజము. మూడు సంవత్సరముల పిల్లలకు ఆడుకొనుటయే యుండును కాని ఆనందము కోసము ఆడుకొనుచున్నామని తెలియదు. గెలుపుకోసము ఆడవలెననియూ తెలియదు. వారి క్రీడలు నిష్కారణము. అందువలననే సహజానందముతో ఆడుదురు. క్రమముగ ఐదు సంవత్సరము లేర్పడినపుడు కోరికలు కారణములుగ యేర్పడును. పై విధముగనే నారదాది మహర్షులు నిష్కారణముగ హరి భజన చేయుదురు. నిష్కారణముగ దైవమును తలచువారు పరిపూర్ణులు. వారికి దైవస్మరణ సహజము. బ్రహ్మర్షులు, కుమారులు, యోగీశ్వరులూ అట్టివారు. వీరందరునూ శ్రీమాత విభూతులు. సృష్టి నిర్వహణమున శ్రీమాతకు తోడ్పడువారు. పుణ్యము వచ్చునని, స్వర్గలోకము ప్రాప్తించు నని, ఊర్ధ్వలోకములో చరించవచ్చునని, దుఃఖములు నశించునని, బంధములు తొలగునని, కోరికలు తీరునని హరిభజన చేయువారు మెండు. సామాన్యులు దైవారాధన లన్నియూ కార్యకారణ సంబంధ ముతో ముడిపడి యున్నవి. అందువలననే ఎంత సమర్థత యున్ననూ, ఎంత జ్ఞాన మున్ననూ – ముక్తస్థితి కలుగదు.

శ్రీకృష్ణుడు భగవద్గీత యందు అర్జునునితో యిట్లనెను. “అర్జునా! ఈ మూడు లోకములలో నేను చేయవలసిన కార్యము ఏమియూ లేదు. అయిననూ క్రీడార్థము చేయుచున్నాను.” శ్రీకృష్ణుడు లీలామానుష మూర్తి. కోరికలు లేక వర్తించిన పురాణ పురుషుడు. కనుకనే అతని వర్తనము నర్తనమై నిలచినది. అతని వర్తనమున కారణము లేదు. కావున బంధము కూడ లేదు. తనకై సంకల్పించిన దేదియూ లేదు.

అతడు సంకల్ప సన్యాసి. పరిపూర్ణమగు యోగి. సంకల్పమును సన్యసింపనిచో యోగి కానేరడని బోధించెను కూడ. అట్లే అతడారంభ పరిత్యాగి. తానై పూనుకొని ఏదియూ ఆరంభించ లేదు. కాలమును, దేశమునూ బట్టి కర్తవ్యమును మాత్రమే నిర్వర్తించెను. అదియు క్రీడగ నిర్వర్తించెను. ఎట్టి పరమూ ఆశింపలేదు. ఎట్టి సంగమునూ పొందలేదు. ఆరంభ పరిత్యాగము నెంత చూపెనో, సంగ పరిత్యాగమును కూడా అంతే చూపెను. అతడు కార్య కారణముల కతీతుడై జీవించి పరిపూర్ణత్వ మున కుదాహరణముగ నిలచెను. అట్లే శ్రీమాత కూడ. జీవుల ఆర్తనాదములను ప్రళయమున విని వారి కొరకై సృష్టి గావించెనే గాని తన కొరకు కాదు. వారి కొరకే నిర్వహించెను. పరహితమే పరమ ధర్మమని తన నిర్వహణమున చూపెను. ఫలాసక్తి లేదు కనుక కోరికయూ లేదు. కనుక ఆమె కార్య కారణము లందు బంధింపబడదు.

863. 'కామకేళీతరంగితా'

కోరికల తరంగములయందు క్రీడార్థము విహరించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

పదునాలుగు లోకములలో కోటానుకోట్ల జీవులున్నారు. పరిపూర్ణత కొరకు పరిపరి విధములుగ తపించుచూ, అవి సిద్ధించుటకై శ్రీమాత నారాధించు చున్నారు. వారి వారి కోరికలను విలాసార్థము తీర్చుటలో శ్రీమాత నిమగ్నమై యున్నది. అష్ట బాహువులున్ననూ ఆమెకు చేతినిండ పనియే. కాని ఏదియూ తన పని కాదు. పరార్థమే కాని స్వార్థములేని అద్భుత స్థితి యది. అవతార పురుషులగు శ్రీరాముడు, శ్రీకృష్ణుడు శతాధిక వర్షములు కార్యనిర్వహణ మందు అహర్నిశలు కృషి సలిపినారు. వారి జీవనములలో పరార్థమేగాని లేశమాత్రము కూడ స్వార్థము లేదు. కనుకనే మానవజాతికి శాశ్వత మార్గదర్శకులై నారు. మహత్తర కార్యములు నిర్వర్తించుచూ, అహర్నిశలు కృషి సలుపుట స్వార్థపరు లెట్లు చేతురో అదే శ్రద్ధతో నిస్వార్థముగ జేసినారు. సముద్రమందలి అలలవలె కార్యములు వారిని సమీపించినవి. సమీపించిన కర్తవ్యములను నిర్వర్తించిరే గాని, తాము సంకల్పించి చేసిన వేవియు లేవు. తమ కొరకని చేసిన కార్యము లేమియు లేవు. అట్టి జీవితములను యజ్ఞము లందురు. యజ్ఞార్థ జీవనులు స్వార్థపరుల వలె తీరుబడి లేక కార్యములను నిర్వర్తించుట అసామాన్యము. కోరికలు గలవారికి వానిని సిద్ధింపచేసికొనుటకు అహర్నిశలూ కృషి సలుపుదురు.

కోరికలు లేక అహర్నిశలు కృషి సలుపుట యజ్ఞమందు గల దీక్ష. అట్టి దీక్షను లీలాప్రాయముగ నిర్వర్తించుట అతి విశేషము. శ్రీమాత సృష్టి నిర్వహణ మట్టిది. “క్షణము తీరిక లేక దమ్మిడీ ఆదాయము లేక” కృషి సలుపువారు అలౌకికులే కాని లౌకికులు కారు. అట్టివారే లోకములను నియమింపగలరు. ఇతరులు లోకములందు బంధింపబడి యుందురు.

పదునాలుగు లోకములలో కార్యములు నిర్వర్తించుచూ అలౌకికయై విరాజిల్లుచున్న శ్రీమాత గుణవిశేషమును యెన్నుట అసాధ్యము.

864. 'కనత్కనక తాటంకా'

మనోహరమగు ధ్వని చేయు బంగారు చెవికమ్మలు గలది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత బంగారు చెవిదుద్దులు మనోహరమగు శబ్దములు చేయుచు నుండును. ఎందుల కట్లు చేయును? ఆమె మహాచైతన్య స్వరూప. చైతన్యము కదలిక స్వభావముగా కలది. చైతన్య కదలికల వలన బంగారు లోలాకులు శబ్దములు చేయును. కాంతులను విర జిమ్మును. ఇది యొక రహస్యమును ప్రకటింపచేయు చమత్కారమగు నామము.

చెవులు వినికిడికి ప్రసిద్ధి. వినికిడి శబ్దములను వినును. దివ్య మగు వినికిడి నిశ్శబ్దమును వినును. నిశ్శబ్దము నందు నాదమున్నది. ఈ నాదము దశదిశల వ్యాపించును. చెవియొక్క వినికిడి దిక్కులను గ్రహించును. దశదిక్కులను గ్రహించును. విరాట్‌పురుషుని చెవులుగ బృహస్పతి అను దేవత పుట్టెనని భాగవత పురాణము తెలుపుచున్నది. బృహస్పతి దిక్కులను తెలియజేయునని కూడ తెలుపుచున్నది. పది దిక్కుల యందలి నాదమును వినగలుగుట బృహస్పతి ప్రజ్ఞ. వినుట బృహస్పతిగను, పలుకుట సరస్వతిగను ఋషులు తెలిపిరి.

శ్రీమాత దశదిక్కుల యందు గల నాదమును వినగలదు. బృహస్పతి ఆమె నుండి యేర్పడిన ప్రజ్ఞయే కదా! నాదముల వలన

వెలుగు లేర్పడును. శ్రీమాత చెవి దుద్దులు శబ్దమును, వెలుగును ప్రసారము చేయును.

శబ్దమును వినుచు వాని మూలమైన నాదమును చేరుట సాధన. శ్రీమాత నాదరూపిణి యగుటచే ఆమెను వినుటకు, ఆమె వెలుగును దర్శించుటకు ఆమె చెవి లోలాకులు చేయు శబ్దములను, కాంతులను దర్శించుటకై మనసు లగ్నము చేయవలెను. నిశ్శబ్దమును చేరిన మనసు నాదమును వినగలదు. వెలుగులను దర్శింపగలదు. అపుడు శ్రీమాత దశదిశల శబ్దముగను, కాంతిగను ఎట్లు వ్యాపనము చెంది యున్నదో దర్శించుచూ తన్మయత్వమును పొందవచ్చును.

శ్రీమాత ఆరాధనమున మనసు స్థిరపడి సుఖమగు స్థితి యందు నిలబడినచో ఆమె చైతన్య ప్రవాహమున యేర్పడుచున్న నాదములను, కళలను దర్శించుచూ ఆ ప్రవాహమున మునగవచ్చును. ఇది యొక ప్రత్యేకమగు ఆరాధనా విధానము. *'రామాంజనేయ సంవాద'* మను ప్రసిద్ధ గ్రంథమున ఈ విషయము నంతను గ్రహించి సాధకులు సాధనకు పూనుకొనవచ్చును.

నిశ్చలమగు మనస్థితిలో అనాహతమగు శబ్దము వినబడును. అనాహతమగు ప్రణవము వినుట ఆరంభమైనచో కాంతి దర్శనము కోకొల్లలుగ జరుగును. అటుపై మాత దర్శన, స్పర్శన, సంభాషణ, సాన్నిధ్యాదులను పొందవచ్చును.

865. 'లీలావిగ్రహధారిణీ'

లీలకై అనాయాసముగ, అద్భుతముగ రూపములను ధరించు నది శ్రీమాత అని అర్థము.

భక్తుల కొరకై లీలాప్రాయముగ అనేకానేక అద్భుతమగు, అందమగు, కాంతివంతమగు రూపములను అప్పటి కప్పుడు ధరించి ఆశీర్వదించగల కాంతివంతమగు రూపములను ధరించి దర్శన మిచ్చు చుండును. భక్తుల కపాయము కలుగకుండ క్రమమగ తన కళల సాన్నిధ్యమును ప్రాథమికముగ నిచ్చి భక్తుని యొక్క స్థితిని బట్టి దర్శన మిచ్చును. మెఱపు, పిడుగు ఏకకాలములో దరిచేరినచో భరించుట కష్టము. మరణము కలుగవచ్చును. అకస్మాత్తుగ దర్శన మీయక అమ్మ హెచ్చరికగ వచ్చును. జాగరూకత వహించి నెమ్మదిగ దరిచేరును. ప్రేమగల తల్లియగుటచే క్రమదర్శన మభ్యసింపజేయును. భక్తుని యందు శుచి, కళ పెంచుచూ దర్శనము పొందు అర్హతను తానే కల్పించును. అటుపై చిరుదరహాసముతో దరి చేరును. పిల్లలతో ఆట లాడినట్లు, పాటలు పాడినట్లు, భక్తులతో ఆటలాడుట, పాటలు పాడుట, అనాయాసముగ విద్యల నభ్యసింపజేయుట, వారిని తీర్చిదిద్ది లోకోప కారమునకై వినియోగించి శాశ్వత కీర్తివంతులుగ చేయుట– ఇట్లనేక విధముల తన లీలలు చూపును. శ్రీమాత లీలా విగ్రహ రూపములను వర్ణించ శక్యము కాదు. ఆమె లీలకై ఎట్టి రూపముల నైననూ ధరింప గలదు. ఆమె కాళిదాసు ననుగ్రహించిన తీరు అద్భుతము, అమోఘము.

పిచ్చివానివలె తిరుగాడు వ్యక్తిని వేద వ్యాసునితో సమానమగు మహాజ్ఞాని గను, యోగిగను, కవిగను, ఋషి గను క్షణకాలమున తీర్చిదిద్ది తన లీలను చూపెను. *'శ్రీదేవి భక్త విజయము'* అను కావ్యమున శ్రీమాత భక్తులకు రూప దర్శన మిచ్చి లీలాప్రాయముగ ఎట్లు లోకోత్తర మహా పురుషులుగా తీర్చిదిద్దినదో వివరింపబడినది. భక్తిప్రపత్తులు పెంచుకొన దలచినవారికి ఈ గ్రంథము చక్కని దర్శన గ్రంథమై విరాజిల్లు చున్నది. ఎన్ని ఉదాహరణలు తెలిపిననూ ఆమె లీలలను, లీలావిగ్రహ రూపము లను, ఆ రూపములు ధరించు విధానమును వర్ణింప నెవ్వరికినీ శక్యము కాదు.

866. 'అజా'

శ్రీమాతకు పుట్టుక లేదు. ఆమె శాశ్వత. ఎప్పుడునూ ఉండునది. సృష్టి యున్ననూ లేకున్ననూ యుండునది. ఆమె నిజమునకు 'పర'యే. పరమే సంకల్పముగ తనను తాను ప్రకటించుకొని వెలుగై అష్టప్రకృతులతో కూడిన లోకముల నేర్పరచి అందు జీవులను ప్రవేశింపచేయును. జీవులు కూడ తన అంశలే కనుక, తన సంతానమే కనుక శాశ్వతులు. కాని వారు శాశ్వతత్వమును కోల్పోయి పుట్టుచున్నామని భావింతురు. పుట్టుక అను భావమున్నప్పుడెల్ల మరణించుట అన్న భావము కూడ దానితోపాటే యుండును. శ్రీమాత పుట్టుక లేనిది కనుక మరణము లేదు. తానే నవవిధములుగ మార్పు చెందిననూ, అట్టి మార్పునకు గురి కాదు. మార్పునకు గురి అగుట మరణ మగును. ఆవిరి మంచి నీరైనపుడు, మంచినీరు మంచుగడ్డ అయినప్పుడు జరుగునది స్థితి మార్పే గాని అసలు వస్తువునకు హాని లేదు. బంగారము ఆభరణ మైననూ, బంగారమే కదా! రూపము ధరించి, నామ మేర్పరచుకొనుట వలన నామరూపములే తామని జీవులు భ్రమ చెందుదురు. ప్రత్తి వస్త్రమై చీర కావచ్చును. ధోవతి కావచ్చును. వాటిని స్త్రీ పురుషులు ధరింపవచ్చును. కాని మూలము ప్రత్తియే. జీవులు 'నేను' ప్రజ్ఞగ, అట్టి మూలమే అయివున్నప్పటికినీ లింగభేదము, జాతి భేదము, కుల భేదము, మత భేదము, రూప భేదము, నామ భేదములకు పట్టుబడి మూలమును మరచుదురు. ఇట్టి మరుపే మృత్యువు. మరపు గలవారు

మృత్యువున పడుదురు. కనుక పుట్టుచుందురు. ప్రతి జీవియూ నేను అను ప్రజ్ఞగ ఆత్మయే. 'నే'నను ఆత్మ 'నే'నను పరమాత్మనుండి యేర్పడిన దని, పరమాత్మయే ఆత్మగ నున్నదని ఆత్మ చుట్టునూ అష్ట ప్రకృతులు ఆవరణలు యేర్పరచుకొనినవని, అట్టి ఆవరణలలో విహరించునపుడు తన నిజస్వరూపమును మరువరాదని గుర్తెరిగినచో శాశ్వతు లగుదురు. అహంకారము, బుద్ధి, చిత్తము, పంచభూతములు, తన చుట్టూ యేర్పడిన అష్ట ప్రకృతులని తెలియవలెను. అట్లు తెలిసియున్నచో తాను 'నే'నను ప్రజ్ఞగ శాశ్వతుడని, అహంకారాది అష్ట ప్రకృతులు తనకు శ్రీమాత యేర్పరచిన సౌకర్యములని తెలిసి యుండును. అపుడు జీవితము, జగన్నాథ రథము వలె సాగును. లేనిచో అష్ట ప్రకృతులలో బంధింపబడి చావుపుట్టుకల చక్రములో కొట్టుమిట్టాడు చుండును. అట్టివారు చక్రము నుండి బయల్పడుటకు అమ్మ 'అజా' నామమును కీర్తింపవలెను.

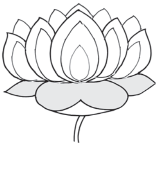

867. 'క్షయవినిర్ముక్తా'

క్షయము లేనిది శ్రీమాత అని అర్థము.

పుట్టుకేలేని శ్రీమాతకు మరణ మెట్లుండగలదు? చావు పుట్టుకలు జీవులకే. వారునూ శ్రీమాత ఆరాధనమున ఆమె సాన్నిధ్యము చేరినచో జనన మరణములను పొందరు.

ప్రతిజీవి హృదయమునందునూ శ్రీమాత యున్నది. హృదయ పీఠమున ఆమె నాహ్వానించి, అర్ఘ్యపాద్యాదు లిచ్చి, ఆచమన మిచ్చి, ఉపచారములు గావించుచూ సర్వాంగ సుందరముగ అలంకరించి ప్రార్థించినచో మానవులు మనోకక్ష్యనుండి హృదయకక్ష్యను చేరుదురు. ఇట్లు హృదయస్థులైనవారికి నిత్యానిత్య వస్తువివేకము సులభముగ కలుగును. శ్రీమాతయే నిత్య యని, యితరములు అనిత్యములని, అనిత్యములుగా గోచరించుచున్నవి శ్రీమాత లేక మాయ అని తెలియును. వాటి జోలికిపోక, నిత్యవస్తువులనే ఆశ్రయించినచో క్రమముగ తాము కూడ నిత్యులమే నని తెలియును. అపుడు హానివృద్ధులు, జనన మరణములు కూడ తమ చుట్టునూ జరుగుచుండగా, శ్రీమాత మహిమగ భావించు స్థితి కలుగును. హృదయ స్థానమును వీడక, శ్రీమాతతో సాలోక్య, సామీప్య, సాయుజ్య, సారూప్యములు యేర్పరచు కొనుట శ్రీమాత భక్తుల పురుషకారము. శ్రీమాత అనుగ్రహించుట సిద్ధి. ఆమె క్షయమునుండి, మరణమునుండి భక్తులకు విముక్తి నిచ్చును.

868. 'ముగ్ధా'

మనస్సు హరించగలది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత రూపసౌందర్యము మనోహరము గావించగల శక్తి. ఆమె జగన్మోహిని. సృష్టి యందెవ్వరినైననూ ఆమె మోహపరచగలదు. త్రిమూర్తులలో ఎవ్వరైననూ ఆమె మోహమును దాటలేరు. ఇక యితరుల మాట చెప్పనేల? కపర్దనుడగు శివుడే శ్రీమాత మోహినీ రూపమును దర్శించి వికల మనస్కుడై ఆమె వెంటపడగ, పలుదేశములు త్రిప్పించి, అటుపై మోహమును తొలగించెను. ఆమె మోహనత్వమునకు అవధులు లేవు. సృష్టి యందెవరికినీ ఈ విషయమున మినహాయింపు లేదు. ఆమె సంకల్పించినచో ఎవ్వరైననూ మోహపరవశులు కాక తప్పదు.

మనోహరత్వము రెండు విధములు. మనసు పరవశము చెంది భక్తులు తాదాత్మ్యము చెందుట. ఇది ఉత్తమము, శ్రేయస్కరము. కోరదగి నది కూడ. అట్లుగాక మనసు వికలమై మూఢత్వ మేర్పడుట. మనసు నందు మలినములు కలవారికి మోహనత్వము వలన మూఢత్వము కలుగును. రావణుడు, భస్మాసురుడు, అసురులు మూఢత్వము చెంది నశించుటకు మోహమే కారణము. అట్లే శిష్టులకు, నిర్మల మనస్సు గలవారికి మనసు హరింపబడి జీవాత్మ పరమాత్మ ఐక్యస్థితి కలుగును. దీనిని 'సమాధి' అందురు. ఇట్లు శ్రీమాత శిష్టులకు సమాధిస్థితి, మూఢులకు గర్వభంగము కావించుటకు ముగ్ధరూపమున ప్రత్యక్ష మగు చుండును. దుష్టులు, శిష్టులు తన సంతానమే అగుటచే ఎవరి

నెట్లు ఉద్ధరించవలెనో వారి నట్లుద్ధరించుట ఆమె విలాసము. ఆమె సర్వలోక వశంకరి, సర్వదుష్టమృగ వశంకరి, సర్వసత్వ వశంకరి, సర్వరాజ వశంకరి. ఆమె వశీకరణ శక్తియే 'ముగ్ధ' నామము.

శ్రీరాముని ముగ్ధమనోహర రూపమునకు శిష్టాచారులు, పురుషులు, మహర్షులు కూడ ఆకర్షితులై పరవశము చెందిరి. అసుర స్త్రీలు కూడ అమితముగ ఆకర్షింపబడిరి. శ్రీకృష్ణుని విషయమున ఈ తత్త్వము చెప్పనలవి కాక నిలచినది. శత్రుసైన్యము కూడ అతని చిరునవ్వునకు ప్రాణములు సమర్పించెడివారు. యుద్ధమున అర్జునుడు గెలిచెనననది మాటయే గాని, కృష్ణుని వశీకరణ శక్తి శత్రువులను వివశులను, నిర్వీర్యులను గావించగ, అట్టి నిర్వీర్యులను అర్జునుడు జయించెను. కృష్ణుని మోహన రూపము షోడశ కళలతో కూడినది. అతని రూపము శ్రీమాత రూపమే. శ్రీమాతయే కృష్ణునిగ, శివశక్తిగ భారత కాలమున ధర్మసంస్థాపనము గావించెను.

869. 'క్షిప్రప్రసాదినీ'

తక్షణమే అనుగ్రహింపగల తల్లి శ్రీమాత అని అర్థము.

క్షిప్ర మనగా 'అప్పటి కప్పుడు', 'ఆ క్షణము' అని అర్థము. భక్తి గలవారిని శ్రీమాత అప్పటి కప్పుడు అనుగ్రహించి ఉద్ధరించుచు నుండును. త్రిమూర్తులలో శివునియందు యిట్టి శక్తి పురాణము లందు దర్శింతుము. *"సద్యోజాతాయ నమో నమః ।"* అని శివుని కీర్తింతురు. అప్పటి కప్పుడు ప్రత్యక్షమై అనుగ్రహించువాడు శివుడు. శీఘ్రముగ అనుగ్రహించువా డతడు. దుష్టు డైననూ, శిష్టు డైననూ తాననుగ్రహింప దలచినచో అనుగ్రహించుటయే గాని, మీనమేషముల లెక్కించి అను గ్రహించుట కాదు. శ్రీమాత శివశక్తిగా అట్లెందరినో అనుగ్రహించెను. సురులైనను, అసురులైననూ, మానవులైననూ, జంతువులైననూ, ఎవ్వరి నైననూ సరే, వారి అర్హతతో సంబంధము లేక అనుగ్రహించుట వలన శ్రీమాతను 'క్షిప్రప్రసాదిని' అందురు. గజాసురునికి శివుడు వరమిచ్చి నప్పుడు, శివుని కొరకు విష్ణువు హరిదాసు వేషము వేయవలసి వచ్చెను. "దుష్టాత్ములకిట్టి వరము లీయరాదు" అని విష్ణువు పలికినపుడు శివుడు చిరునవ్వు నవ్వి యూరకుండెనే గాని "యికపై అట్లు చేయను" అని అనలేదు. అంతియే కాదు. తన పద్ధతిలో తాను వరము లిచ్చుచునే యుండెను. ఇట్టి విధానము కూడ శ్రీమాత యందు ఉన్నది. ఆమె అనుగ్రహమునకు తీరుతెన్నులు లేవు. నియమ నిబంధనలు లేవు.

ఎవరి నెపుడు ఎట్లు అనుగ్రహించునో, ఎవ్వరునూ ముందుగ తెలియ లేరు. ఇట్లు అనుగ్రహించెనని చెప్పుకొనుటయే యుండును. ఇది శ్రీమాత క్షిప్ర ప్రసాదిని తత్త్వము. దైవవిలాసములలో అన్ని మహిమల కన్న ఈ మహిమయే అతి శ్రేష్ఠముగ గుర్తింపబడినది. దీని ననుస రించియే దైవ సంబంధిత మార్గములలో అనుగ్రహ మార్గము అతి శ్రేష్ఠమై నిలచెను. దైవమెప్పు డెవరినెట్లు ఉద్ధరించునో, ఎవ్వరునూ తెలుపలేరు. శ్రీకృష్ణుడు గోపబాలురను, గోపికలను, కుబ్జను, శిశు పాలాది దుష్టులను అనుగ్రహించిన విధానము ఋషులను కూడ ఆశ్చర్యచకితులను చేసెను. ఇట్టి అనుగ్రహ సన్నివేశము లన్నియూ దైవలీలలుగా శ్లాఘింపవలసిన విషయములే గాని, తర్కమున కందునవి కావు. తర్కము, మీమాంస, వ్యాకరణము, శిక్ష, కల్పము, జ్యోతిషము, యిత్యాది వేదాంగములను తెలిసినవారికి కూడ అనుగ్రహము కలుగక పోవచ్చును. పండితులైనంత మాత్రమున అనుగ్రహము కలుగక పోవచ్చును. అనుగ్రహమున్నచోట పామరులు కూడ పండితు లగుదురు.

870, 871. 'అంతర్ముఖ సమారాధ్యా బహిర్ముఖ సుదుర్లభా'

అంతర్ముఖమైన చిత్తవృత్తిచే ఆరాధింపదగినది, బాహ్యాముఖ మగు చిత్తవృత్తికి అందనిది శ్రీమాత అని అర్థము.

ఆరాధన అంతర్ముఖమై సాగవలెను. బాహ్య ఆరాధనలు చిత్తవృత్తిని పరిపరి విధములుగ వికలము గావించు చుండును. మనస్సు నుండి చిత్తము (అనగా చైతన్యము) పంచేంద్రియములద్వారా బాహ్యము లోనికి ప్రవహించి నిర్వీర్యమగు చుండును. చైతన్యమను నదీ ప్రవాహము మనసు ద్వారముగ బాహ్యములోనికి పంచ నదులుగ ప్రవహించి ప్రపంచమను సముద్రములోనికి నిత్యము యింకిపోవు చుండును. సింధునది ఐదుపాయలై సముద్రము పాలైనట్లు దివ్యచైతన్యము అహంకారము నుండి, బుద్ధి నుండి, చిత్తము నుండి బాహ్యములోనికి నిత్యమూ ప్రవహించు చుండగా మానవుడు నిర్వీర్యుడై వృద్ధాప్యము చెంది మరణము పొందును. జీవచైతన్యము బాహ్యమునకే అంకితము చేయక అంతరంగములోనికి మళ్ళించుట వలన సాధకుడు వీర్యవంతు డగును. మనసు బాహ్యమునకు ప్రసరింపచేయుటకు దైవ మింద్రియ ముల నేర్పరచెను. ఇంద్రియముల ద్వారా చైతన్యమూర్తి అయిన జీవుడు బాహ్యమును చూచుట, వినుట, రుచి చూచుట, స్పృశించుట, వాసన చూచుట చేయుచూ, బాహ్యానుభూతిని పొందుచు నుండును.

బాహ్యమును తెలుసుకొనును. బాహ్య జ్ఞానము నార్జించును. బాహ్య విద్యలను నేర్చును. ఐదవ సంవత్సరమునకు ఐదు జ్ఞానేంద్రియములు, ఐదు కర్మేంద్రియములు వశమునకు వచ్చుటచే బాహ్యవిద్య నభ్యసించుటకు అక్షరాభ్యాస సంస్కారము ద్వారా స్వీకారము చుట్టును. చైతన్యము బాహ్యప్రసారమునకు ఉపక్రమించినప్పుడే అంతర్ముఖ ప్రసారమునకు కూడ ఉపక్రమింప వలెనని భరత ఋషులు నిర్దేశించినారు. పంచేంద్రియములచే బాహ్యానుభూతికి విద్యల నెట్లు నభ్యసింతురో అట్లే అంతరంగానుభూతికి, అంతరంగ విద్యలకు కూడ సున్నితముగ శ్రీకారము చుట్టవలెనని ఋషుల నిర్దేశము. అందులకే పంచాక్షరి యగు *'ఓం నమః శివాయ ।'* అను మంత్రముతో ఐదవ సంవత్సరమున విద్యాభ్యాస సంస్కారమును యేర్పరచిరి.

బాహ్యజీవనము ఒక జన్మకే పరిమితము. అంతర్ముఖ జీవనము జన్మజన్మలకు వలసిన సంస్కారము నిచ్చును. బాహ్యజీవనము క్షరము. అంతరంగ జీవనము అక్షరము. బాహ్యజీవనమునకు మరణము అంతము. అంతరంగ జీవనమునకు మరణ ముండదు. కనుక అక్షరమై నిలచును. బాహ్య జీవనమున క్షర పురుషుడు వృద్ధి చెందు చుండగా, అంతరంగ జీవనమున అక్షర పురుషుడు కూడ వృద్ధి చెందును. అక్షర పురుషుడు అక్షర విద్యల ద్వారా వృద్ధి చెందినచో, క్షర పురుషుడు మరణించిననూ హాని లేదు. అక్షర పురుషుడు జన్మింపక, వృద్ధి చెందక, క్షర పురుషుడే జన్మించి వృద్ధి చెందినచో మరణము, జననము అను చక్రమున అనంతముగ తిరుగుట జరుగును.

క్షర విద్య లావశ్యకము. కాని అక్షర విద్యలు అత్యావశ్యకము. అక్షర విద్యల ద్వారా అక్షర పురుషుడు జన్మించును. వృద్ధి చెందును. క్షర పురుషుని యందు అక్షర పురుషుడు జన్మించినచో జన్మలో మరియొక జన్మ కలిగినట్లు. దీనినే ద్విజత్వ మందురు. మానవుడు ద్విజు డగుట అత్యావశ్యకము. ద్విజత్వము నుద్దేశించని విద్యలు నిస్సందేహముగ వృథా విద్య లగును. శాశ్వతత్వము నొసగని విద్యలు కొరగాని విద్యలే అగును. *"సంప్రాప్తే సన్నిహితే కాలే నహి నహి రక్షతి డుకృఙ్ కరణే ।"* అని శంకరులు ఘోషించినారు. ఎన్ని బాహ్య విద్యలు నేర్చిననూ, మరణము నుండి రక్షింపలేవు.

అందులకే దివ్యజ్ఞాన మంతయూ అంతర్ముఖ మగుటకు, అంతర్ముఖ ఆరాధన చేయుటకు, అంతరంగమున చేరుటకు, తద్వారా మరణమును దాటుటకు నిర్దేశింపబడినది. భగవద్గీత, భాగవతము మరణమును గూర్చియే ప్రథమ పాఠమును కలిగి యున్నవి. యోగ విద్య యందు కూడ ప్రథమ సూత్రము చిత్తవృత్తిని నిరోధించ మనియే శాసించినది. చిత్తము యింద్రియముల వెంటబడి బాహ్యములోనికి ప్రవహించుటను తగుమాత్రముగ అరికట్టి అంతర్ముఖముగ అంత రంగము లోనికి ప్రవహింపచేయుటకే భజనలు, పూజలు, ఆరాధనలు నిర్దేశింపబడినవి. గురుమూర్తిని గాని, దేవతామూర్తిని గాని అంత రంగమున దర్శించుచూ ఆరాధింపమనియే సున్నితముగ నిర్దేశించినవి. సర్వభూతముల యందు ఈశ్వరుడు హృదయమునందే యున్నాడు.

కనుక ఆరాధకులు అంతర్ముఖులై హృదయ పీఠమున దివ్యమూర్తిని ఆవాహనము గావించి అర్ఘ్య పాద్య ఆచమనాదుల నిచ్చి, ఆసీనుని గావించి, ఆరాధించుట సంప్రదాయమై యున్నది. ఇట్టి ఆరాధన సత్ఫలము నిచ్చును. సాలోక్య సామీప్య సాయుజ్యముల నిచ్చును. బాహ్య ఆరాధనము లన్నియూ ఆడంబరములవలె కీర్తి, ప్రతిష్ఠల నిచ్చునేమో గాని ఆరాధకులను రక్షింపలేవు. అనగా మరణము నుండి రక్షింపలేవు. సమ్యక్ దర్శనము నీయలేవు. సత్యమగు అనుభూతి నీయలేవు. దైవమును వినుటకు, కనుటకు, స్పృశించుటకు తోడ్పడలేవు. బాహ్య ఆరాధన వలన శ్రీమాత లభించుట అసాధ్యమని తెలుపుటకే "బహిర్ముఖ సుదుర్లభా" అనియూ, అంతర్ముఖముగనే సమ్యక్ ఆరాధన జరుగునని ఈ రెండు నామములు కుండ బద్దలు కొట్టినట్లు తెలుపు చున్నవి. ఈ విషయమున సదారాధకులు శ్రద్ధ వహించవలెను. సామూహికముగ ఆరాధనలు చేయవచ్చును. సమూహ మంతయూ తమ అంతరంగమునందే శ్రీమాతను దర్శించుటకు యత్నించవలెనే గాని, బహిర్ముఖముగ నటనాచాతుర్యము చూపినచో ఉపయోగము లేదు. ఇది నిస్సందేహము. ఈ నామమలు ఈ విషయమును రూఢి చేయుచున్నవి.

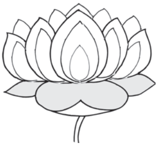

872. 'త్రయీ'

మూడుగ నేర్పడునది శ్రీమాత అని అర్థము.

సర్వమూ త్రయీమయమే. సృష్టి అంతయూ మూడు ఆధారము గనే యేర్పడినది. ఒకటి మూడై, అటుపైన మూడు మూడుగ, గుణించు కొనుచు సృష్టి యేర్పడును. ఒక దేవత మూడు దేవతలై ముప్పై మూడు దేవతలుగ మూడు లోకము లేర్పడును. 1. వేదములు మూడు (ఋగ్, యజుర్, సామ వేదములు). 2. కాలములు మూడు. (వర్తమాన, భూత, భవిష్యత్ కాలములు). 3. పురుషులు ముగ్గురు (క్షర పురుషుడు, అక్షర పురుషుడు, పురుషోత్తముడు). 4. శక్తులు మూడు (ఇచ్ఛాశక్తి, జ్ఞానశక్తి, క్రియాశక్తి). 5. లోకములు మూడు (భూలోకము, భువర్లోకము, సువర్లోకము). ప్రజ్ఞ, శక్తి, పదార్థముగ శ్రీమాత మూడగును. బ్రహ్మ, విష్ణు, మహేశ్వరులు త్రిమూర్తులు. లక్ష్మి, పార్వతి, సరస్వతి ముగ్గు రమ్మలు. అగ్నులు మూడు (త్రేతాగ్నులు). కర్త, కర్మ, క్రియ ఒక త్రయము. ఇట్లెన్నెన్నో త్రయములను చూడవచ్చును. అంతయూ మూడు, మూడు గనే యేర్పడినవని, ప్రధానముగ ఈ మూడును శ్రీమాతయే యని త్రయీవిద్య తెలుపుచున్నది. శ్రీమాత బీజాక్షరములు కూడ మూడే. ఐం, హ్రీం, శ్రీం అని, ఐం, క్లీం, సౌః అని యిట్లు మూడక్షరముల పొందిక లెన్నియో యున్నవి. ఓంకారము కూడ అ – ఉ – మ అని తెలుపబడినది. ఈ మొత్తము సృష్టి మూడక్షరములు. నిజమున కది

ఒక అక్షరమే. ఇది అంతయూ ఒక అక్షరమే అని *"ఓం ఇతి యేకాక్షరమ్।"* ఒక అక్షరమే బ్రహ్మణము చేయబడగ సృష్టి యేర్పడినది. శ్రీమాత త్రికూట, త్ర్యక్షరీ, త్రయీ, త్రిపుర, త్రికోణగ, త్రిగుణ, త్రిలోచనా, త్రిస్థా, త్రివర్గ, త్రిఖండ – యిట్లు త్రయీ నామము అనేక విధములుగ తెలుపబడినది. వివరించుట కేవలము ముచ్చట కొరకే.

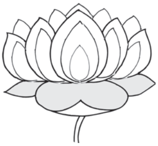

873. 'త్రివర్గనిలయా'

ధర్మార్థకామములు త్రిలోకములుగ వ్యాపించినది శ్రీమాత అని అర్థము.

ఆమె స్థితి మోక్షము కాని ధర్మముగను, కామముగను, అర్థము గను యేర్పడును. ఆమె పరా యైననూ పశ్యంతి, మధ్యమ, వైఖరిగ యేర్పడును. ఇట్లు మరికొన్ని చెప్పుకొనుచు పోవచ్చును.

874. 'త్రిస్థా'

మూడు స్థానముల యందుండునది శ్రీమాత అని అర్థము.

భూలోకము, భువర్లోకము, సువర్లోకము మూడు స్థానములు. పదార్థము, శక్తి, ప్రజ్ఞ మూడు స్థానములు. ఇవియే వామనుని మూడు అడుగులు. ఆమె త్రివిక్రమ. మూడు రకములు వామన రూపమున మొత్తము విస్తరించి బలి ననుగ్రహించినది. మన యందు ప్రధానముగ సహస్రారము నందు, హృదయ మందు, మూలాధార మందు వసించి యున్నది.

875. 'త్రిపురమాలినీ'

మూడు పురములు మాలగా కలది.

పై తెలిపిన మూడింటియందు తానే మాలగా వ్యాపించుటచే త్రిపురమాలిని అయినది. మాలయందు దారము వంటిదామె. "మణిమాల యందలి సూత్రమును నేను" అని కృష్ణు డనెను. *"సూత్రే మణిగణా యివ ।"*. మణులను కూర్పు చేయునటువంటి దారము వంటివాడను నేను అని చమత్కరించెను. మూడు 3, ముప్పదిమూడు 33 గను, 333 గను, 3,333 గను, 33,333 గను, 3,33,333 గను, 33,33,333 గను, 3,33,33,333 గను, 33,33,33,333 గను యిట్లు ఎంత విస్తారమైనను అందలి దారము ఆమెయే. మూడుగ వేయునదే ముడి. అదియే శ్రీముడి. అనగా అమ్మవేయు ముడి. మూడు ముళ్ళ మంగళ సూత్రబంధన మర్థ మిదియే. మూడు లోకము లందు దంపతు లొకటి అగుటకు శ్రీమాత అనుగ్రహము కొరకై వేయు ముడియే శ్రీముడి. ముడి యెప్పుడు వేసిననూ మూడుమార్లుగ వేయవలెను. అప్పుడే అది మంగళప్రద మగును. మూడు పువ్వులమాల శ్రీమాత. అట్టి మాలను త్రిపురమాల యని, త్రిపురమాలిని అని ఋషులు ప్రశంసించిరి.

876. 'నిరామయా'

ఆమయములు లేనిది శ్రీమాత అని అర్థము.

ఆమయములు అనగా దురవస్థలు, దుఃఖములు, అస్వస్థతలు, రోగములు, మలినములు, కాలుష్యములు, కామ క్రోధాది అరిషడ్వర్గములు, దురహంకారములు, అసమానత్వములు. ఇవి ఏవియునూ శ్రీమాతకు లేవు. శ్రీమాత అంతటి పవిత్రమూర్తి అయినపుడు ఆమె నుండి ఏర్పడు సృష్టి యందు మలినము లేర్పడుటకు కారణమేమి? అను ప్రశ్న పుట్టక తప్పదు. పవిత్రత నుండి అపవిత్రత పుట్టునా? శుద్ధము నుండి అశుద్ధము పుట్టునా? స్వస్థత నుండి అస్వస్థత లెట్లు పుట్టును? సృష్టియొక మహత్తరమగు అగ్నికార్యము. అగ్ని కార్యమున మహత్తరమగు జగత్కల్యాణము జరుగుచుండగా అజ్ఞాతముగ మలినము లేర్పడు చుండును. వానిని ఎప్పటి కప్పుడు నిర్మూలించు కొనుటకు అప్రమత్తత వహించవలెను. లేనిచో మలినము లేర్పడుటే కాక విజృంభించును. అన్నము వండుటకు పొయ్యి అవసరము. అన్నము వండబడు చుండగా పొయ్యియందు బూడిద యేర్పడు చుండును. పాత్రలకు బొగ్గుమసి పట్టును. వేడి ఎక్కువైనప్పుడు పాత్రలు కాలును. పొయ్యిని, పాత్రను శుభ్రపరచుకొనుట తప్పనిసరి. రాగి, వెండి పాత్రల వినియోగము ఆరోగ్యప్రదము. కాని యితర లోహపాత్రలకన్న వాటిని శుభ్రపరచుకొనవలసిన అగత్యము ఎక్కువగ నుండును. బంగారమున

మలినము చేరదు. కాని అది ఎప్పటి కప్పుడు చోరభయమును కలిగించును. దీపపు కుంది క్రిందనే చీకటి పొంచి యుండును. దూరమునకు వెలుగే గాని దగ్గరలోనే చీకటి యున్నది. ఎంత వెలుగేర్పడునో అంత సమీపముననే చీకటి అపాయ మున్నది. మహత్తర మగు చక్రవర్తులకు అపాయము యింటిలోనో, సమీపముననో యుండును. సంపంగి వృక్షమునకు, పుష్పమునకు గల సుగంధము యితర పుష్పములకు ఉండదు. నాగుపాములు కూడ అచ్చటనే పొంచి యుండును. అదితి యున్నచోట దితి కూడ యుండును. దేవత లున్న చోటునే అసురులు కూడ యుందురు. అట్లు సృష్టియందు అగ్నికార్యము జరుగుచుండగా మలినములకు కూడ తావేర్పడు చుండును. సృష్టి జీవులను అట్టి మలినములు క్రమ్మివేయవచ్చును. కాని శ్రీమాతకు అవియునూ అదుపుననే యుండును. ఎంతటి జ్ఞానులైననూ గర్వపడి భంగపడవచ్చును. శ్రీమాత కట్టి అపాయములు లేవు. కాని ఆమె ఆరాధకులకు అపాయమెప్పుడునూ పొంచి యుండును. అహంకారమే అతి సమీపమున పొంచియున్న అపాయము.

877. 'నిరాలంబా'

ఆలంబనము లేనిది శ్రీమాత అని అర్థము.

సృష్టియందు సర్వజీవకోట్లకు శ్రీమాత ఆలంబనము. శ్రీమాతకు ఎవ్వరాలంబనము? ఎవరు ఆసరా? ఎవరిపై ఆధారపడును? తనపైనే తాను ఆధారపడును. తానెవ్వరిపైననూ ఆధారపడదు. సృష్టియందు సర్వశక్తుల కామె ఆధారము. కాని ఆమె నిరాధారియే. అందరికి ఆమె నాథ. ఆమె అనాథ. ఆమెకు ఆధారపడుటకు మరియొక తత్త్వము లేదు. విపత్కర సన్నివేశములలో త్రిమూర్తులు సహితము ఆమెపై ఆధారపడుదురు. కాని ఆమె ఎవ్వరిపైన నాధారపడుట కేదియును లేదు. ఆమె కామెయే ఆలంబనము. ఈ నామము - యిదివరకు కూడ వివరింపబడినది.

ఈ తత్త్వము ననుసరించియే యోగులు యోగీశ్వరు లగుదురు. కాని యోగీశ్వరులు కూడ యోగేశ్వరునిపై ఆధారపడుదురు. అట్టి యోగేశ్వరి శ్రీమాత. శ్రీమాత తనకు తానే ఆలంబనము. తనకు తానే ఆధారము. అందరికినీ తానున్నది. తన కెవ్వరునూ ఆధారపడుటకు లేరు. ఇది నిజమగు ఏకాంతస్థితి. అన్నియూ తనపై ఆధార పడినవే. తానెవ్వరిపైననూ ఆధారపడుటకు లేదు. యోగులు, భక్తులు కూడ ఈ నామము ననుసరించి యితరులపై ఆధారపడుట క్రమముగా తగ్గించుకొనుచూ, తమపై తామాధారపడుట నేర్తురు. కేవలము దైవముపై

తప్ప యితరములపై ఆధారపడుట వర్జింతురు. వారికి ఆస్తిపాస్తులు ఆధారము కాదు. తన చుట్టునూ చేరిన పరివార మాధారము కాదు. తమ దేహముపై కూడ వారు ఆధారపడరు. వారిపై ఆధారపడిన దేహముపై వారాధారపడుట యుండదు. తమ సిద్ధులపై కూడ ఆధార పడరు. విద్యలపై ఆధారపడరు. కేవలము తమ యందలి దైవముపైననే ఆధారపడి యుందురు. దైవమే సర్వోపాయమని, ఉపాధేయమని భావించి యితరము లాలంబనము కాక నిలతురు.

878. 'స్వాత్మారామా'

తనయందు తాను క్రీడించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

బ్రహ్మమే శ్రీమాతగ జంటగ యేర్పడి ఒకదాని కొకటి ఉన్ముఖత్వము చెంది క్రీడించుటచేత తనతో తానే క్రీడించుచున్నదని, రమించుచున్నదని అర్థము. జంటగా ఆడుకొనుటకు తానే రెండగుట జరిగినది. తనకు తానే ఆడుకొనుటకు వీలుపడదు. ఒకటి రెండైనపుడే ఆడుకొనుటకు వీలుపడును. ఆనందించుటకు వీలుపడును. ఎఱుక యున్నప్పుడే ఆనంద ముండును. అందువలన బ్రహ్మము ఎఱుకగ నేర్పడెను. బ్రహ్మము చైతన్య మయ్యెను. గాఢ నిద్రలో అనుభూతి యేమున్నది? ఎఱుక లేనిదే అనుభూతి, ఆనందము లేదు. ఆత్మ అనుభూతి చెందవలెనన్నచో ఆత్మ చైతన్యముగ ఒకటి రెండై తీరవలెను. అనుభూతి పరాకాష్ఠకు చేరినప్పుడు రెండు ఒక్కటై పోవును. తన్మయత్వము చెందినపుడు కేవల ముండుటయే యుండును గాని అనుభూతి చెందుట యుండదు. సాయుజ్యము వలన అనుభూతి కలిసిపోయినచో అనుభూతి లేదు. అందువలన సారూప్యము చెందక సాయుజ్యమున నుండుట మేలని విశిష్టాద్వైతము యేర్పడినది. దైవమే తానుగ నున్నాడు. తానుగ నుండి దైవము నారాధించినచో ఆనంద ముండును గాని తాను దైవమే అయినచో ఆనంద మేమున్నది? బ్రహ్మజ్ఞాని తాను బ్రహ్మమే అని తెలిసిన వెనుక బ్రహ్మమే సమస్తమును దర్శించి, తానుగ నుండి

తనయందు, తన పరిసరముల యందు బ్రహ్మమునే దర్శించుచూ క్రీడించుచూ ఆనందముగ నుండుట, శాశ్వత ఆనందమున స్థిరపడుట ప్రశస్తమగు ఆహ్లాదమును కలిగించును. బ్రహ్మమే అయిపోయినచో ఆనందమేమియూ లేదు. ఇట్టివారు ప్రహ్లాదునివలె శాశ్వత ఆనందమున నిలుతురు. అట్లుగాక బ్రహ్మమునందు కలిసిపోయనచో అనుభూతి యుండదు. యుండుటయే యుండును. అందువలననే సమాధియందు కూడ నిర్బీజ నిర్వికల్ప సమాధి కన్న సబీజ సవికల్ప సమాధినే కోరు విధాన మేర్పడినది.

శంకర భగవత్పాదులు కూడ అద్వైత సిద్ధాంతము నేర్పరచిన తరువాత అనేకానేక స్తోత్రములను స్తుతించుచూ ఆరాధించుచూ కాలము గడిపిరే గాని ఊరక యుండలేదు. తనయందు, అఖిల భూతముల యందు బ్రహ్మమును దర్శించుచూ రమించుచూ యుండుట పరాకాష్ఠగా సిద్ధాంతీకరించినారు. కనుకనే భారతీయుల పంట పండినది. భక్తి జ్ఞాన వైరాగ్య రసముతో కూడిన స్తోత్రములు ప్రకటింపబడినవి. దైవమే తానుగ నుండును. తానుగ దైవసన్నిధిన నిలచి తననుండి దైవము ప్రకటిత మగుట ఆనందమునకు పరాకాష్ఠ. విశిష్టాద్వైతమే అద్వైతమునకు పరాకాష్ఠయై రసానుభూతిని దైవారాధకులకు అందిన ఫలము గావించినది. నారదాది దేవర్షులు, ప్రహ్లాదాది భక్తులు బ్రహ్మజ్ఞానులే అయి ఉన్నప్పటికినీ నిత్య స్మరణ మార్గమున ఆత్మారాములై నిలచిరి. ఇట్టివారికి శ్రీమాత కథానాయిక. అలమేలు మంగను ప్రాతిపదికగ అన్నమయ్య భగవంతునితో రసక్రీడ కావించి తదనుభూతిని కూడ

చూరగొనెను. జయదేవుని అష్టపదులు, గోపికల రసక్రీడలు దైవము నందు కామోత్కంఠతతో రసానుభూతిని పొందు మార్గమును కూడ ప్రకటించినవి. అనుభూతిని అనుభవించువాడు, అనుభవించబడు వస్తువు తప్పనిసరి. అందులకే శ్రీమాత బ్రహ్మమే యైననూ, రసానుభూతి కొరకే బ్రహ్మము నుండి తానుగ యేర్పడెను. బ్రహ్మము తానుగ యేర్పడుట వలన ఆత్మయైనది. ఆత్మయైనపుడే ఆత్మానుభూతి యుండును. ఈ విషయముననే అష్టమ అధ్యాయ ప్రారంభమున శ్రీకృష్ణుడు సున్నితముగ ప్రకటించెను. అధ్యాత్మము అనగా నిదియే.

879. 'సుధాసృతిః'

అమృత స్రావము శ్రీమాత అని అర్థము.

అమృతము సహస్రార పద్మమునుండి స్రవించును. సహస్రార పద్మమందలి కర్ణిక నుండి స్రవించి అనిర్వచనీయమైన ఆనందము భక్తుల కారాధనా మార్గమున కలుగుచుండును. భక్తితో కూడిన ఆలాపన యందు, ఆరాధన యందు ధ్యానమున అట్టి ఆరాధన వలన అమృతము స్రవించి జీవుడు అమృతత్వస్థితిని పొందును. అట్టివానికి మరణము లేదు. అమితమగు పరమశాంతితో ఆనందపరవశులై దేహమున వసించి అంత్యకాలమున దేహమును స్వచ్ఛందముగా త్యజించి బ్రహ్మైక్యమును చెందుటకు సహస్రార పద్మకర్ణికాస్రావము జరుగవలెను. అందులకే సమస్త సాధనలును. జపము, తపము, యోగము, సంగీతము, స్మరణ, భజన, శ్రవణము, ఆరాధనము, నాట్యము యిత్యాది మార్గములను జీవు లనుసరింతురు. ఏ మార్గము నందైననూ తన యందు, తన పరిసరములయందు దైవమే గోచరించుచున్న యెడల రసానుభూతి కలుగుచు నుండును. రసస్వరూపుడైన భగవంతుని దర్శించుచు, వినుచూ, స్పర్శించుచూ, సంభాషణలు చేయుచూ రసపానము చేయువారు పరమ భక్తులు. అట్టి అనురక్తిని కలిగించునది శ్రీమాత.

880. 'సంసారపంక నిర్మగ్న సముద్ధరణ పండితా'

సంసార పంక మందు నిమగ్నమై యున్నవారిని ఉద్ధరించు పండితురాలు శ్రీమాత అని అర్థము.

సంసార మనగా సమ్యక్ సార మనియు, సంసరణము వలన కలుగు బంధ మనియూ రెండు అర్థములు కలవు. సత్యము, ధర్మమూ మరచినవారికి సంసారము మహత్తరమగు సంబంధము. మరువని వారికి సమస్తమగు జీవనసారము రసానుభూతిని కలిగించుచూ ఆనందము నిచ్చును. ఏది నిస్సారమని భావించుచూ తప్పించుకొని తిరుగుటకు ప్రయత్నింతురో అందే సారము కూడ యున్నది. సమస్తము నందలి సారము శ్రీమాతయే. శ్రీమాతను దర్శించినచో సమస్తమునందు ఆనందము, అనుభూతియే యుండును. అంతయూ దివ్యముగనే గోచ రించును. ఇది అంతయూ "అదియే". ఉపనిషత్తు లెంత ఘోషించిననూ, ఎంత సాధన చేసిననూ ప్రస్తుతమున గోచరించుచున్నది "అదియే" అని భావన కలుగనిచో బంధమే మిగులును. కలిగినచో తక్షణమే మోక్షము కలుగును.

జీవితమందు సారములను, నిస్సారములను ఎంచుకొనుచూ ఎంత వివేకముతో జీవించిననూ నిస్సార విషయములు తారసపడును. దుఃఖములు కలుగును. కష్టములు కలుగును. నష్టములు కలుగును.

అసౌకర్యములు తరచు ఏర్పడు చుండును. తప్పించుకొనవలెనని ప్రయత్నించిననూ వీలుపడక యుండును. చూచువాని దృష్టినిబట్టి జగత్తు యున్నది. సృష్టిని దివ్యముగ చూచుచూ, ఆనందించువారు గలరు. మాయయని, నిస్సారమని, దుఃఖపంకిలమని భావించువారునూ కలరు. నిస్సారమగు వేము నములుచున్నప్పుడు క్రమముగా వేముకూడ తీయనగును. సారవంతము, రుచివంతము అని భావించుచూ గారెలు తినుచున్నచో అజీర్తిచేసి గారెలు చేదు అనిపించును. సారము, నిస్సారము అను విభజన చేయుచూ తెలిసినకొలదీ తెలిసినవానిని, వాని తెలివి యిక్కట్లు పెట్టుచు నుండును. "అంతయూ నీవే హరి పుండరీకాక్ష" అని భావించువానికి అన్నిట సారమే యుండును. అంతయూ దైవమే అని తెలిపిననూ నిలబడదు. 'ఇదియే', 'అదియే' అని ఎన్నిమార్లు చెప్పిననూ నిలబడదు. ఎందువలన నిలబడదు? నిలబెట్టునది శ్రీమాత కాని, తాను కాదు. తలపు నిచ్చునది తల్లియే. ఆమెయే "తలపులమ్మ తల్లి". అదియే గాయత్రి. ఆమె అనుగ్రహించినచో తక్షణమే యుద్ధారణ యుండును. అనుగ్రహ మెట్లు కలుగును? అనుగ్రహము కలిగినవారి జీవితములు తరచి చూచినచో కొన్ని ఉపాయములు తెలియును. వారి ననుసరించుటయే మార్గము. *"యద్యదాచరతి శ్రేష్ఠః ।"* శ్రేష్ఠు లెట్లు ఆచరించిరో అట్లాచరించవలెనని శ్రీకృష్ణుడు తెలిపినాడు. శ్రేష్ఠు లనగా నెవరు? అవతారములే అన్నిటికన్న శ్రేష్ఠములు. తరువాత శ్రేణిలో సప్త ఋషులు, మనువులు, యిత్యాదులు గోచరింతురు. వారు సర్వమూ *'ఆతని దివ్యకళామయ మని'* భావించి జీవించిరి. వారి ననుసరించి

నచో ధర్మము గోచరించును. తనకు తోచినదే ధర్మమను కొనుట అహంకారము. ధర్మాచరణము వలన, ధర్మమును పెద్దలు అనుసరించు మార్గములో అనుసరించుట వలన అమ్మ అనుగ్రహము కలుగవచ్చును. కలుగనంత వరకు శక్తివంచన లేక ధర్మము నాచరించుటయే మార్గము. ఇట్టి వారందరినీ అమ్మ వీక్షించుచునే యుండును. ఎప్పుడెవరి నెట్లు అనుగ్రహించునో నిర్ణయించలేము గాని ధర్మమాచరించుచూ ఆమె అనుగ్రహమునకై వేచియుండుట తియ్యనగు మార్గము. అనుగ్రహించుటలో అమ్మకన్న మించినవారు లేరు. ఆమెయే ఉద్ధరణ పాండిత్యము గలది.

881. 'యజ్ఞప్రియా'

యజ్ఞము ప్రియముగా గలది శ్రీమాత అని అర్థము.

సృష్టి ఒక మహాయజ్ఞము. సృష్టి యజ్ఞము జీవుల కొరకే. జీవుల శ్రేయస్సు కొరకే యజ్ఞము నిర్వహింపబడు చున్నది. నిర్వహించువారు దేవతలు. సంకల్పము, జ్ఞానము, క్రియాశక్తులను దేవతల కందించునది శ్రీమాత. జీవులు పరిణామము చెందుచూ పరిపూర్ణులు కావలెనని శ్రీమాత ఆకాంక్ష. తనకొరకే కాక యితరుల మేలు కూడ నుద్దేశించి చేయునది యజ్ఞము. అట్లు చేయు సర్వకార్యములు యజ్ఞములే. అట్టి యజ్ఞముల కామె ప్రీతి చెంది తోడ్పాటు గావించును. కనుకనే పరహితము నిజమగు యజ్ఞమని వాఙ్మయమున తెలుపబడినది. *"యజ్ఞమ్ కురుకర్మాణి ।"* అని అర్జునునకు శ్రీకృష్ణుడు బోధించెను. చేయుపని అంతయూ యజ్ఞార్థముగ చేయుమని అర్థము. ఇతరుల మేలు కొరకు జీవించుటయే నిజమగు జీవనము. అట్టి జీవితమును నిర్వర్తించినవారే మహాపురుషులు. అట్టివారి యందు శ్రీమాతకు ప్రీతి మెండు. యజ్ఞార్థజీవన కథలు వినుచూ, పఠించుచూ, స్ఫూర్తి చెందుచూ జీవితమును యజ్ఞముగ మలచుకొనుట ఆరాధకులకు ముఖ్యము.

భగవద్భక్తులు, శ్రీమాత ఆరాధకులు యజ్ఞార్థము జీవించుట వలన శుభపరములను శీఘ్రముగ పొందుదురు. తమ శ్రేయస్సు కొరకు మాత్రమే పూజలు గావించినపుడు ఆశీర్వచనము లంతంత మాత్రముగనే యుండును. ఆర్తులు, అర్థార్థులై పూజలు చేయువారు

– జీవులపై కరుణ, దయ, ప్రేమ కలిగి యున్నచో ఫలము లుండును గాని, కేవలము స్వహితమే ప్రధానముగను, పరహితము లేశమాత్రమే అన్నచో శ్రీమాత ప్రియము చెందదు. జీవుల సేవ శ్రీమాతకు ప్రియము కలిగించును. జీవులను సేవించుచూ, ఆదరించుచూ, ప్రేమించుచూ, ఆరాధనములు జరిపినపుడు జీవనము క్రమముగ యజ్ఞార్థమగును. స్వహితముకన్న పరహితమే మిన్నగ యున్నప్పుడు, శ్రీమాత వైభవములు కూడ కూర్చును. పరహితమే యజ్ఞము. లోకహితము కొరకు జరుగు యుద్ధము కూడ యజ్ఞమే అగును. అట్టి యజ్ఞమున మరణించిననూ జీవుడు ఉత్తమ గతులను పొందును. యజ్ఞమే జయమును కలిగించును. జయము, యజము అనునవి నాణెమునకు బొమ్మ బొరుసు వంటివి. యజ్ఞసమర్పణగ జీవనము సాగించినవారి యందు శ్రీమాత ప్రీతి చెందును.

882. 'యజ్ఞకర్త్రీ'

యజ్ఞము నొనర్చునది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత యజ్ఞమందు ప్రియయే గాక యజ్ఞము నొనర్చునది కూడ ఆమెయే. యజ్ఞము నిర్వర్తించుటకు బ్రహ్మాణియై, పోషించుటకు విష్ణురూపిణియై, తిరోధానము గావించుటకు రుద్రాణియై- మొత్తము యజ్ఞమునకు యజమానురాలై విరాజిల్లు చుండును. యజ్ఞకర్తగా చతుర్ముఖ బ్రహ్మను నియమించి పాలించును. యజ్ఞకర్తయగు బ్రహ్మ శ్రీమాత ఆజ్ఞను పాలించుచూ, సృష్టి యజ్ఞమును గావించును. సృష్టి యందలి సమస్త దేవతలు, చతుర్ముఖ బ్రహ్మ ఆజ్ఞను పాలించు చుండగా అతడు శ్రీమాత ఆజ్ఞను సర్వధా నిర్వర్తించును. సృష్టి నిర్మాణమున సంకటము లేర్పడినచో సలహాల నిచ్చును. అవసరమగు నెడల తానే అవతరించి సంకటములను తీర్చును. నిజమునకు ఆమెయే యజ్ఞకర్త. బ్రహ్మాది దేవత లందరునూ ఆమె అనుచరులు.

జీవులు యజ్ఞమును నిర్వర్తించుకొను శిష్టాచార సంపన్నులు. శ్రీమాత నారాధించుచూ సమస్త దేవతల సహకారమును పొందుదురు. శ్రీమాత నారాధించునపుడు అందరి దేవతల ఆరాధనయూ జరిగినట్లే. అన్యదేవతారాధన అవసరము లేదు. నిజమునకు భారతీయ సంప్రదాయమున ఏ దేవత నారాధించిననూ ఆ దేవతను అంతర్యామి యొక్క ప్రతిరూపముగ భావించి ఆరాధించినచో సర్వాంతర్యామియే ఆ రూపమున సకలార్థములను ప్రసాదించును.

883. 'యజమాన స్వరూపిణీ'

శివుని ఎనిమిదవమూర్తియైన దీక్షాస్వరూపిణి శ్రీమాత అని అర్థము.

శివుడు యజమానాత్మకుడైన దీక్షామూర్తి యని కీర్తింపబడు చున్నాడు. అతని అష్టమమూర్తిగా, ఆత్మగా శ్రీమాతయే యున్నది. ఆమెయే దీక్షాస్వరూపిణి. శివుడు ఈశానుడు. అతడు సృష్టి యజమాని. సృష్టికి ఈశ్వరుడు. అతని ఆత్మగా, అష్టమమూర్తిగా, శ్రీమాత వికాసించు చుండును. శివుడుగా ఆమె అహంకారమూర్తియై, సృష్టిపై స్వామిత్వము నెరపును. అటుపైన శివుని అష్టమమూర్తియై తానుండును. ఆమె యజమాన స్వరూపిణిగా, యజమానుని ఆత్మగా లింగపురాణము ప్రశంసించినది. లింగ పురాణ మందలి ఈ అంశమును, ఈ నామముగా సహస్ర నామమున హయగ్రీవుడు చేర్చి స్తోత్రమును పలికినాడు.

శ్రీకృష్ణుడు కూడ అష్టమమూర్తియే. సప్తలోకములందు జీవాత్మ లుండును. అటుపైన అష్టమముగా విశ్వాత్మ యుండును. విశ్వాత్మ రూపమునకు లోబడియే త్రిదహంకారమూర్తులు పనిచేయుదురు. కనుకనే శ్రీకృష్ణుడు, శ్రీలలిత అష్టమినాడు పూజింపబడుదురు. శుక్లాష్టమిన దుర్గను, కృష్ణాష్టమి (బహుళాష్టమి) న కృష్ణుని ఆరాధించుట సంప్రదాయ మైనది. ఇద్దరునూ అష్టమూర్తులే.

884. 'ధర్మాధారా'

ధర్మమే ఆధారముగా నున్నది శ్రీమాత అని అర్థము.

ధర్మమాధారముగా సృష్టి నిర్మాణము గావించునది శ్రీమాత. శ్రీమాత ధర్మస్వరూపిణి. సృష్టి యందంతయూ ధర్మముగా వ్యాపించును. ధర్మమే ఆధారముగా సృష్టి నిలచును. ధర్మము తప్పినచో సృష్టి అస్తవ్యస్త మగును. వ్యక్తిగతముగ ధర్మము తప్పిన జీవితములు, స్థిరములేక కష్ట నష్టములు, సుఖ దుఃఖములు యిత్యాదివి పొందుచూ దుఃఖము చెందుదురు. జీవితములు క్రింది మీదులై నడచుచుండును. అలజడులతో కూడిన నదీ ప్రవాహమున ప్రయాణమువలె నుండును. గ్రహములు, సూర్యమండలములు ధర్మము ననుసరించియే చోటున యితర ఆధారములు లేక నిలచి యున్నవి. భూమిపై జీవులు ధర్మము తప్పినపుడు భూమిపై అలజడులు యేర్పడును. జలప్రళయములు, అగ్ని ప్రళయము లేర్పడుటకు కారణము మానవజాతి యందేర్పడిన ధర్మాచరణ లోపమే. ఋతువులు క్రమములు తప్పుట, అతివృష్టి, అనావృష్టి లేర్పడుట, కరవులు, అరిష్టము లేర్పడుట మానవుల ఆచరణ యందు ధర్మలోప మేర్పడుట వలన జరుగును. ధర్మమే ఆధారము. సృష్టి యేర్పడినపుడు, ధర్మము నాచరించుట తప్పనిసరి యగును. ధర్మము నాచరించని జాతులకు భూమి నుండి అపాయము తగ్గును.

సృష్టి బలము ధర్మమే. కావున ధర్మము నాచరించువారే కాల క్రమమున బలవంతులగు చుందురు. అధర్మబలము శాశ్వత బలము కాదు. అది తాత్కాలికమే. మహత్తర సామ్రాజ్యములు, జాతులు ధర్మము

తప్పినపుడెల్ల నశించినవి. రావణుని అధర్మము మొత్తము లంకకు చేటు గావించినది. కుల నాశము, జాతి నాశము, అధర్మము వలన యేర్పడును. వంశ నాశమునకు కూడ అధర్మమే మూలము. ఎక్కడ ధర్మ ముండునో అక్కడ జయ ముండును అనునది సృష్టి ధర్మము. అదియే వేద ధర్మము. పాలకు లధర్మపరు లైనపుడు పాలనా ప్రాంతములు కరవు కాటకములకు గురి యగును. నదులు ఎండి పోవును. అడవులు మండిపోవును. అనూహ్యమగు రోగములతో పాడి నిచ్చు జంతువులు కూడ మరణించును. ప్రజలబట్టియే పాలకులు.

శ్రీమాత స్వరూపిణియైన ద్రౌపదీదేవి నిండుసభలో అవమానములకు గురిచేయబడగా, కురువంశ నాశనము జరిగినది. నేటికినీ భరతభూమి శాపఫలముగా ఔన్నత్యమును పొందలేకపోవు చున్నదని పెద్దల అభిప్రాయము. స్త్రీ అవమానింపబడినపుడు భయంకరమగు ధర్మగ్లాని జరిగినట్లే.

ఋషుల నవమానించి యదువంశము నాశనమైనది. గోవుల వధద్వారా భూమిపై అధర్మము పెరుగుచునే యున్నది. స్త్రీలు, గోవులు, జ్ఞానులు అవమానింపబడుట మహత్తరమగు ధర్మగ్లాని. కలియుగమున పాతికశాతము ధర్మము కనీస ముండవలెను. అవినీతి, బంధుప్రీతి, శాసనోల్లంఘనము గావించుచు, శాంతికోసము ఎంత ప్రయత్నము చేసిననూ నిష్ఫలమే. ధర్మమాధారముగా జీవించినవారికి శ్రీమాత రక్షణ యుండును. లేనివారికి కష్టనష్టములు తప్పవు. ధర్మబోధ మిక్కుటముగ నున్ననూ ఆచరించువారు అంతంత మాత్రమే. ఆచరించి బోధించువారు కూడ అరుదుగ నున్నారు. సర్వఫలములకు శ్రీమాత ఆధారము. ఆమె నారాధించువారికి ధర్మాచరణ మొక బాధ్యత.

885. 'ధనాధ్యక్షా'

ధనముకు శ్రీమాతే అధ్యక్షురాలు అని అర్థము.

ధనమునకు కుబేరుడు అధ్యక్షుడు. కుబేరునికి కూడ ఆమెయే అధ్యక్షురాలు. కుబేరుడు ఉత్తర స్థానమున నుండును. మనయం దుత్తర స్థానము సహస్రార పద్మము. ఆ పద్మమునకు ఆమెయే అధ్యక్షురాలు. సహస్రార అంబుజమున వసించునది శ్రీమాత. కనుకనే శివశక్తులకు కుబేరుడు మిత్రుడు, భక్తుడు కూడ. శ్రీమాత ఆధారమున సర్వసంపదలు సమకూరును. శివుని జటాజూట మందలి ఒక వెంట్రుకతో కూడ లక్ష్మి ధనము సమానము కాదని పురాణ గాథ లున్నవి. దైవముకన్న ధనము గొప్పదనుకొనుట అవివేకము. దైవారాధనమున దివ్యధన మంతయూ వశమగును. అందుబాటులోనికి వచ్చును.

ధనమనగా అగ్ని, వాయువు, సూర్యుడు, చంద్రుడు, ఇంద్రుడు, బృహస్పతి, వసువు, వరుణుడు, సోముడు – ఇవి వేదమున ప్రతిపాదింప బడిన ధనము. నిజమగు సంపద. ఇచ్ఛా, జ్ఞాన, క్రియా శక్తులుగ మన యందు అగ్ని యున్నది. ప్రాణములుగ వాయు వున్నది. మన యందలి ఆత్మ తేజస్సుగ సూర్యు డున్నాడు. పరిసరముల అవగాహన, అనుభూతి, ఆనందము, వృద్ధి రూపమున చంద్రుడు మనసుగ నున్నాడు. వసించుటకు వలసిన స్థిమితము, సుఖము యిచ్చు వసుదేవు డున్నాడు. పరిపాలనా దక్షత అందించు ఇంద్రుడు ఉన్నాడు. జ్ఞానము, వివేకము వ్యాప్తి కలిగించు బృహస్పతి యున్నాడు. స్పందనాత్మకుడుగ గరుత్మంతు

డున్నాడు. అతడు అమృతమును కొనితేగలడు. అమృతమే సోమము. సోమ మనగా ఉమతో కూడిన శివుడు. శ్రీహరిని మూపురముపై గరుత్మంతుడు గొనితెచ్చి సాన్నిధ్య మిచ్చును. ఇట్లు మన యందు సమస్త దైవసంపదను శ్రీమాత ఏర్పరచి, అట్టి సంపదకు అధ్యక్షురాలుగ శ్రీమాత సహస్రారముననే యున్నది. అట్టి మాతను విడచి యితర సంపద లెన్నుకొనువారు మూర్ఖులు. ఈశ్వరునితో సహా, అన్ని సంపద లను అందించగల ఐశ్వర్య రూపిణి ఆమె. అష్టైశ్వర్యములు, అష్టసిద్ధులు ఆమె హస్తగతములు. నిజమునకు సృష్టియందలి కల్పతరువు, కామ ధేనువు శ్రీమాతయే. ఆమె ఆరాధనమున అన్నియూ సిద్ధించును. వలసినది సద్బుద్ధియే. భక్తి, శ్రద్ధ, నిరంతరారాధనము ఉపాయములు.

886. 'ధనధాన్యవివర్ధినీ'

ధనమును, ధాన్యమును వర్ధిల్లచేయునది శ్రీమాత అని అర్థము.

వర్ధిల్లజేయుట అనగా వృద్ధి పొందించుట. ధనము, ధాన్యము సమృద్ధిగ నుండుట వలన జీవులు నిశ్చింతగా వృద్ధి పొందుచు నుందురు. ధన మున్ననూ ధాన్యము దొరకక పోవచ్చును. కోటీశ్వరులకు కూడ సమయమునకు అన్నపానములు లభింపకపోవచ్చును. భోజన సుఖము అందరికినీ యుండదు. ధన సంపాదనమున తీరుబడిలేక తిరుగుచూ, అన్నసౌఖ్యములేక, అడ్డమైన అధ్వాన్నములను భుజించి, రోగగ్రస్తు లగువారు ఎందరో యున్నారు. సారములేని తిండి తినుచూ వైద్యమునకు కూడ లొంగని దీర్ఘవ్యాధులను సంక్రమింప జేసుకొను సంపత్తి యున్న నేమి? లేకున్న నేమి? ధనిక దేశములలో ధనిక కుటుంబములలో పోషణ నిచ్చు ఆహారముకన్న రోగముల నిచ్చు కూడు కుడుచువా రెందరో యున్నారు. ధనసంపాదన వ్యామోహమున పడి వేళకు పుష్టికరమగు భోజనము చేయని ఆధునిక మానవులు కోకొల్లలు. వారమున కొక మారు వండుకొనుచూ, చల్ల పెట్టెలలో దాచుకొనుచూ వారమంతయూ చద్దికూడు తిను ప్రవాస భారతీయులు ఎంత సంపన్నులైననూ లేనివారే! వేళపట్టున, ఇంటి భోజనము అప్పటి కప్పుడు వండినది భుజించువారు చక్కని పోషణమును పొందెదరు.

అన్నము నిజమగు లక్ష్మి. అన్నము బ్రహ్మమే. అన్నమును వర్జించుట, నిందించుట, అపరిశుద్ధ మగు మనసుతో భుజించుట,

అపరిశుద్ధ మగు భోజనము చేయుట, చద్దికూడు, పులిసిన పదార్థములు, వాసనతో కూడిన ఆహార పదార్థములు దేహమునకు పోషణ నీయవు. అపకారము కలిగించును. అన్ని ధర్మముల సాధనకును, సిద్ధికినీ దేహము ప్రధానము. దేహపరిపుష్టికి, తుష్టి, పుష్టి, శుచి గల ఆహారము ప్రధానము. అట్టి ఆహారమునకు ధాన్యపు దినుసులు ప్రధానము. వాటి రూపమున శ్రీమాతయే యున్నది.

ధనధాన్యముల సమగ్రరూప మెరిగి, వానిని భక్తి శ్రద్ధలతో పొందువారే ధన ధాన్యములు గలవారు. అట్టి ధన ధాన్యములు పంచువారు అపరిమత మగు వృద్ధిని పొందుదురు. ఇటి వృద్ధి నిచ్చునది శ్రీమాత.

887. 'విప్రప్రియా'

విప్రులయందు ప్రీతి గలది శ్రీమాత అని అర్థము.

విప్రు లనగా విశిష్ట మగు ప్రజ్ఞలు కలవారు. ముందు నామములలో చెప్పబడిన ధనమును గూర్చి, ధాన్యమును గూర్చి తెలిసినవారు. వానిని అనుభూతి చెందుచూ నుండువారు. శాస్త్రము లందించు జ్ఞానము నెరిగి, ఆచరించుచూ, యితరులకు మార్గదర్శకులై జీవించువారు విప్రులు. భావన, భాష ఆచరణల యందు అహింసలు పాటించువారు విప్రులు. త్రికరణ శుద్ధిని పొందినవారు. అనగా మనసు యందు, ఇంద్రియముల యందు, దేహమునందు మలినములను నిర్మూలించుకొని శుద్ధిగ నుంచుకొనువారు అని అర్థము. వారు అంతఃకరణముల యందు జీవించుచూ కాలమును, దేశమునుబట్టి బహిఃకరణముల ద్వారా ప్రకటితమగు చుందురు. ఆత్మ చైతన్యము, దాని ననుసరించు అహంకారము, బుద్ధి, చిత్తము, అంతఃకరణ చతుష్టయము. మనస్సు, ఇంద్రియములు, శరీరము బహిఃకరణములు. అంతఃకరణముల యందు అక్షరముగ పురుషు డుండును. అతడే జీవుడు. బహిఃకరణముల యందు క్షర పురుషు డుండును. జీవునికి వాహనముగ క్షరమగు దేహ ముండును. విప్రులు అక్షరముగ నుండి దైవసాన్నిధ్యముతో కూడి యుందురు. దైవము పురుషోత్తముడు. అతనితో కూడియున్న పురుషుడు అంతఃకరణవలన అక్షరుడై యుండును. బహిఃకరణమునకు కర్తవ్యమును బట్టి వ్యక్తమగు చుండును. అట్టివారు విప్రులు. సామాన్యులు మనసు ప్రధానముగ

యింద్రియములతో కూడి యింద్రియార్థముల పరితృప్తికై దేహమును వినియోగింతురు. వారు మనసేంద్రియ దేహము లందు క్షరపురుషులై జీవించుచూ జనన మరణ చక్రమున తిరుగుచూ నుందురు. శ్రేష్ఠులగు విప్రులు దైవముతో కూడి యుండి మనసేంద్రియ దేహములలో కర్తవ్యమును బట్టి వసింతురే కాని వారు అంతఃకరణ శరీరమున వసింతురు. కనుక మరణింపక మరణము సమీపించు చుండగ దేహమును త్యజింతురు. కనుక మరణము వారకి మరణ యాతన కలిగింపదు.

ఇట్టి విప్రుల యందు శ్రీమాతకు ప్రీతి ఎక్కువ. వీరి ద్వారమున సామాన్యులను సమీపించి, గురుత్వమును నెరపి వారిని కూడ విప్రులను చేయును. శ్రీమాతకు సామాన్యులకు నడుమ వారధివలె విప్రులు నిలుతురు. వారు అహింసాపరులు. సత్యప్రవర్తనులు. దొంగబుద్ధి లేనివారు. ఉచితమగు బహుమానములను స్వీకరింపనివారు. అంతశ్శుచి, బహిశ్శుచి గలవారు. స్వాధ్యాయము, ప్రవచనము, ప్రవృత్తి యందు గలవారు. ఈశ్వర సమర్పితముగ జీవితము నర్పించి జీవించువారు. బ్రహ్మము వారియందు చరించును. వారు బ్రహ్మము నందు చరింతురు. ఇట్టి విప్రులు అమోఘులు. అనగా పాపము నశించినవారు. వారి దరిచేరి శుశ్రూష చేయుచూ వారినుండి అజ్ఞాన స్వరూపమును తెలుసుకొని, జ్ఞానమున నిలచుట సాధకునకు జీవన ప్రయోజనమై యున్నది. వారి రూపమున శ్రీమాతయే యున్నదని తరువాతి నామమున పేర్కొనుట జరిగినది.

888. 'విప్రరూపా'

విప్రుల రూపమున నున్నది శ్రీమాత అని అర్థము.

విప్రులను గూర్చి వివరణము ముందు నామమున సూచన చేయబడినది. సద్గురువులే విప్రులు. వారు శ్రీమాత సామీప్య, సాయుజ్య, సారూప్యములను పొంది శ్రీమాత ప్రతిరూపములుగ సృష్టియందు అన్ని లోకముల వ్యాపించి యున్నారు. సనక సనందనాది కుమారులు గను, దేవర్షి నారదుడుగను, సప్తఋషులుగను, వారి పరంపరగను సప్త లోకములందు గురుపరంపర ఏర్పడి యున్నది. వీరందరూ శ్రీమాత ప్రతి రూపములు. వారు శ్రీమాతకు సర్వసమర్పణము చేసికొనిన కారణముగ వారినుండి శ్రీమాతయే తనను తాను ప్రకటించుకొను చుండును. తత్కారణముగ గురుపరంపరాగత జ్ఞానము, మార్గము జీవుల కందుబాటులో యున్నవి. సర్వ జీవులను చేరుటకు ఈ గురు పరంపరను శ్రీమాత వాహికలుగ నేర్పరచుకొని వర్తించు చున్నది.

శ్రీమాత సత్యాన్వేషకులకు, సదారాధకులకు, గురు రూపమున సాన్నిధ్య మిచ్చుచు నుండును. గురువే సదాచార సంపన్నుడగు శిష్యుని వద్దకు తనకు తానుగ వచ్చును. పరీక్షిత్తు వద్దకు శుక మహర్షి అట్లు వచ్చెను. యుధిష్టిరుని వద్దకు కృష్ణు డట్లేతెంచెను. వివేకానందుని వద్దకు రామకృష్ణ పరమహంస అట్లేతెంచెను. అగస్త్యుని వద్దకు హయగ్రీవు డేతెంచి ఈ సహస్రనామము నందించెను. వ్యాస వాల్మీకుల

వద్దకు నారద మహర్షి యేతెంచి వారి కుపదేశముచేసి భాగవత రామాయణాది గ్రంథములను రచింపచేసి లోకోత్తరమగు ఉద్ధరణ గావించెను. ధ్రువుని వద్దకు, ప్రహ్లాదుని వద్దకు కూడ నారద మహర్షి తానే స్వయముగ వచ్చి, ఉపదేశముల నిచ్చెను. ఇటీవలి కాలమున గాయత్రీ ఉపాసన చేయుచున్న శ్రీమాన్ ఎక్కిరాల కృష్ణమాచార్యులవారి వద్దకు అగస్త్యమహర్షి- మాస్టర్ సి.వి.వి. తేజోమయ రూపమున ఉపదేశ మిచ్చి, కృష్ణమాచార్యులవారిని ఆచార్యుల స్థానమున అలంక రింపచేసెను. ఎందరో మహానుభావుల వద్దకు మహర్షు లేతెంచుట, వారిని ఉద్ధరించుట, గురు స్థానమున స్థిరపరచి శ్రీమాత దివ్య ప్రణాళికను నిర్వర్తింపచేయుచున్నది. ఇది ఆమె విప్రప్రియత్వమునకు నిదర్శనము. ఆమెను 'విప్రప్రియ' యని, 'గురుప్రియ' యని కీర్తించుట లోను, 'విప్రరూపా', 'గురురూపా' అని కీర్తించుటలోను గురు, విప్ర రూపముల నున్నది శ్రీమాతయే యని తెలియవలెను. సద్గురువు, శ్రీమాత వేరు కాదు. తానే బహురూపములు ధరించి జీవులను నడిపించును.

889. 'విశ్వభ్రమణకారిణీ'

విశ్వచక్రమును త్రిప్పుచున్నది శ్రీమాత అని అర్థము.

సృష్టి చక్రము తిరుగు చుండును. కాలచక్రము త్రిప్పుచూ నుండును. ఇది శ్రీమాత మహిమయే. తిరుగుట, కదలుట, చలముగ నుండుట ప్రకృతి లక్షణము. ప్రకృతి చంచల. తిరుగుచూ, కదలుచూ, మార్పు చెందుచూ నుండును. దీనివలననే పదార్థము తేలికగుట, బరు వగుట, సూక్ష్మ మగుట, సూక్ష్మతర మగుట జరుగు చుండును. పదార్థముకన్న నీరు, నీటికన్న అగ్ని, అగ్నికన్న వాయువు, వాయువు కన్న ఆకాశము, ఆకాశముకన్న మనస్సు వేగవంతములై తిరుగు చుండును.

లోకము లన్నియు పదార్థము యొక్క వివిధ స్థితులలో పేర్చబడి యుండును. జీవులు కోరికల చుట్టూ తిరుగుదురు. జీవులు కూడ త్రిప్పబడు చున్నారు. వారు పగలు, రాత్రి అనుభవించుటకు కారణము, భూమి తిరుగుటవలననే కదా! భూమి అహర్నిశలూ తనచుట్టూ తాను తిరుగుచూ సూర్యుని చుట్టూ తిరుగును. చంద్రుడు కూడ నట్లే భూమి చుట్టూ తిరుగును. గ్రహము లన్నియూ తమ చుట్టూ తాము తిరుగుచూ సూర్యుని చుట్టూ తిరుగుచున్నవి. సూర్యుడు కూడ అట్లే సవితృమూర్తి చుట్టూ తిరుగుచున్నాడు. సూర్యునికి సూర్యుడు సవితృమూర్తి. సూర్య మండలము, సవితృ మండలము చుట్టూ తిరుగుచూ నుండగా, సవితృ మండలము, ఆదిత్య మండలము చుట్టూ తిరుగును. ఇట్లు చిన్న

మండలములు పెద్ద మండలముల చుట్టూ తిరుగుచూ, తమ చుట్టూ తాము తిరుగుచూ నుండును. ఇట్లు చుట్టలు చుట్టలుగ సృష్టి చక్ర మేర్పడి యున్నది. ఈ మొత్తము చట్రములు (చక్రములు) అన్నియూ ఒకే కేంద్రము చుట్టునూ తిరుగుచు నున్నవి. ఆ కేంద్రమే 'అదితి'. ఆమెయే శ్రీమాత. ఆమెయే 'భ్రమి.' భ్రమణము కలిగించు శ్రీమాత శక్తి భ్రమి. శ్రీమాత భ్రమణకారిణి.

మండలములుగా సృష్టి యేర్పడుటకు కారణము భ్రమణశక్తియే. చిన్న చిన్న మండలములనుండి పెద్ద మండలముల వరకూ అన్నియూ తమ చుట్టూ తాము తిరుగుట, తమ మూలస్థానము చుట్టూ తిరుగుట జరుగుచున్నది. మూలము మాత్రము కదలక యుండును. స్థిరముగ నుండును. ఇరుసు స్థిరముగా నుండి చక్రమును త్రిప్పును. కనుకనే శ్రీమాత చక్రవర్తిని యైనది. చక్రమును త్రిప్పున దామెయే. ఆ చక్రమున అందరునూ తిరుగుచు నుందురు. ఆమె తిరగదు. వ్యాప్తి చెందును. ఇదియే చక్రశక్తి. ఈ చక్రమునే విష్ణుచక్ర మని, శ్రీచక్ర మని అందురు. శ్రీ చక్రమును త్రిప్పుచూ దానియందు ఇరుసుగా కదలక వసించి యుండును. ఆమెను లేక మహావిష్ణువును చక్రధారులుగా ప్రశంసింతురు.

చక్రము త్రిప్పువాడు చక్రవర్తి. తాను తిరుగక చక్రమును త్రిప్పును. సామ్రాజ్యమున తిరుగాడు చుండగా సింహాసనము నధిష్ఠించి పరిపా లించువాడు చక్రవర్తి యగునుగాని, ఆరాటపడుచూ అంతటా తిరుగు వాడు చక్రవర్తి కాలేడు. తాను స్థిరముగ ఆసీనుడై సమస్తమునూ తన ఆజ్ఞచే పాలించుట చక్రవర్తిత్వము. శ్రీమాత ఆజ్ఞాశక్తియే సృష్టి చక్రమును త్రిప్పుచూ నున్నది. క్రమము తప్పక సృష్టి చక్రము తిరుగుచూ నుండుటకు కారణము ఆమె ఆజ్ఞాశక్తియే.

పిన్నలు పెద్దల చుట్టూ తిరుగవలెను. ఇది ధర్మము. భూ మండలము సూర్య మండలము చుట్టూ, సూర్య మండలము ఆదిత్య మండలము చుట్టూ, ఆదిత్య మండలము నక్షత్ర మండలము చుట్టూ తిరుగునట్లు పిన్నలు పెద్దల చుట్టూ తిరుగుట ధర్మము. శిష్యులు గురువు నాశ్రయించి మెలగుట, గురువు పరమ గురువునూ, పరమ గురువు పరమేష్ఠి గురువునూ, అతడు పరమేశ్వరుని ఆశ్రయింతురు. వాత్సల్యము కొలది శిష్యుల చుట్టూ గురువు ఆరాటపడుచూ తిరిగినచో, గురువు శిష్యు డగును. అనగా శిష్యులకు లోకువ అగును. అప్పుడప్పుడు అనుగ్రహించుటకు, వాత్సల్యము చూపుటకు శిష్యుల వద్దకు గురు వేగును. వ్యామోహముతో శిష్యుల చుట్టూ తిరిగినచో గురుత్వము కోల్పోవును. యజమాని పనివారితో అధికసఖ్యము చూపినచో పని వారికి లోకు వగును. ఎవరెవరిని ఆశ్రయించవలెనో సృష్టి విధానము చూపుచున్నది, సూర్యుడు భూమి చుట్టూ తిరుగడు. భూమి తన జీవుల చుట్టూ తిరుగదు. సెకనులు నిమిషము చుట్టూ, నిమిషములు గంటల చుట్టూ తిరుగుటయే గడియారము. ఇట్లు సృష్టి గడియారము అద్భుత ముగ నిర్వర్తింపబడు చున్నది. మహత్తరమగు సద్గురువులు కూడ తాము తిరుగక, లోకములను చక్కబెట్టు చున్నారు. తపస్సు చేయుచూ లోకములను చక్కబెట్టు తపోలోకవాసులు సత్యమున కతి చేరువలో నుందురు. వారికి చక్ర రహస్యము లన్నియూ తెలిసి యుండును. వశిష్ఠాది బ్రహ్మజ్ఞానులు అట్టి చక్రవర్తులు. సృష్టి యందలి చక్రవర్తు లందరునూ వశిష్ఠుని శిష్యులే.

890. 'విశ్వగ్రాసా'

విశ్వము తన ఆహారముగా గలది శ్రీమాత అని అర్థము.

సృష్టికర్త యగు శ్రీమాత, సృష్టిహర్త కూడను. సృష్టించి, వృద్ధి గావించి, హరించును. నారు, నీరు పోసి పంటను పండించి భుజించుట వ్యవసాయము. తాను పెంచి తానే తినుట అన్నదాత ఎట్లు చేయు చున్నాడో, అట్లే బ్రహ్మగా సృష్టించి, విష్ణువుగా పోషించి, రుద్రునిగా భుజించుట సృష్టియందు గమనింప వచ్చును. కాలము రూపమున పుట్టించుట, పెంచుట, హరించుట ప్రకృతిలో గమనింపవచ్చును. మహాకాలుడి రూపమున రుద్రుని ఆరాధింతురు. కాలాగ్ని రుద్రుడు, అగ్నులలో చివరివాడు. అతడు త్రికాగ్నికాలుడు. త్రికాగ్ని అనగా త్రికముల యందలి అగ్ని. పదార్థమున అగ్నిగ నుండి ఆ అగ్ని పదార్థ మున సమీకరణము చెందగా జ్వాల యగును. జ్వాల పెరుగగా, పదార్థము హరింప బడును. అగ్ని స్వరూపిణియై శ్రీమాత ఒకానొకప్పుడు పుట్టించును. ఒకపై పోషించును. ఆపై హరించును. బ్రహ్మముగ నుండు శ్రీమాత యిచ్ఛతో సృష్టి నేర్పరిచి, జ్ఞానముతో పోషించి, కాలము రూపమున భుజించును. మరల బ్రహ్మమై నిలచును. 'మహాగ్రాసా' అను నామము శ్రీమాత విశ్వరూప మందలి మూడవ భాగము.

891. 'విద్రుమాభా'

ఎఱ్ఱని కాంతివలె భాసించునది శ్రీమాత అని అర్థము.

సూర్యోదయమున ఎఱ్ఱని కాంతి దర్శింపవచ్చును. ఎఱ్ఱని వుల్లి పువ్వువలె కాంతి అంచులలో ఉగ్రమగు ఎఱుపుగను, సూర్యోదయ దర్శనము జరుగును. ఈ కాంతి దర్శనము జ్ఞానమును కలిగించును. పుంఖానుపుంఖములుగా జ్ఞానమును పెంచును. ఎఱ్ఱ పగడము వలె ఉదయమున గోచరించు సూర్యుడు, మధ్యాహ్నమునకు వజ్రకాంతిగ పెరిగి, సమస్తమునూ వెలిగించును. జ్ఞానాగ్ని రగుల్కొనవలెనే గాని, ఒకమారు రగుల్కొనినచో వజ్రకాంతి వరకు వృద్ధి చెందును. పగడము వలె గోచరించు సూర్యబింబము, ఆరుగంటల కాలములో వజ్రమై చూడనలవిగాని కాంతిబింబ మగును. జ్ఞానార్తులు శ్రీమాత విద్రుమ కాంతినే ఆరాధించగలరు. విద్రుమ కాంతి దర్శనము జరిగినచో అటుపై కథ అంతయూ శుభపరంపరలుగా జ్ఞానము విచ్చుకొనక తప్పదు. సమిధ యందలి అగ్ని రగుల్కొనినచో తప్పక జ్వాల యగును. శరీరము సమిధ వంటిది. అందు కుండలినీ అగ్ని ఉద్భవము శుభా రంభము. శరీర మందలి గణములలో వేడిమిగా అగ్ని యున్నది. అగ్నిని వాయువు సహాయమున, గురువు సహాయమున, ప్రాణాగ్నితో జోడించినచో, మూలాధారమున అగ్నికి సమీకరణము జరిగి కుండలిని జ్వాలయై ఊర్ధ్వగతిని బట్టును. అటుపై జ్వాలాకూలయై ప్రజ్ఞా కేంద్రమున

అన్నింటినీ అనుసంధానము చేసి 'జ్వాలామాలిని'గా పరిణతి చెందును. హృదయము చేరుసరికి 'హేమమాలిని' యగును. ఆపైన శిరస్సును చేరి వజ్రకాంతితో ప్రకాశించును. సహస్రార పద్మమున 'మణిద్వీప'మై వెలుగును. వేయిసూర్యుల కాంతికి శుభారంభమే ఉదయించు సూర్య కాంతి. కనుక ఆ కాంతిని ఆరాధించుట విద్రుమను ఆరాధించుటయే. శ్రీమాత 'విద్రుమాభా'. అందులకే ఆరాధనా సమయమున ఎఱ్ఱని పువ్వులను అలంకరణము చేయుట సంప్రదాయమైనది. శ్రీమాత 'మందార కుసుమప్రియా' అని పిలువబడు చున్నది. ఎఱ్ఱ చందనము, ఎఱ్ఱని వస్త్రములు, కుంకుమ ఆరాధనమునకు ప్రధానమగు అనుపాన ములు. ఎఱ్ఱని బొట్టును భ్రూమధ్యమున ధరించుటకు కారణము కూడ నిదియే. 'సిందూర తిలకాంచితా', 'సిందూర కుసుమ ప్రియా' అను నామములు కూడ ప్రసిద్ధములు. జ్ఞానాగ్నిగా ఎఱ్ఱగ నుదయించి మనల నుద్ధరింపచేయు మాత 'విద్రుమ' అని తెలియవలెను.

892, 893. 'వైష్ణవీ, విష్ణురూపిణీ'

శ్రీమాత విష్ణువువలె శంఖ చక్ర గదా పద్మములను ధరించి విష్ణురూపమున గోచరించునని అర్థము.

నిజమునకు శ్రీమాత విష్ణువుగా త్రిమూర్తులలో గోచరించును. ఆమె జగన్మోహిని. అతను జగన్మోహనుడు. ఆమె తన రూప సౌందర్య మును సృష్టి నిర్వాహణ శక్తిని విష్ణువు నందు నిక్షిప్తము చేయుటచే శ్రీమాతవలెనే విష్ణు వుండును. నిజమునకు బ్రహ్మాండ పురాణము నందు శ్రీమాత యిట్లు పలికెను. "నా పురుషరూపమే గోపికా స్త్రీలను మోహింపచేసినది." అట్లే మహాభారత యుద్ధ ప్రారంభమున అర్జునుని దుర్గారాధన చేయుమని శ్రీకృష్ణుడు పలికెను. అర్జునుడు దుర్గాదేవి నారాధింపగ దుర్గ ప్రత్యక్ష్యమై యిట్లని పలికెను. "నీ రథమున సారథియై కూచుండు శ్రీకృష్ణుడను నేనే. నేనే శ్రీకృష్ణ రూపమున ధర్మసంస్థాపన కొరకు, సంచరించు చున్నాను. శ్రీకృష్ణుని అనుసరింపుము. నీకు జయము కలుగును." అని తెలిపినది.

కృష్ణుడు, విష్ణువు, శ్రీమాత యొకటియే. పరమ శివుడు మంకనుడు అను భక్తునకు విశ్వరూపము చూపగా మంకనుడు శివునికి నమస్కరించి "నీ పార్శ్వమున ప్రకాశించుచున్న స్త్రీమూర్తి ఎవరు?" అని తెలుసుకొన గోరెను. "నా పార్శ్వమున నున్నది నా మాయ. ఆమెయే త్రిగుణాత్మిక. సృష్టిని మోహింపచేయునది ఆమె. ఆమె మాయారూపిణి

యగు నారాయణి. నారాయణి, నారాయణుడు సృష్టియందు వైష్ణవీ రూపమున నుందురు.” అని పలికెను.

అట్లే పరాశరస్మృతి యందు యిట్లు చెప్పబడినది. దుర్గను, కాత్యాయనిని శుద్ధమగు మనస్సుతో పూజించినచో విష్ణులోకమును పొందవచ్చును. ఎన్నియో పురాణములు, శ్రీమాత పూజాఫలము విష్ణు లోక ప్రాప్తి గావించునని చెప్పుచుండును. ఈ మొత్తమునకును సారమే మనగా శ్రీమాతయే వైష్ణవి లేక విష్ణువు. పరమ శివుని మాయాశక్తి, సృష్టిని మోహింప చేయునది, పోషించునది, రక్షించునది ఆమెయే. ఆమె రూపము, కళలు, విష్ణువుగ గోచరించును. కనుక విష్ణు పూజ లన్నియూ వైష్ణవి దరిచేర్చును. వైష్ణవము అంతయూ శివ మహిమ.

894, 895. 'అయోని, యోనినిలయా'

అయోని అనగా దైవము. యోనినిలయా అనగా నిలయ మందున్న దైవము అని అర్థము.

సృష్టి ఉన్ననూ లేకున్ననూ శ్రీమాత యున్నది. సృష్టి సంకల్పము బిందువుగా యేర్పడగా దాని చుట్టూ కాలము, ప్రకృతి, శక్తి త్రికోణ మేర్పడును. అటుపై ఇచ్ఛా జ్ఞాన క్రియా శక్తి త్రికోణ మేర్పడును. అటుపైన యితర త్రికోణము లేర్పడును. ఎన్ని లోకము లున్నవో అన్ని త్రికోణము లుండును. ఇన్నిటి యందు పుట్టని శ్రీమాత పుట్టినట్లుగను, త్రికోణముల యందు వసించి యున్నట్లుగను గోచరించు చుండును. ఆకాశ మందలి చంద్రుడు నీటిపై ప్రతిబింబించినపుడు నీటియం దున్న ట్లుండును. నీటి యందలి చేపలు చంద్రుని ప్రతిబింబమును నీటియందు చూచి అది కూడ తమవలెనే నీటియందు వసించుచున్న మరియొక జలచరమని భ్రాంతి చెందును. అట్లే సృష్టియందు గోచరించు చున్న శ్రీమాత త్రిలోకముల యందున్న ట్లుండును. నిజమునకు ఏ త్రికోణము నందు తానుండదు. తన సాన్నిధ్య ముండును. తాను 'అయోని' అనగా పుట్టనిది. కాని 'యోని నిలయ'గా గోచరించును. ఇదియొక మహత్తర యోగము.

"పుట్టినట్లు తోచు, పుట్టకుండు" అని భాగవతమున విష్ణు మహిమను కీర్తింతురు. శ్రీ మహావిష్ణువు శ్రీకృష్ణుని రూపమున యాదవుల నడుమ, గోపకుల నడుమ, పాండవ కౌరవాది రాజుల నడుమ, రాజర్షుల నడుమ, ఉద్ధవాది భక్తుల నడుమ, ద్వారకావాసుల నడుమ సంచరించి తన లీలావిలాసమును చూపెను. చిన్నతనము నుండి

అతని ననుసరించిన ఉద్ధవుడు అతని నిజరూపము తెలుసుకొన లేక పోయెను. కృష్ణ నిర్యాణము పిమ్మట, కృష్ణుని తలచుకొనుచు ఉద్ధవుడు శేష జీవితమును గడపెను. అతడి మహిమలను మరల మరల గుర్తు తెచ్చుకొనుచూ అతడెడింతటివాడో అని విస్తుపోయెను. కృష్ణచైతన్యము రుచి నెరిగి ఉన్మత్తుడివలె జీవించెను. విదురునితో సంవాదము చేసినపు డిట్లనెను. "మన నడుమ అతడు అనేక విధములుగ లీలలు చూపగా మనవంటివాడే అని భ్రమపడితిమి, కాని అతడు మన మూలమని తెలియలేదు. మిత్రులలో మిత్రుడుగను, బంధువులలో బంధువుగను, భక్తులకు దేవుడుగను, యోగులకు ఈశ్వరుడుగను, కాముకులకు కాముకుడుగను, భార్యలకు భర్తగను, శత్రువులకు శత్రువుగను గోచరించెనేగాని అతనిని గూర్చి నిర్ణయము చేయుట సాధ్యపడలేదు. వ్యాసాదులు కూడ మాయనుబడిరి. నీవు జ్ఞానివి కనుక అతని నొక జ్ఞానిగ చూచితివి. నేను స్నేహితుడిగ చూచినాను. మనమెట్లు చూచిన అట్లు కనిపించెనే గాని అతడు ఏదియునూ కాదు. కాని అన్నియూ అతడే." కృష్ణుడు పరమ పురుషుడు. పురాణ పురుషుడు. పుట్టినట్లు గోచరించెనే గాని పుట్టువాడు, గిట్టువాడు కాదు. ఎప్పుడునూ యుండెడి వాడు. తనను గూర్చి తానే భగవద్గీత యందు ప్రకటించుకొనెను. పలుమార్లు విశ్వరూప దర్శన మిచ్చెను. అతడు శ్రీమాతయే. పుట్టని శ్రీమాత పుట్టినట్లుగ గోచరించెను. ఆమె అయోని. యోనినిలయ మందు గోచరించును.

త్రికోణ బిందువుగ గోచరించి త్రికోణము లేర్పరచును. కాని కేవలము త్రికోణ బిందువే కాదు. బిందు మూలము కూడ ఆమెయే. ఆమె 'అదృశ్యా దృశ్య రహిత'. అట్లే 'అయోని యోని నిలయా.'

896. 'కూటస్థా'

యంత్రమున నుండునది శ్రీమాత అని అర్థము.

కూటస్థ మనగా యంత్రము నందుండున దనియూ, నిశ్చలముగ నుండున దనియూ, వృశ్చిక, ధనుస్సు రాశుల మధ్యమున నుండున దనియూ, గిరిశిఖర మనియూ, పురద్వార మనియూ, నాగలికొన అనియూ, మాయ అనియూ అర్థములు చెప్పబడినవి.

యంత్ర మధ్యమున బిందువుగ నుండుటచే యంత్ర మేర్పడినది. త్రికోణమున బిందువే త్రికోణమున కాధారము. బిందువే లేనిచో త్రికోణము లేదు. ఏ యంత్రమున కైననూ బిందువు ప్రధానము. అనంతమగు చైతన్యము అవతరింపవలెనన్నచో బిందు రూపము దాల్చి అవతరించును. శ్రీ చక్ర మేరువు నందు గల బిందువు కారణముగ శ్రీ చక్ర మేర్పడు చున్నది. బిందువు వ్యక్తమైన పరబ్రహ్మము. అదియూ పరమాత్మ. అచటనుండి వరుసగా త్రికోణము లాధారముగ అవతరణము లేర్పడును. బిందు మూలమే త్రికోణముల కాధారము. ఈ పరమాత్మ బిందువే సహస్రారమున పద్మ మధ్యమున వెలుగొందు మణి. ఆ బిందువే అవతరణము చెందుచూ మూలాధారమున కూడ బిందువై భౌతిక లోకమునకు ఆధారమై యుండును. ద్వాదశ రాశులలో కూడ మూలాధార బిందువు వృశ్చికరాశి తుది, ధనుస్సురాశి మొదలు మధ్యమున నున్నది. దీనిని 'సర్పము కొన' అందురు. సహస్రారము

నందలి బిందువు సర్పము శిరస్సుపై నున్న మణిగా భావింతురు. మూలాధారము నుండి సహస్రారము వరకు ఈ సర్పము వ్యాప్తిచెంది యుండును. మూలాధారము కూటస్థమగు శ్రీమాతకు తుదిస్థానము. సృష్టి మూలాధారప్రజ్ఞ భూమి యందున్నది. సహస్రార ప్రజ్ఞ భర్గోదేవ మండల కేంద్రమున నున్నది. అటుపైన చైతన్యముగ శ్రీమాత యున్నది.

బిందువు వలననే సృష్టి స్థిరముగ నున్నది. వికారములకు గురికాక యున్నది. నిశ్చలముగ నున్నది. ఏ లోకమైననూ స్థిరముగ నుండుటకు శ్రీమాత ప్రజ్ఞయే ఆధారము. వరుసగా ఆరోహణ, అవరోహణ క్రమములలో బిందు తర్పణముల నేర్పరచుచూ లోకము లను దృశ్యమాన దర్పణములుగా ఏర్పరచును. బిందువు తిరోధానము చెందినచో దర్పణము లన్నియూ అదృశ్య మగును. సృష్టిని తన మాయా శక్తిచే అగుపడునట్లు, అదృశ్యమగునట్లు నిర్వర్తించును. లోకము లన్నిటికినీ ప్రవేశ నిర్గమ ద్వారములు ఆయా లోకములందలి బిందువులే. ఆరాధనకు కూడ బిందువే ప్రధానము. అందుకే బిందు దర్పణము.

దర్పణ లోకము లన్నియూ దర్శనాత్మకములై ఆనందము కలిగించును. శ్రీమాత మహిమ అని జ్ఞప్తి యందున్నప్పుడే సృష్టి సమ్యక్ సారమై గోచరించును. లేనిచో సృష్టి సంసారబంధమై చిక్కులు పెట్టును. శ్రీమాత కూటస్థ స్వరూపము తెలిసినవారికి నిశ్చలత్వ ముండును.స్థిరత్వ ముండును. గిరిశిఖరమువలె అచంచలమై బిందువు నాశ్రయించి

యుండును. నవపురి యగు సృష్టికి నవద్వారములుగ నవ బిందువు లున్నవి. అట్టిదే శ్రీకృష్ణుని ద్వారకాపురి. శ్రీచక్రమే దాని మేరువు నలంకరించి యున్నది శ్రీకృష్ణుడు లేక శ్రీలలిత. బిందురహస్యము తెలియనపుడు సృష్టియంతయూ మాయగ గోచరించును. రహస్యము తెలిసినవారికి సర్వలోకముల ప్రవేశము, గమనము యుండును. నారద మహర్షి అట్టివారిలో శ్రేష్ఠులు.

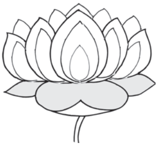

897. 'కులరూపిణీ'

కులదైవముగా కొలవబడుచున్న శ్రీమాత అని అర్థము.

వంశాచారమును బట్టి ఆర్ష సంప్రదాయమున కులదైవము విరాజిల్లు చుండును. కులదైవమునే ఇలవేల్పు అని కూడ అందురు. వంశానుక్రమముగ ప్రతియింటనూ ఒక ఇలవేలుపు పూజింపబడు చుండును. ఆ ఇలవేలుపు రూపమున శ్రీమాతయే తరతరముల ఆ కుటుంబము యొక్క యోగక్షేమములను కాపాడుచుండును. శ్రీరామ పరివారము, శివపరివారము, లక్ష్మీనారాయణులు, శ్రీలలిత, ఆంజ నేయుడు, గణపతి, దత్తాత్రేయుడు, వేంకటేశ్వరుడు, గోపాలకృష్ణుడు, సుబ్రహ్మణ్యేశ్వరుడు భారతీయ కుటుంబములలో ఇలవేలుపులుగా ఆరాధింపబడు చున్నారు. తరము మారిననూ ఇలవేలుపులు మారరాదు. తమ పూర్వులు ఏ దైవరూపము నారాధించిరో, ఆ దైవ రూపమును షోడశోపచారములతో నిత్యమూ పూజింపవలెను. ఇట్టి నిత్యపూజ ఏ యింట జరుగునో, ఆ ఇంట సర్వశుభములు ఇలవేలుపు రూపమున శ్రీమాత అనుగ్రహించును. పూర్వుల సంప్రదాయమును విసర్జించినపుడు వారి ఆశీర్వచనములు, వారి ఉత్తమ సంస్కారములు కుటుంబమున కొనసాగవు. పూర్వులేర్పరచిన రక్షాకవచమును విసర్జించి నట్లగును. అపుడు కుటుంబములకు అపాయము లేర్పడుటకు అవకాశము కలదు. కులదైవము కులమును కాపాడును. కుల మనగా వంశము.

ఆధునిక కాలమున సద్గురువుల సమాశ్రయనము మెండుగ

నున్నది. గురుమార్గమున దీక్ష వహించిననూ, కులమార్గము, కులాచారము విసర్జింపరాదు. పూర్వులు, పెద్దలు అగువారు అనుసరించిన ఉత్తమ సంస్కార మార్గములను విసర్జించినచో బలము తగ్గును. పెద్దలిచ్చిన ఆస్తి కన్న పెద్ద లందించిన పూజాపీఠము చాల గొప్పది. ఆస్తులు తరగవచ్చును; పెరగవచ్చును. ఆస్తుల విషయ మెట్లున్ననూ పెద్ద లందించిన పూజాపీఠమును ఇంటిపెద్దగా భావించి నిత్యపూజలు గావించినచో ఆ యింటియందు శుభపరంపరలకు చక్కని పునాది వేసినట్లుండును. పునాదులను విస్మరించి అంతస్తులను పెంచు ప్రయత్నము మూఢత్వము.

అంతర్ముఖముగ ఆరాధనలు చేసుకొనుచున్ననూ బహిర్ముఖముగ ఇలవేలుపునకు నిత్యపూజలు గావించి తీరవలెను. కులమను పదము ఆధారముగ 'కుల కుండాలయా', 'కుల యోగినీ', కుల సంకేతపాలిని', కులామృతైకరసిక', 'కులాంగనా', 'కులాంతస్థా', 'కౌళినీ', 'కులేశ్వరి', 'కులోత్తీర్ణా' అను నామములు కూడా సహస్రనామము లందున్నవి. వానిని కూడ ఈ నామ సందర్భమున పునఃపరిశీలన చేసికొనుట ముఖ్యము. వానిని మరల ప్రస్తావించుట సముచితము.

898. 'వీరగోష్ఠీప్రియా'

వీరుల గోష్ఠియందు ప్రీతి గలది శ్రీమాత అని అర్థము.

వీరు లనగా అహంకార భావము తొలగినవారు. అహంకార భావము సమస్త అవిద్యలకు మూలము. అది తొలగినపుడు స్వతరబుద్ధి లేని ఆత్మభావమే యుండును. ద్వంద్వబుద్ధి యుండదు. వీరులు నిజ మగు యోగులు. వారి కంతటను దైవమే గోచరించును. వారి గోష్ఠి అంతయూ దైవమును గూర్చియే. దైవమహిమను కొనియాడుచూ అనంతకాలము రసానుభూతిలో నిమగ్నమై యుందురు. జీవితములు యాంత్రికములుగ సాగిపోవు చుండును. ప్రహ్లాదాది భాగవతుల వలెనూ, గోకుల మందలి గోపికలవలెనూ, నైమిశారణ్యము నందలి ఋషుల వలెనూ నిత్యము హరిభజన యందు నిమగ్నులై యుందురు. వీరి గోష్ఠియందు శ్రీమాత ఘనరూపిణియై, సత్యమగు సాన్నిధ్య మిచ్చును. శ్రీశుకుడు, సూతుడు, శౌనకాది మునులు, వైశంపాయనాది ఋషులు, సతతము దివ్యగోష్ఠి యందే యుందురు. వారందించినవే పురాణములు.

ఎక్కడ నిరహంకారియై భక్తుడు దైవమును గూర్చి జిజ్ఞాసువులకు ప్రవచన మిచ్చునో అచ్చట శ్రీమాత ప్రియముతో సాన్నిధ్య మిచ్చును.

899. 'వీరా'

నిరహంకార తత్త్వమై బ్రహ్మమే తానుగా అంతటా వ్యాపించినది శ్రీమాత అని అర్థము.

అహంకార మున్నచోట పరిమితత్వ ముండును. అట్టివారు వీరులు కారు. శ్రీమాత బ్రహ్మము యొక్క వెలుగుగా ప్రకాశించు చున్ననూ తాను బ్రహ్మమే అని తెలిసి యున్నది. బ్రహ్మమే తానుగ యున్నది గాని, తాను వేరుగ నున్నదని భావింపదు. *'బ్రహ్మోహమస్మి'* అను భావనే నిత్యభావన. *'అహమస్మి'* అని భావింపదు. ప్రత్యేకాత్మను అహమస్మి అని భావింతురు. అనగా 'నే' నున్నానని భావింతురు. ప్రతి వారికినీ నే నను భావన మిక్కుటము. నేను, నాది, నావారు అనుకొనుచూ పరిమితు లగుదురు. నేనను ప్రత్యేకభావనకు నిజమగు అస్తిత్వము లేదు. దైవమే తానుగ నున్నాడు. అతడే తానుగ నున్నాడు అని తెలియ జెప్పుటకే *'సోహమస్మి'* అను మంత్రము నిత్తురు. సోహమస్మి అనగా సః + అహమస్మి. 'సః' అనగా అతడు. అహమస్మి అనగా నే నున్నాను అని అర్థము. కనుక సోహమస్మి అను మంత్రోపదేశము– అతడే తానుగ నున్నాడు కాని, తాను ప్రత్యేకముగ లేదు అని తెలియజేయుటకు ఉపదేశింపబడును. అతడే తానుగ నున్నాడు అను భావన నిశ్చయమని నికరముగ తెలిసినపుడు అటుపైన అతడే యున్నాడు. నిజమునకు తాను లేదు అని తెలియును. అతడే బ్రహ్మము. బ్రహ్మమే యున్నాడు.

బ్రహ్మమే తానుగ యున్నాడు అని తెలియబడును. అపుడు నికరముగ తెలిసినపుడు అటుపైన అతడే యున్నాడు. నిజమునకు తాను లేడు అని తెలియును. అతడే బ్రహ్మము. బ్రహ్మమే యున్నాడు. బ్రహ్మమే తానుగ యున్నాడు అని తెలియబడును. అపుడు బ్రహ్మమునకు లోబడి అహంకార ముండును. అట్టివారు వీరులు.

అట్టి వీరులకు తల్లి శ్రీమాత. అందువలన ఆమె వీరమాత అని ముందు నామములలో తెలుపబడినది. వీరు లామె నారాధింతురు. అందువలన 'వీరారాధ్యా' అని తెలుపబడినది. వీరు లామె గోష్ఠి యందే జీవితము గడుపుదురు అనికూడా 'వీరగోష్ఠిప్రియా' నామమున తెలుపబడినది. వారందరి గమ్యము "వీరా". ఆమెయే శ్రీమాత. అహమస్మి, సోహమస్మి, బ్రహ్మోహమస్మి అన్నది సోపానక్రమము. శ్రీమాత ఈ మూడు స్థితులను దాటి తురీయమైన నాలుగవ స్థితి యందున్నది.

900. 'నైష్కర్మ్య'

కర్మము లేనిది శ్రీమాత అని అర్థము.

శ్రీమాత కర్మలు లేనిది. సృష్టికర్మ యంతయూ ఆమె ఆధారముగ జరుగును. జరుగు కర్మ గాని, ఆ కర్మ ఫలము గాని ఆమె నంటవు. ఆమె చేయు కర్మలేమియు లేవు. ఆమెనుండి ఏర్పడిన త్రిగుణముల నుండి జీవలోకము లేర్పడును. జీవుల కర్మలన్నియూ త్రిమూర్తులచే పరిపాలింపబడు చుండును. కర్మలు పుట్టిన జీవులకే గాని, తనకు గావు. వెండితెరపై సినిమా కథవలె సృష్టికర్మ జరుగును. అందు సురులు, అసురులు, మానవులు, దైత్యులు, ఆదిత్యులు, సర్పములు, విహంగములు ఏర్పడును. పరస్పర విరుద్ధ భావములతో సృష్టి సినిమా కథవలె నడచును. కథలో నవరసము లుండును. ద్వంద్వము లుండును. జయాపజయము లుండును. ధర్మా ధర్మము లుండును. కష్ట సుఖము లుండును. లాభ నష్టము లుండును. యుద్ధములు, మారణ హోమము లుండును. పుట్టుకలు, వివాహములు, మరణములు యుండును. కథ అంతయూ ఉత్కంఠగా సాగును. సన్నివేశము లన్నియూ వెండితెరపైనే జరుగును. కాని అవి ఏవియు వెండితెరను తాకలేవు. అట్లే సృష్టి కథ, సృష్టి కర్మము శ్రీమాత నంటలేవు.

కథలో శ్రీమాత కూడ అప్పుడప్పుడు పాత్రధారణము గావించి కర్మలంటక కర్మము లెట్లు చేయవచ్చునో సోదాహరణముగ చూపును.

రామకృష్ణాదుల కథ లట్టివే. తమనుండి కర్మమును నిర్వర్తింపచేయుటే గాని, తాము చేయక నుండుట రామకృష్ణుల కథలో చూపబడిన పవిత్రమగు, సున్నితమగు రహస్యము. కర్మల నిర్వర్తించు చున్ననూ అవి తమను అంటని విధానమును వారి నిర్వర్తనమున చూపిరి. నైష్కర్మ్య మనగా నేమో తెలిపిరి. శ్రీరాముడు మాత శ్యామల రూపము. శ్రీకృష్ణుడు శ్రీమాత సమగ్రమగు శ్రీలలిత రూపము. వారి జీవితములు నైష్కర్మ్య ప్రధానములు. వారి రూపమున అన్నియూ చేయుచూ, నేమియూ చేయకుండుట ఎట్లో శ్రీమాత నిర్వర్తించి చూపెను. యోగుల కదియే మార్గమై నిలచినది. ఆ మార్గముననే యోగులు, సిద్ధులు, ఋషులు, మునులు, రాజర్షులు, మహర్షులు, దేవర్షులు, బ్రహ్మర్షులు, కుమారులు నడచు చున్నారు. నైష్కర్మ్యము సిద్ధులలో కెల్ల ఉత్తమ సిద్ధి. శ్రీమాత నైష్కర్మ్య విధానమునకు కథానాయిక.

శ్రీలలితా సహస్రనామ మందలి

తొమ్మిదవ సంపుటము

సంపూర్ణము.

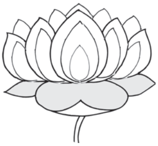

శ్రీ బాలా త్రిపురసుందర్యై నమః ।

శ్రీ లలితా సహస్రనామ స్తోత్రము

ఓం ఐం హ్రీం శ్రీం శ్రీమాత్రే నమః

పుష్టా పురాతనా పూజ్యా పుష్కరా పుష్కరేక్షణా ॥ 152

పరంజ్యోతిః పరంధామ పరమాణుః పరాత్పరా ।
పాశహస్తా పాశహంత్రీ పరమంత్ర విభేదినీ ॥ 153

మూర్తా ఽ మూర్తా నిత్యతృప్తా మునిమానస హంసికా ।
సత్యవ్రతా సత్యరూపా సర్వాంతర్యామినీ సతీ ॥ 154

బ్రహ్మాణీ బ్రహ్మజననీ బహురూపా బుధార్చితా ।
ప్రసవిత్రీ ప్రచండాఽ ఽ జ్ఞా ప్రతిష్ఠా ప్రకటాకృతిః ॥ 155

ప్రాణేశ్వరీ ప్రాణదాత్రీ పంచాశత్పీఠరూపిణీ ।
విశృంఖలా వివిక్తస్థా వీరమాతా వియత్ప్రసూః ॥ 156

ముకుందా ముక్తినిలయా మూలవిగ్రహరూపిణీ ।
భావజ్ఞా భవరోగఘ్నీ భవచక్ర ప్రవర్తినీ ॥ 157

ఛందస్సారా శాస్త్రసారా మంత్రసారా తలోదరీ ।
ఉదారకీర్తి రుద్దామవైభవా వర్ణరూపిణీ ॥ 158

జన్మమృత్యుజరాతప్త జనవిశ్రాంతిదాయినీ ।
సర్వోపనిషదుద్ఘుష్టా శాంత్యతీత కళాత్మికా ॥ 159

గంభీరా గగనాంతస్థా గర్వితా గానలోలుపా ।
కల్పనారహితా కాష్ఠాఽకాంతా కాంతార్ధవిగ్రహా ॥ 160

కార్యకారణ నిర్ముక్తా కామకేళీతరంగితా ।
కనత్కనక తాటంకా లీలావిగ్రహధారిణీ ॥ 161

అజా క్షయవినిర్ముక్తా ముగ్ధా క్షిప్రప్రసాదినీ ।
అంతర్ముఖ సమారాధ్యా బహిర్ముఖ సుదుర్లభా ॥ 162

త్రయీ త్రివర్గనిలయా త్రిస్థా త్రిపురమాలినీ ।
నిరామయా నిరాలంబా స్వాత్మారామా సుధాసృతిః ॥ 163

సంసారపంక నిర్మగ్న సముద్ధరణ పండితా ।
యజ్ఞప్రియా యజ్ఞకర్త్రీ యజమాన స్వరూపిణీ ॥ 164

ధర్మాధారా ధనాధ్యక్షా ధనధాన్యవివర్ధినీ ।
విప్రప్రియా విప్రరూపా విశ్వభ్రమణకారిణీ ॥ 165

విశ్వగ్రాసా విద్రుమాభా వైష్ణవీ విష్ణురూపిణీ ।
అయోనిర్యోని నిలయా కూటస్థా కులరూపిణీ ॥ 166

వీరగోష్ఠీప్రియా వీరా నైష్కర్మ్యా నాదరూపిణీ ।

OTHER BOOKS THROUGH MASTER K. PARVATHI KUMAR

The following books are available in: English (E), German (G), Spanish (S), French (F), Hebrew (H), Telugu (T), Hindi (HI) and Kannada (K) languages.

1.	Agni (E/G/S)	60-00
2.	Amanaskudu (T/K)	18-00
3.	Antardarsana Dhyanamulu (T)	100-00
4.	Anveshakudu (T)	60-00
5.	Asangudu (T)	15-00
6.	Ashram Leaves (E/G/S)	100-00
7.	Ayurvedic Principles (E)	
8.	Bharateeya Sampradayamu (T/Hi)	10-00
9.	Cow ('Govu' Mahatyam Vivarana) (E/T/K)	20-00
10.	Devapi Maharshi Bodhalu (T/Hi)	60-00
11.	Dhanakamuni Katha (T)	25-00
12.	Doctorine of Eternal Presence (E)	10-00
13.	Gayatri Mantra - Avagahana (T)	10-00
14.	Geetopanishad - Gnana Yogamu (T)	25-00
15.	Geetopanishad - Karma Yogamu (T)	20-00
16.	Geetopanishad - Sankhya Yogamu (T)	25-00
17.	Geetopanishad - Karmasanyasa Yogamu (T)	20-00
18.	Geetopanishad - Dhyana Yogamu (T)	40-00

19.	Good Friday (E/G/S/F/H)	10-00
20.	Gurupaduka Sthavam (E)	
21.	Health & Harmony (E)	120-00
22.	Hercules-The Man and the Symbol (E/G/S/F)	100-00
23.	Himalaya Guru Parampara (T/Hi)	12-00
24.	Jupiter-The Path of Expansion (E/G/S)	40-00
25.	Jyotirlinga Yatra (T)	20-00
26.	Katha Deepika (T)	40-00
27.	Listening to Invisible Master (E/G/S/F/H)	20-00
28.	Lord Maitreya-The World Teacher (E/G/S/F/H)	
29.	Maitreya Maharshi Bodhalu (T/Hi)	60-00
30.	Mana Mastaru Garu (T)	60-00
31.	Mantrams-Their Significance and Practice (E/G/S)	35-00
32.	Maria Magdalena (E/S/G/F)	
33.	Marriage-A Sacrament (E)	
34.	Maruvu Maharshi Bodhalu (T/Hi)	60-00
35.	Master C.V.V. (Birthday Message) (T)	30-00
36.	Master C.V.V. Noothana Yogamu (T)	20-00
37.	Master C.V.V. Yogamu (T)	20-00
38.	Master C.V.V. Yogamu-Karma Rahityamu (T)	10-00
39.	Master C.V.V. - May Call !(E/G/S)	100-00
40.	Master C.V.V. - May Call ! II (E)	100-00

41.	Master C.V.V. The Initiator - Master E.K. The Inspiror (E)	15-00
42.	Master C.V.V. - Saturn Regulations	125-00
43.	Master E.K. - The New Age Teacher (E/G/S)	70-00
44.	Mithila-A New Age Syllabus (E/G/S)	100-00
45.	Occult Meditations (E/G/S)	100-00
46.	Omkaram (T)	30-00
47.	On Change (E/G/S)	50-00
48.	On Healing (E/G/S)	100-00
49.	On Love (E/G/S)	50-00
50.	On Service (E/G/S)	50-00
51.	On Silence (E/G/S)	50-00
52.	Pranayamam (T)	10-00
53.	Prayers (E/G/S)	100-00
54.	Rudra (E/G/S)	30-00
55.	Sankhya - The Sacred Doctrine (E/G/S)	75-00
56.	Saraswathi - The Word (E/G/S)	60-00
57.	Saturn-The Path of Systematised Growth (E/G/S)	40-00
58.	Shodasopachara Pooja - Avagahana (T)	10-00
59.	Sound-The Key and its Application (E/G/S)	40-00
60.	Spiritualism - Business and Management (E/G/S)	25-00
61.	Sri Dattatreya (E/G/S/T/Hi)	33-00

62.	Sri Gurupaduka Sthavam (T)	30-00
63.	Sri Krishna Namamrutham (T)	25-00
64.	Sri Lalitha-1 (T)	40-00
65.	Sri Lalitha-2 (T)	40-00
66.	Sri Lalitha-3 (T)	40-00
67.	Sri Lalitha-4 (T)	40-00
68.	Sri Lalitha-5 (T)	40-00
69.	Sri Lalitha-6 (T)	40-00
70.	Sri Lalitha-7 (T)	40-00
71.	Sri Lalitha-8 (T)	40-00
72.	Sri Sastri Garu (E/G/S/F/T/H)	40-00
73.	Sri Shiridi Sai Sayings (E/G/S/T/Hi)	80-00
74.	Steps on Silence (E)	75-00
75.	Suvarna Sopanamulu	
76.	The Aquarian Cross (E/G/S)	100-00
77.	The Aquarian Master (E/G/S)	75-00
78.	The Doctorine of Ethics (E)	35-00
79.	The Etheric Body (E/G/S)	
80.	The Path of Synthesis (E)	40-00
81.	The Splendor of Seven Hills (E/T/Hi)	15-00
82.	The Teachigs of Lord Sanatkumara	150-00
83.	The Theosophical Movement (E/G/S)	60-00
84.	The White Lotus (E/G/S)	20-00

85.	Time - The Key (E/G/S)	
86.	Uranus - The Alchemist of the Age	150-00
87.	Venus - The Path of Immortality (E/G/S)	80-00
88.	Violet Flame Invocation (E/G)	60-00
89.	Vrutrasura Rahasyam (T)	35-00
90.	Varunagraha Prabhavamu (T)	22-00
91.	Wisdom Buds (E/S)	20-00
92.	Wisdom Teachings of Vidura (E/G/S)	80-00
93.	Moon & Spiritual Astrology (S)	
94.	The Death & Reincarnation (S)	
95.	Commentary on Om Namonarayanaya (S)	
96.	Master Jesus, Life and Teachings (S)	
97.	The Science of Ayurveda & Homoeopathy (S)	
98.	The Teachings of Master D.K. (S)	
99.	The Human Constitution (S)	
100.	The Masters of Wisdom (S)	
101.	The Path of Meditation (S)	
102.	Stories for Disciples (S)	
103.	Spirituality in Daily Life (S)	
104.	Special Practices for Disciples (S)	
105.	Fundamentals of Health & Healing (S)	
106.	Ganesha, The Cosmic Lord of Groupings (S)	
107.	Astrology and Healing (S)	

DHANISHTA OTHER PUBLICATIONS

1.	Puranapurushuni Pooja Vidhanam (T)	10-00
2.	Sarannavaratra Pooja Vidhanamu (T)	30-00
3.	Sri Dattatreya Pooja Vidhanamu (T)	10-00
4.	Sri Hanuman Chalisa (T)	15-00
5.	Sri Mahalakshmi Pooja Vidhanamu (T)	12-00
6.	Sri Rama Pooja Vidhanamu (T)	10-00
7.	Sri Siva Hridayamu (T)	5-00
8.	Sri Siva Pooja (T)	15-00
9.	Sri Soukumarya Satakam (T)	10-00
10.	Sri Surya Pooja Vidhanamu (T)	7-00
11.	Sri Venkateswara Pooja Vidhanamu (T)	8-00
12.	Vinayaka Vratakalpamu (T)	25-00
13.	Vishnu Sahasranamam (T)	12-00
14.	Sri Rama Charitramu (T)	
15.	Sri Subrahmanya Pooja Vidhanamu (T)	10-00
16.	Sri Yoga Ganapathi Pooja Vidhanamu (T)	12-00
17.	Sri Lalitha Sahasranama Sthotram (T)	10-00

'శ్రీలలిత' నవమ శతక వివరణము

శ్రీమతి కృష్ణకుమారి

షష్ట్యబ్ది పూర్తి శుభ సందర్భమున భద్రాద్రి యందు

శ్రీరామ పాద పద్మములకు సమర్పితము.

శ్రీమతికి సకల సౌఖ్యములు,

సంపదలు, ఆయుస్సు, ఆరోగ్యము,

శ్రీరామ ప్రసాదమై ప్రాప్తించవలెనని ప్రార్థిస్తూ....

22-9-2011
భద్రాద్రి

-పార్వతీకుమార్